

รายงาน

สถานการณ์โทษประหารชีวิต

และการประหารชีวิต

ในปี 2568

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND



แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นขบวนการระดับโลก

ที่มีผู้ร่วมการรณรงค์กว่า 10 ล้านคน

เพื่อขับเคลื่อนให้ทุกคนในโลกได้รับการคุ้มครองด้านสิทธิมนุษยชน

เรามีวิสัยทัศน์ว่า ผู้นำโลกต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา

เคารพกฎหมายระหว่างประเทศ และต้องถูกตรวจสอบได้

เราเป็นหน่วยงานอิสระ ไม่ขึ้นกับรัฐบาล อุดมการณ์ทางการเมือง

ไม่มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือศาสนา และได้รับการสนับสนุน

จากค่าสมาชิกและการบริจาคจากสาธารณะ

เราเชื่อว่าการให้กำลังใจและการแสดงความเห็นใจ

ต่อผู้คนทุกแห่งหนจะสามารถเปลี่ยนแปลงให้สังคมดีขึ้นได้

© แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล 2568

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น เนื้อหาในเอกสารนี้อยู่ภายใต้สัญญาอนุญาตสร้างสรรค์เสรี หรือ Creative Commons (ให้อ้างอิงแหล่งที่มา ห้ามนำไปใช้เพื่อการค้า ห้ามดัดแปลงงาน สัญญาอนุญาตสากล 4.0)
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดอ่านเรื่องการขออนุญาตบนเว็บไซต์

www.amnesty.org

กรณีที่มีการระบุเนื้อหาที่มีลิขสิทธิ์ ซึ่งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ไม่ได้เป็นเจ้าของ ลิขสิทธิ์ในเนื้อหานั้นๆ เนื้อหาส่วนนั้นจะไม่ตกอยู่ภายใต้สัญญาอนุญาตสร้างสรรค์เสรี ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2569 โดยองค์การแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

Peter Benenson House, 1 Easton Street London WC1X 0DW, UK

ดัชนี: ASA 50/8976/2025

ภาษาต้นฉบับ: อังกฤษ

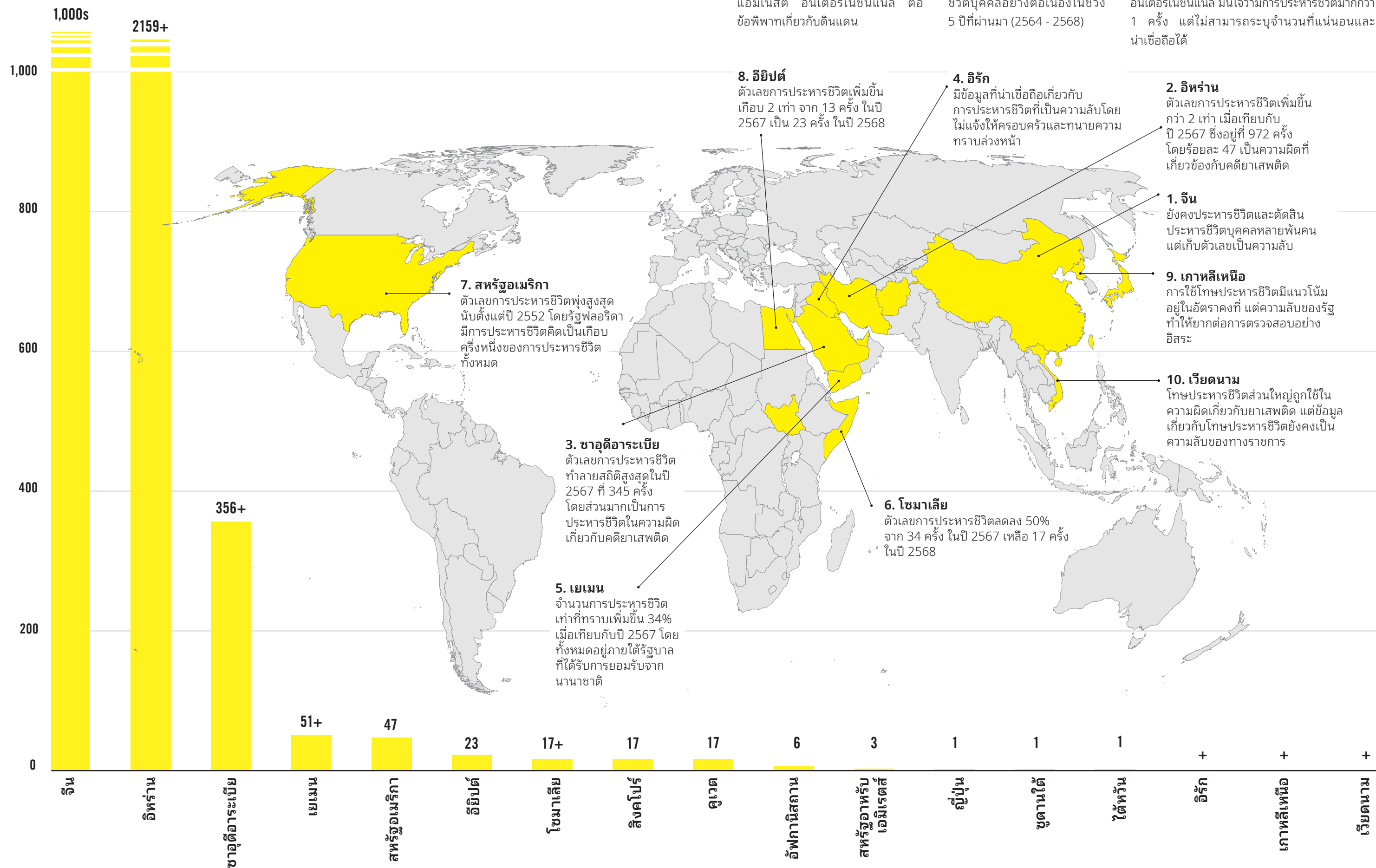
amnesty.org



สารบัญ

ประเทศที่ประหารชีวิตบุคคลในปี 2568	2
หมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารชีวิตของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล	4
การใช้โทษประหารชีวิตในปี 2568	6
แนวโน้มระดับโลก	6
การประหารชีวิต	9
วิธีการประหารชีวิตในปี 2568	11
การตัดสินประหารชีวิต	11
การลดโทษ การอภัยโทษ และการล้างมลทิน	13
โทษประหารชีวิตในปี 2568: การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ	13
ภาพรวมระดับภูมิภาค	16
ทวีปอเมริกา	16
เอเชีย-แปซิฟิก	25
ยุโรปและเอเชียกลาง	36
ตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ	38
แอฟริกาทางตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารา	48
ภาคผนวก I: การประหารชีวิตและการตัดสินให้ประหารชีวิต ที่มีการบันทึกข้อมูลในปี 2568	54
การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	54
การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	54
ภาคผนวก II: ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตและประเทศที่ยังคง บทลงโทษประหารชีวิต ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2568	56
ภาคผนวก III: การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2568	58
ภาคผนวก IV: ผลการออกเสียงข้อมติคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนที่ 60/17 วันที่ 7 ตุลาคม 2568	61

ประเทศที่ประหารชีวิตบุคคลในปี 2568



หมายเหตุเกี่ยวกับสถิติการใช้โทษประหารชีวิต ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมถึงข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตตามคำสั่งศาลระหว่างเดือนมกราคม - ธันวาคม 2568 เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา มา ข้อมูลในรายงานถูกรวบรวมจากหลายแหล่ง ทั้งตัวเลขอย่างเป็นทางการ คำพิพากษา ข้อมูลจากผู้ที่ถูกพิพากษาด้วยโทษประหารชีวิต ครอบครัวและตัวแทนของพวกเขา รวมถึงข้อมูลจากการรายงานข่าวของสื่อมวลชนและองค์กรภาคประชาสังคม

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล รายงานเฉพาะการประหารชีวิต การตัดสินประหารชีวิต และแง่มุมด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิต เช่น การลดโทษและการล้างมลทิน เฉพาะกรณีที่สามารถยืนยันข้อมูลได้ รัฐบาลในหลายประเทศไม่ได้เผยแพร่ข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิต ในจีนและเวียดนาม ข้อมูลดังกล่าว ถูกจัดให้เป็นความลับของราชการ ในปี 2568 ข้อมูลจากบางประเทศมีน้อยหรือไม่มีเลย โดยเฉพาะเบลารุส ลาว และเกาหลีเหนือ เนื่องจากการปิดกั้นและการจำกัดข้อมูลของรัฐ ดังนั้น ตัวเลขการใช้โทษประหารชีวิตในหลายประเทศที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล นำเสนอจึงเป็นสถิติขั้นต่ำ และมีความเป็นไปได้สูงว่า ตัวเลขที่แท้จริงจะสูงกว่านี้

ตั้งแต่ปี 2552 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยุติการเผยแพร่สถิติโดยประมาณการเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในจีน การตัดสินใจดังกล่าวถือเป็นการสะท้อนถึงข้อกังวลว่าทางการจีนอาจนำตัวเลขการประหารของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ไปตีความอย่างไม่ถูกต้อง แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้ประกาศชัดเจนเสมอมาว่า ตัวเลขที่สามารถตีพิมพ์ได้เกี่ยวกับจีนต่ำกว่าความเป็นจริงอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากการควบคุมการเข้าถึงข้อมูล อีกทั้งจีนยังคงไม่ตีพิมพ์เผยแพร่ตัวเลขใดๆ เกี่ยวกับโทษประหารชีวิต อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่มีอยู่ระบุว่า ในแต่ละปีมีการประหารชีวิตและการตัดสินประหารชีวิตบุคคลหลายพันคนในจีน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เรียกร้องอีกครั้งให้ทางการจีน เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในจีน

กรณีที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับข้อมูลและสามารถยืนยันข้อมูลใหม่ภายหลังการตีพิมพ์รายงานแล้ว จะมีการปรับปรุงข้อมูลตัวเลขบนเว็บไซต์ [amnesty.org/en/what-we-do/death-penalty](https://www.amnesty.org/en/what-we-do/death-penalty)

ในตารางและรายชื่อ เครื่องหมาย “+” ที่ปรากฏหลังชื่อประเทศ เช่น ตูนิเซีย (18+) หมายถึง แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยืนยันว่ามีการประหารชีวิต การตัดสินลงโทษประหารชีวิต หรือผู้ต้องขังที่ได้รับโทษประหารชีวิตในประเทศตูนิเซีย จำนวน 18 ครั้ง แต่เชื่อว่าน่าจะมีมากกว่า 18 ครั้ง ส่วนเครื่องหมาย “+” ที่ปรากฏหลังชื่อประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้าเครื่องหมาย เช่น อิรัก (+) หมายถึง จากการประมวลข้อมูลและจากหลักฐาน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เชื่อว่ามีการประหารชีวิตหรือการตัดสินลงโทษประหารชีวิต หรือมีผู้ต้องขังที่ได้รับโทษประหารชีวิตมากกว่า 1 ครั้ง เพียงแต่ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะระบุตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ให้นับเป็น 2 รวมกรณีของจีน

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล คัดค้านโทษประหารชีวิตทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าจะเป็นความผิดทางอาญาประเภทใด ไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะมีบุคลิกลักษณะเช่นไร ไม่ว่าจะมีความผิดหรือเป็นผู้บริสุทธิ์ หรือ ไม่ว่าทางการจะใช้วิธีประหารชีวิตแบบใดก็ตาม แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล มุ่งมั่นในการรณรงค์ให้ยุติโทษประหารชีวิตโดยสิ้นเชิง

การใช้โทษประหารชีวิต ในปี 2568

“มีเพียงระบบยุติธรรมที่มีมนุษยธรรมและยึดหลักสิทธิมนุษยชนเท่านั้น
ที่จะสามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างแท้จริง [...] ข้าพเจ้าหวังว่า
ในไม่ช้า เราจะได้เห็นการยอมรับในระดับสากล — ที่สะท้อนอยู่ในกฎหมาย
— ว่าจะปกป้องสังคมได้ไม่ใช้ด้วยการประหารชีวิต
แต่ด้วยสถาบันต่างๆ ที่เข้มแข็งและมีความรับผิดชอบ”

วอลเคอร์ เกิร์ก

ข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ¹

แนวโน้มระดับโลก

ในปี 2568 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกสถิติการประหารชีวิตทั่วโลกที่แตะระดับสูงที่สุดนับตั้งแต่ปี 2524 โดยมีผู้ถูกประหารชีวิตอย่างน้อย 2,707 ราย ในปี 2568 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นมากกว่า 2 ใน 3 เมื่อเทียบกับจำนวนที่บันทึกได้ในปี 2567 การหันมาใช้โทษประหารชีวิตที่เพิ่มสูงขึ้น เนื่องมาจากทางการของหลายประเทศได้นำบทลงโทษที่โหดร้ายนี้มาเป็นศูนย์กลางของนโยบายความมั่นคงสาธารณะที่มีข้อบกพร่อง และวาทกรรม “การปราบปรามอาชญากรรมอย่างเข้มงวด” เพื่อยืนยันการควบคุม แสดงอำนาจรัฐ และสร้างคะแนนนิยมทางการเมือง แนวโน้มนี้ปรากฏอย่างเด่นชัดที่สุดในประเทศที่ทางการมีท่าทีกระชับอำนาจมากขึ้น โดยการจำกัดพื้นที่ภาคประชาชน ปิดกั้นเสียงคัดค้าน และแสดงท่าทีที่ไม่เคารพต่อหลักคุ้มครองที่กำหนดไว้ภายใต้กฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของตัวเลขการใช้โทษประหารนี้มีปัจจัยหลักมาจาก **อิหร่าน** ซึ่งได้มีการบันทึกจำนวนการประหารชีวิตสูงที่สุดในรอบหลายทศวรรษ (อย่างน้อย 2,159 ครั้ง) และเพิ่มขึ้นมากกว่า 2 เท่า เมื่อเทียบกับยอดรวมในปี 2567 ทางกรอิหร่านยังคงใช้โทษประหารชีวิตเป็นอาวุธประหัตประหาร โดยมักเกิดขึ้นหลังจากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรง เพื่อสร้างความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน และลงโทษผู้ที่ท้าทาย หรือถูกมองว่าท้าทายระบอบสาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน ตัวอย่างเช่น ชาย 2 คน

¹ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, “ข้าหลวงใหญ่เกิร์ก: มีเพียงระบบยุติธรรมที่มีมนุษยธรรมและยึดหลักสิทธิมนุษยชนเท่านั้น จึงจะสามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างแท้จริง”, 26 กันยายน 2568, <https://www.ohchr.org/en/statements-and-speeches/2025/09/high-commissioner-turk-only-justice-systems-are-humane-and-rights?sub-site=HRC>

ถูกประหารชีวิตจากความเกี่ยวข้องกับการประท้วง “เสรีภาพในชีวิตของผู้หญิง” (Woman Life Freedom) ในปี 2565 นอกจากนี้ ภายใต้ข้ออ้างเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ ทางอิหร่านยังเพิ่มการใช้โทษประหารชีวิตต่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำการจารกรรมหรือร่วมมือกับอิสราเอล ภายหลังการโจมตีทางทหารของอิสราเอลต่ออิหร่านในเดือนมิถุนายน ปี 2568 โดยมีการประหารชีวิตผู้ชายอย่างน้อย 11 ราย ในข้อหาดังกล่าว เทียบกับเพียง 2 ราย ก่อนการโจมตีในเดือนมิถุนายน

ทางการของ**ซาอุดีอาระเบีย**ได้ดำเนินการประหารชีวิตเกินกว่าสถิติสูงสุดที่เคยเกิดขึ้นในปี 2567 โดยยังคงใช้การประหารชีวิตอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นการลงโทษในความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และยังใช้โทษประหารชีวิตในความผิดที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย ซึ่งมีการตีความอย่างกว้างขวาง โดยหลายคดีส่งผลกระทบต่อผู้ที่เป็นชนกลุ่มน้อยชีอะห์ในประเทศ ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนการประท้วง “ต่อต้านรัฐบาล” ระหว่างปี 2554 – 2556

เช่นเดียวกับในปีก่อนๆ ตัวเลขรวมของปี 2568 ไม่ได้รวมการประหารชีวิตอีกหลายพันกรณีที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เชื่อว่าได้เกิดขึ้นในประเทศ**จีน** ท่ามกลางการปกปิดข้อมูลของรัฐที่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับข้อมูลโทษประหารชีวิต การเปิดเผยข้อมูลและถ้อยแถลงของทางการจีนยังคงสะท้อนให้เห็นถึงการใช้โทษประหารชีวิตอย่างจงใจ เพื่อส่งสัญญาณว่ารัฐจะไม่อดกลั้นต่อภัยคุกคามความมั่นคงหรือเสถียรภาพของสาธารณะ และจะใช้การลงโทษที่รุนแรงเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย สิ่งนี้ยังปรากฏอย่างชัดเจนในการนำโทษประหารชีวิตมาใช้ในนโยบายปราบปรามการทุจริตในภาคการเงิน และการลงโทษผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตน จากจำนวนรายงานสาธารณะที่เปิดเผยเกี่ยวกับคำพิพากษาประหารชีวิตใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการรับสินบนและความผิดทางการเงินอื่นๆ เพิ่มสูงขึ้น

ใน**สหรัฐอเมริกา** การเพิ่มขึ้นของตัวเลขการประหารชีวิตในรัฐฟลอริดาอย่างเป็นประวัติการณ์ เป็นปัจจัยผลักดันให้ตัวเลขการประหารชีวิตรวมระดับประเทศพุ่งสูงที่สุดนับตั้งแต่ปี 2552 ขณะที่เจ้าหน้าที่ในระดับรัฐบาลกลางและในบางรัฐได้ส่งเสริมวาทกรรมที่ยั่วและมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตและผลกระทบต่ออาชญากรรม โดยสนับสนุนให้มีการเพิ่มการใช้โทษดังกล่าวมากขึ้น

การกลับมาใช้นโยบายที่ลงโทษอย่างรุนแรงใน “สงครามยาเสพติด” ทั่วโลก ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้จำนวนการประหารชีวิตเพิ่มขึ้นในหลายประเทศ เกือบครึ่งหนึ่ง (1,257 ครั้ง หรือร้อยละ 46) ของการประหารชีวิตที่ทราบทั้งหมด เป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ใน 5 ประเทศ ได้แก่ **จีน อิหร่าน คูเวต ซาอุดีอาระเบีย และสิงคโปร์** นอกจากนี้ ทางการของ**แอลจีเรีย คูเวต และมัลดีฟส์** ยังได้ผลักดันความพยายามทางกฎหมายเพื่อขยายขอบเขตการใช้โทษประหารชีวิตสำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอีกด้วย

ในทำนองเดียวกัน รัฐบาลของ**บุร์กินาฟาโซ**ได้ผ่านร่างกฎหมายปฏิรูปประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งรวมถึงการรื้อฟื้นโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดบางประเภท เช่น “กบฏต่อแผ่นดิน” “การก่อการร้าย” และ “การกระทำความผิด” ขอบเขตของโทษประหารชีวิตยังถูกขยายออกไปใน**เมียนมา** ก่อนการเลือกตั้ง ขณะที่ทางการใน**ซาอุดีอาระเบีย**และ**เปรู**ได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้อีกครั้ง ส่วนทางการของ**อิสราเอล**ได้เสนอร่างกฎหมายที่มีลักษณะเลือกปฏิบัติ เพื่อแนะนำ

และอำนวยความสะดวกในการใช้โทษประหารชีวิต โดยมุ่งเป้าไปที่ชาวปาเลสไตน์² นอกจากนี้ ยังมีการเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่วุฒิสภาใน**อิหร่าน** เพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้าย พ.ศ. 2556 โดยกำหนดให้การลักพาตัว การจับตัวประกัน และความผิดที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เป็นการกระทำก่อการร้าย ซึ่งจะมีโทษประหารชีวิตแบบบังคับใช้โดยอัตโนมัติ

แม้ตัวเลขการประหารชีวิตในปี 2568 จะสูงเป็นประวัติการณ์ แต่ข้อมูลยังสะท้อนให้เห็นถึงความโดดเด่นของประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิต เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ประธานาธิบดีอเล็กซานเดอร์ ลูกาเซนโกเข้ารับตำแหน่งในปี 2537 ที่ไม่พบการรายงานว่ามี การตัดสินหรือดำเนินการประหารชีวิตใน**เบลารุส** เป็นปีที่ 17 ติดต่อกันที่**สหรัฐอเมริกา**เป็นประเทศเดียวในภูมิภาคทวีปอเมริกาที่มีการประหารชีวิต และภายในสหรัฐฯ เกือบครึ่งหนึ่งของการประหารชีวิตทั้งหมดเกิดขึ้นในรัฐฟลอริดา ในภูมิภาคแอฟริกาใต้ทะเลทรายซาฮารา การประหารชีวิตจำกัดอยู่เฉพาะใน**โซมาเลีย**และ**ซูดานใต้** ซึ่งเป็น 2 ใน 5 ประเทศ ที่มีรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการประหารชีวิตในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา **อัฟกานิสถาน**เป็นประเทศเดียวในเอเชียใต้ที่ยังคงดำเนินการประหารชีวิต ส่วน**สิงคโปร์**และ**เวียดนาม**เป็น 2 ประเทศ ในจำนวนไม่กี่ประเทศในกลุ่มอาเซียนที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิต **ตองกา**เป็นประเทศเดียวในภูมิภาคแปซิฟิกที่ยังคงบัญญัติโทษประหารชีวิตไว้ในกฎหมาย ในภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ ร้อยละ 96 ของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกทั้งหมดเกิดขึ้นใน**อิหร่าน**และ**ซาอุดีอาระเบีย**

แม้ว่า 4 ประเทศ ได้แก่ **ญี่ปุ่น** **ซูดานใต้** **ไต้หวัน** และ**สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์** จะมีการประหารชีวิตในปี 2568 เป็นครั้งแรกหลังจากเว้นการใช้โทษนี้ระยะหนึ่ง แต่จำนวนรวมของประเทศที่มีรายงานดำเนินการประหารชีวิต — 17 ประเทศ — ยังคงสอดคล้องกับตัวเลขรายปีที่อยู่ในระดับต่ำตั้งแต่ปี 2561 ซึ่งอยู่ที่ไม่เกิน 20 ประเทศ

ในบริบทโลกที่ระบบสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศกำลังเผชิญภัยคุกคามอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนและถึงขั้นกระทบต่อการดำรงชีวิตของประชาชน ความคืบหน้าในการยกเลิกโทษประหารชีวิตยังคงดำเนินต่อไปทางการของ**เวียดนาม**ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิด 8 ประการ รวมถึงการขนส่งยาเสพติด การรับสินบน และการยักยอกทรัพย์สิน ส่วนใน**แกมเบีย** ได้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดฐานฆาตกรรม กบฏ และความผิดอื่นๆ ต่อรัฐ

ร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตยังคงอยู่ระหว่างการพิจารณาของสภานิติบัญญัติในประเทศ**เลบานอน**และ**อิหร่าน** ขณะที่ศาลรัฐธรรมนูญของ**คิริบาส**ได้วินิจฉัยว่า ความพยายามที่จะนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ในประเทศนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ

ในการตัดสินใจครั้งประวัติศาสตร์ ผู้ว่าการรัฐแอละแบมา เคย์ ไอวีย์ ได้อนุมัติการลดหย่อนโทษให้กับร็อกกี ไมเยอร์ส นับเป็นครั้งแรกที่มีการลดหย่อนโทษแก่ผู้ต้องขังประหารชีวิตที่เป็นคนผิวดำ และเป็นเพียงครั้งที่สองในรัฐนี้ — นับตั้งแต่มีการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้อีกครั้งในปี 2519 ในขณะเดียวกัน คำพิพากษาประหารชีวิตที่มีอยู่ทั้งหมดใน**ซิมบับเว**ได้ถูกเปลี่ยนเป็นโทษอื่นแทน

² สภานิติบัญญัติของอิสราเอล (เคนเนสเซต) ได้ให้การรับรอง “กฎหมายโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ก่อการร้าย 5786 – 2026” เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2569

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล คัดค้านโทษประหารชีวิตโดยไม่มีเงื่อนไข และได้รับรองเพื่อการยกเลิกโทษดังกล่าวทั่วโลกตั้งแต่ปี 2520 ซึ่งในขณะนั้นมีเพียง 16 ประเทศ ที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับทุกความผิด ภายในสิ้นปี 2568 ตัวเลขดังกล่าวได้เพิ่มขึ้นเป็น 113 ประเทศ

การประหารชีวิต

แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ได้บันทึกการประหารชีวิตจำนวน 2,707 ครั้ง ในปี 2568 ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 78 จากจำนวนการประหารชีวิตที่มีรายงาน ซึ่งอยู่ที่ 1,518 ครั้ง ในปี 2567 เป็นตัวเลขสูงที่สุดที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล เคยบันทึกไว้ตั้งแต่ปี 2524 ซึ่งมีการบันทึกไว้ 3,191 ครั้ง (ไม่รวมประเทศจีน) การเพิ่มขึ้นของการประหารชีวิตส่วนใหญ่มีความเชื่อมโยงกับการพุ่งสูงขึ้นของการประหารชีวิตใน*อิหร่าน* โดยยอดรวมของประเทศอยู่ที่อย่างน้อย 2,159 ครั้ง มากกว่า 2 เท่าของตัวเลขในปี 2567 ซึ่งมีอย่างน้อย 972 ราย และคิดเป็นร้อยละ 80 ของการประหารชีวิตทั้งหมดที่มีการบันทึก

ยอดรวมที่ทราบเหล่านี้ไม่รวมถึงการประหารชีวิตอีกนับพันคนที่เชื่อว่าเกิดขึ้นในประเทศจีน ซึ่งแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล เชื่อว่ายังคงเป็นประเทศที่มีการประหารชีวิตมากที่สุดในโลก³ นอกจากนี้ แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ไม่สามารถระบุตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือสำหรับการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นใน*สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ)* และ*เวียตนาม* ซึ่งเป็นประเทศที่เชื่อว่ายังคงใช้โทษประหารชีวิตอย่างกว้างขวาง

ด้วยเหตุนี้ ตัวเลขรวมทั่วโลกที่น่าเสนอในรายงานฉบับนี้จึงเป็นเพียงตัวเลขขั้นต่ำ ซึ่งสะท้อนเพียงบางส่วนของขอบเขตที่แท้จริงของการที่รัฐต่างๆ ใช้โทษประหารชีวิตในระหว่างปีเท่านั้น



ตัวเลขการประหารชีวิตระดับโลกที่บันทึกได้ในปี 2568

อัฟกานิสถาน (6), จีน (+), อียิปต์ (23), อิหร่าน (2,159+), อิรัก (+), ญี่ปุ่น (1), คูเวต (17), เกาหลีเหนือ (+), ซาอุดีอาระเบีย (356+), สิงคโปร์ (17), โซมาเลีย (17+), ซูดานใต้ (1), ไต้หวัน (1), สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (ยูเออี, 3), สหรัฐอเมริกา (47), เวียดนาม (+), เยเมน (51+)

นอกเหนือจาก*อิหร่าน*แล้ว ยังมีการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในอีกหลายประเทศ ซึ่งเพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่าของยอดรวมรายปีเมื่อเทียบกับปี 2567 ได้แก่ **อียิปต์** (จาก 13 ครั้ง ในปี 2567 เป็น 23 ครั้ง ในปี 2568) **สิงคโปร์** (จาก 9 ครั้ง เป็น 17 ครั้ง) **สหรัฐอเมริกา** (จาก 25 ครั้ง เป็น 47 ครั้ง) และ**เยเมน** (จากอย่างน้อย 38 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 51 ครั้ง) ขณะที่ตัวเลขของ*คูเวต*เพิ่มขึ้นเกือบ 3 เท่า จาก 6 ครั้ง ในปี 2567 เป็น 17 ครั้ง ในปี 2568

³ ในปี 2552 แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ได้ยุติการเผยแพร่ตัวเลขประมาณการเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศจีน องค์กรได้ทำทางทางการเงินให้พิสูจน์ข้ออ้างของตนที่ระบุว่ามีความพยายามลดการใช้โทษประหารชีวิต โดยการเผยแพร่ตัวเลขดังกล่าวด้วยตนเองแทน นอกจากนี้ ยังมีข้อมูลที่จำกัดหรือเปิดเผยเพียงบางส่วนสำหรับอีกหลายประเทศ (ดูหมายเหตุเกี่ยวกับตัวเลขของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ในการใช้โทษประหารชีวิตในรายงานนี้สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม)

มีการบันทึกว่าการประหารชีวิตมีจำนวนลดลงใน*อิรัก* ซึ่งไม่สามารถยืนยันตัวเลขที่แน่ชัดสำหรับปี 2568 ได้ ขณะที่ในปีก่อนหน้ามีข้อมูลว่าการประหารชีวิตอย่างน้อย 63 ครั้ง และใน*โซมาเลีย* ซึ่งมีสถิติการประหารชีวิตลดลงจาก 34 ครั้ง เป็น 17 ครั้ง

การประหารชีวิตเท่าที่ทราบใน*อิหร่าน*และ*ซาอุดีอาระเบีย* คิดเป็นร้อยละ 93 ของทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น มากกว่าร้อยละ 40 ของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกทั้งหมด เป็นการดำเนินการในคดีที่เกี่ยวข้องกับ ยาเสพติด ซึ่งถือเป็นการละเมิดกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ⁴

ผู้หญิงถูกประหารชีวิตในประเทศ*จีน* (+) *อิยิปต์* (1 ครั้ง) *อิหร่าน* (61 ครั้ง) *คูเวต* (1 ครั้ง) และ *ซาอุดีอาระเบีย* (5 ครั้ง)

การประหารชีวิตที่บันทึกไว้ เกิดขึ้นใน 17 ประเทศ เพิ่มขึ้น 2 ประเทศ จากตัวเลขต่ำสุดเป็นประวัติการณ์ ที่บันทึกไว้ในปี 2567 (15 ประเทศ) ทางกรของ*ญี่ปุ่น* *ซูดานใต้* *ไต้หวัน* และ*สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์* กลับมาดำเนินการประหารชีวิตอีกครั้งหลังจากเว้นไประยะหนึ่ง⁵ ไม่พบว่าการประหารชีวิตใน*โอมาน* และ*ซีเรีย* ขณะที่มีการประหารชีวิตเกิดขึ้นใน 2 ประเทศนี้ เมื่อปี 2567 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ไม่สามารถยืนยันตัวเลขสำหรับ*รัฐปาเลสไตน์*ได้

ประเทศที่มีข้อมูลว่าการประหารชีวิตในปี 2568 จำแนกตามองค์การระหว่างประเทศ

- **องค์การรัฐอเมริกัน (Organization of American States):** 1 จาก 34 ประเทศ มีการประหารชีวิต – สหรัฐอเมริกา
- **องค์การเพื่อความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (Organization for Security and Co-operation in Europe):** 1 จาก 57 ประเทศ มีการประหารชีวิต – สหรัฐอเมริกา
- **สหภาพแอฟริกา (African Union):** 3 จาก 55 ประเทศ มีการประหารชีวิต – อิยิปต์ โซมาเลีย ซูดานใต้
- **สันนิบาตรรัฐอาหรับ (League of Arab States):** 7 จาก 22 ประเทศ มีการประหารชีวิต – อิยิปต์ อิรัก คูเวต ซาอุดีอาระเบีย โซมาเลีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เยเมน
- **สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations):** 2 จาก 11 ประเทศ มีการประหารชีวิต – ลิงคโปร์ และเวียดนาม
- **เครือจักรภพ (Common Wealth):** 1 จาก 56 ประเทศ มีการประหารชีวิต – ลิงคโปร์

⁴ ดูกรอบข้อความที่ท้ายส่วนของรายงานนี้

⁵ ทางกรของญี่ปุ่นและซูดานใต้ได้ดำเนินการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2565; ในไต้หวัน นับตั้งแต่ปี 2563; และในสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ นับตั้งแต่ปี 2564

- **องค์การระหว่างประเทศของประเทศที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส (Organization Internationale de la Francophonie):** 2 จาก 53 ประเทศ มีการประหารชีวิต – อียิปต์และเวียดนาม⁶
- **สหประชาชาติ (United Nations):** 16 จาก 193 ประเทศสมาชิก (ร้อยละ 8 ของสมาชิกสหประชาชาติ) เป็นที่ทราบว่ามีการประหารชีวิต – อัฟกานิสถาน จีน อียิปต์ อิหร่าน อิรัก ญี่ปุ่น คูเวต เกาหลีเหนือ ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ โซมาเลีย ซูดานใต้ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหรัฐอเมริกา เวียดนาม เยเมน

วิธีการประหารชีวิตในปี 2568⁷

ตัดศีรษะ	ซาอุดีอาระเบีย								
แขวนคอ	อียิปต์	อิหร่าน	อิรัก	ญี่ปุ่น	คูเวต	สิงคโปร์		ซูดานใต้	
ฉีดยา	จีน	สหรัฐฯ	เวียดนาม						
ยิงเป้า	อัฟกานิสถาน	จีน	เกาหลีเหนือ	ซาอุดีอาระเบีย	โซมาเลีย	ไต้หวัน	สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	สหรัฐฯ	เยเมน
ทำให้ขาดอากาศหายใจด้วยก๊าซไนโตรเจน	สหรัฐฯ								

การตัดสินประหารชีวิต

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้บันทึกคำตัดสินประหารชีวิตกรณีใหม่จำนวน 2,334 คดี ในปี 2568 เพิ่มขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 12) จากยอดรวมทั่วโลกที่ทราบจำนวน 2,087 คดี ในปี 2567 ความแตกต่างในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับคำตัดสินประหารชีวิตของบางประเทศยังคงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการคำนวณยอดรวมทั่วโลก ส่งผลให้การเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างปีมีความท้าทายในเชิงระเบียบวิธี

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้บันทึกการตัดสินประหารชีวิตใหม่ใน 48 ประเทศ ซึ่งเพิ่มขึ้น 2 ประเทศเมื่อเทียบกับปี 2567 และน้อยกว่าปี 2566 จำนวน 4 ประเทศ (52 ประเทศ) ทั้งนี้ ไม่สามารถระบุตัวเลขสำหรับรัฐปาเลสไตน์ได้ เนื่องจากความขัดแย้งทางอาวุธที่ยังคงดำเนินอยู่

ศาลใน 4 ประเทศ — **เบลารุส บอตสวานา กานา และยูกันดา** — ไม่ปรากฏว่ามีการตัดสินประหารชีวิตในปี 2568 แม้ว่าเคยมีการดำเนินการดังกล่าวในปี 2567 ก็ตาม ขณะที่มีการบันทึกว่ามีการตัดสิน

⁶ บุร์กินาฟาโซ มาลี และไนเจอร์ ถอนตัวจากองค์การในปี 2568

⁷ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ไม่ได้รับรายงานเกี่ยวกับการประหารชีวิตด้วยการขว้างหินที่มีคำสั่งจากกระบวนการทางศาลในปี 2568

ประหารชีวิตอีกครั้งในอีก 6 ประเทศ — **บาห์เรน คอโมโรส แคมเบีย มัลดีฟส์ กาตาร์ และไต้หวัน** —
หลังจากที่เว้นไประยะหนึ่ง



การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกไว้ทั่วโลกในปี 2568

อัฟกานิสถาน (+), แอลจีเรีย (11), บาห์เรน (1), บังกลาเทศ (185+), จีน (+), คอโมโรส (2+), สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก (359+), อียิปต์ (492), เอริโอเปีย (5+), แคมเบีย (3), อินเดีย (128), อินโดนีเซีย (68+), อิหร่าน (+), อิรัก (79+), ญี่ปุ่น (1), จอร์แดน (6+), เคนยา (2), คูเวต (15), ลาว (6+), เลบานอน (1), ลิเบีย (13+), มาเลเซีย (15), มัลดีฟส์ (3), มาลี (10), มอริเตเนีย (31+), โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก (1), เมียนมา (6+), ไนเจอร์ (6+), ไนจีเรีย (243+), เกาหลีเหนือ (+), ปากีสถาน (68+), กาตาร์ (4+), ซาอุดีอาระเบีย (+), สิงคโปร์ (2), โซมาเลีย (13+), ซูดานใต้ (+), ศรีลังกา (49+), ซูดาน (87+), ซีเรีย (1+), ไต้หวัน (2), แทนซาเนีย (8+), ไทย (119), ตรินิแดดและโตเบโก (1), ตุนิเซีย (18+), สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (3), สหรัฐอเมริกา (23), เวียดนาม (138+), เยเมน (94+)

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้บันทึกว่าการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญของจำนวนการตัดสินประหารชีวิตในหลายประเทศเมื่อเทียบกับปี 2567 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวเลขที่บันทึกไว้เพิ่มขึ้นเกือบ 3 เท่าใน**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก** (จากอย่างน้อย 125 ครั้ง ในปี 2567 เป็นอย่างน้อย 359 ครั้ง ในปี 2568) และใน**ซูดาน** (จากอย่างน้อย 30 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 87 ครั้ง) รวมถึงเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่าใน**ลาว** จากอย่างน้อย 2 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 6 ครั้ง

ใน**คูเวต** มีการตัดสินประหารชีวิตเท่าที่ทราบเพิ่มขึ้นมากกว่า 2 เท่า (จากอย่างน้อย 7 ครั้ง เป็น 15 ครั้ง) และเพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่า ใน**ศรีลังกา** (จากอย่างน้อย 25 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 49 ครั้ง) ขณะที่มีการเพิ่มขึ้นร้อยละ 35 และร้อยละ 31 ใน**อียิปต์** (จาก 365 ครั้ง เป็น 492 ครั้ง) และใน**ไนจีเรีย** (จากอย่างน้อย 186 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 243 ครั้ง) ตามลำดับ

มีการบันทึกว่าจำนวนการตัดสินประหารชีวิตลดลงอย่างมีนัยสำคัญในประเทศต่อไปนี้: **อิรัก** (ลดลงร้อยละ 61 จากอย่างน้อย 200 ครั้ง เหลืออย่างน้อย 79 ครั้ง) **ญี่ปุ่น** (ลดลงร้อยละ 67 จาก 3 ครั้ง เหลือ 1 ครั้ง) **มาเลเซีย** (ลดลงร้อยละ 38 จากอย่างน้อย 24 ครั้ง เหลือ 15 ครั้ง) **ไนเจอร์** (ลดลงร้อยละ 63 จากอย่างน้อย 16 ครั้ง เหลืออย่างน้อย 6 ครั้ง) **ปากีสถาน** (ลดลงร้อยละ 42 จากอย่างน้อย 117 ครั้ง เหลืออย่างน้อย 68 ครั้ง) และ**เยเมน** (ลดลงร้อยละ 38 จากอย่างน้อย 152 ครั้ง เหลืออย่างน้อย 94 ครั้ง)

มีผู้หญิงถูกตัดสินโทษประหารชีวิตใน**บังกลาเทศ อียิปต์ อินเดีย อิรัก จอร์แดน ลาว ปากีสถาน ศรีลังกา ไทย และเวียดนาม**

ในระดับโลก มีผู้ต้องโทษประหารชีวิตอย่างน้อย 25,508 ราย ณ สิ้นปี 2568 โดยในจำนวนนี้ 9,118 ราย (ร้อยละ 36) อยู่ในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกเพียงภูมิภาคเดียว⁸

⁸ หลายประเทศที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เชื่อว่ามีผู้ต้องโทษประหารชีวิตจำนวนมาก แต่ไม่สามารถระบุหรือประมาณการตัวเลขที่น่าเชื่อถือได้ ได้แก่ จีน อียิปต์ อิหร่าน ลาว ลิเบีย เมียนมา เกาหลีเหนือ และซาอุดีอาระเบีย

การลดโทษ การอภัยโทษ และการล้างมลทิน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้บันทึกสถิติการลดโทษหรือการอภัยโทษของโทษประหารชีวิตใน 24 ประเทศ ได้แก่ อัฟกานิสถาน บังกลาเทศ บาร์เบโดส บอตสวานา สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก แคมเบีย กานา อินโดนีเซีย เคนยา มาเลเซีย โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก ไนจีเรีย ปากีสถาน กาตาร์ ศรีลังกา สิงคโปร์ ใต้หวัน ไทย ตุนิเซีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหรัฐอเมริกา เวียดนาม เยเมน และ ซิมบับเว⁹

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้บันทึกการล้างมลทินของผู้ต้องโทษประหารชีวิตจำนวน 1 ราย ใน สหรัฐอเมริกา¹⁰ ขณะที่ในเกาหลีใต้มีการประกาศล้างมลทินหลังเสียชีวิต 1 ราย¹¹

โทษประหารชีวิตในปี 2568: การละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ



โทษประหารชีวิตยังคงถูกนำมาใช้ในลักษณะที่ละเมิดกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศในปี 2568 ยกตัวอย่างเช่น

- มีการประหารชีวิตในที่สาธารณะอย่างน้อย 17 กรณี ในอัฟกานิสถาน (6) และอิหร่าน (11)
- ผู้ต้องโทษอย่างน้อย 3 ราย — ในอิหร่าน (1) และซาอุดีอาระเบีย (2) — ถูกประหารชีวิตจากความผิดที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เชื่อว่า ยังมีบุคคลอื่นในกลุ่มนี้ที่ยังคงถูกคุมขังอยู่ในแดนประหารในอิหร่านและซาอุดีอาระเบีย¹²

⁹ การลดโทษ (commutation) คือกระบวนการที่โทษประหารชีวิตถูกเปลี่ยนเป็นโทษที่เบากว่า เช่น โทษจำคุก โดยมักดำเนินการโดยฝ่ายตุลาการผ่านกระบวนการอุทธรณ์ แต่บางครั้งก็อาจดำเนินการโดยฝ่ายบริหาร การอภัยโทษ (pardon) คือการที่ผู้ถูกตัดสินว่ามีความผิดได้รับการยกเว้นโทษโดยสิ้นเชิง และไม่ต้องรับโทษเพิ่มเติมอีกต่อไป

¹⁰ ศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต (Death Penalty Information Center), deathpenaltyinfo.org/policy-issues/innocence-database

¹¹ การล้างมลทิน (exoneration) คือกระบวนการภายหลังจากการพิพากษาลงโทษและสิ้นสุดกระบวนการอุทธรณ์แล้ว ผู้ถูกตัดสินว่ามีความผิดจะได้รับการล้างข้อกล่าวหาหรือถูกยกฟ้องในคดีอาญาในภายหลัง ดังนั้นจึงถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ตามกฎหมาย

¹² บ่อยครั้งที่อายุที่แท้จริงของผู้ต้องขังเป็นประเด็นโต้แย้ง เนื่องจากไม่มีหลักฐานยืนยันอายุที่ชัดเจน เช่น สูติบัตรหรือทะเบียนเกิด รัฐบาลควรใช้เกณฑ์ที่เหมาะสมอย่างครบถ้วนในกรณีที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับอายุ แนวปฏิบัติที่ดีในการประเมินอายุรวมถึงการอาศัยความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ และสังคม เกณฑ์แต่ละด้านควรถูกนำมาใช้โดยยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาในกรณีที่มีข้อโต้แย้ง เพื่อให้บุคคลนั้นได้รับการปฏิบัติเสมือนว่าเป็นผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ในขณะที่กระทำความผิด และด้วยเหตุนี้จึงต้องเน้นย้ำว่าจะไม่มีการนำโทษประหารชีวิตมาใช้ในสถานการณ์ดังกล่าว แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับหลักการที่ว่า “ประโยชน์สูงสุดของเด็ก” ต้องเป็นข้อพิจารณาหลักในการดำเนินการทุกกรณีที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 3(1) ของอนุสัญญาแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก



- ผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตหรือสติปัญญายังคงถูกตัดสินโทษประหารชีวิตในหลายประเทศ รวมถึงญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา
- มีการตัดสินโทษประหารชีวิตที่ทราบกันว่าเกิดขึ้นจากกระบวนการพิจารณาผิดที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมตามกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศในหลายประเทศ ได้แก่ อัฟกานิสถาน บังกลาเทศ จีน อียิปต์ อิหร่าน อิรัก ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ และเยเมน
- **“คำให้การรับสารภาพ”** ซึ่งอาจถูกบังคับให้ได้มาผ่านการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายอื่น ๆ ถูกนำมาใช้ในการตัดสินลงโทษประหารชีวิตในอิหร่านและซาอุดีอาระเบีย
- มีการพิพากษาโทษประหารชีวิตโดยที่จำเลยไม่ได้ปรากฏตัวต่อหน้าศาล (การพิจารณาลับหลัง) ในบังกลาเทศ เลบานอน ศรีลังกา และเยเมน
- มีการใช้โทษประหารสถานเดียว ในอิหร่าน ไนจีเรีย ปากีสถาน ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ ตรินิแดดและโตเบโก และเยเมน¹³
- ศาลทหารได้ตัดสินโทษประหารชีวิตต่อพลเรือนในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก ส่วนศาลพิเศษได้มีคำพิพากษาประหารชีวิตในบังกลาเทศ อินเดีย อิหร่าน ปากีสถาน และซาอุดีอาระเบีย
- มีการใช้โทษประหารชีวิตกับความผิดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการฆ่าโดยเจตนา ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ “อาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด” ตามกฎหมายระหว่างประเทศ¹⁴ รวมถึง:
 - **ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด:** แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้บันทึกการประหารชีวิตที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจำนวน **1,257 ราย** ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 46 ของการประหารชีวิตทั้งหมดที่มีการบันทึกทั่วโลก และเกือบ 2 เท่าของตัวเลขในปี 2567 ซึ่งอยู่ที่ 637 ราย การประหารชีวิตในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดพบใน 5 ประเทศ ได้แก่ จีน (+),¹⁵ อิหร่าน (998 ราย คิดเป็นร้อยละ 46 ของทั้งหมด), คูเวต (2 ราย คิดเป็นร้อยละ 12), ซาอุดีอาระเบีย (240 ราย คิดเป็นร้อยละ 67) และสิงคโปร์ (15 ราย คิดเป็นร้อยละ 88) ข้อมูลเกี่ยวกับเวียดนาม ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะมีการดำเนินการประหารชีวิตในลักษณะนี้ ยังไม่สามารถยืนยันได้

¹³ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (UN Human Rights Committee) ได้ระบุว่า “โทษประหารชีวิตแบบบังคับใช้โดยอัตโนมัติ (mandatory death sentences) ที่ทำให้ศาลภายในประเทศไม่มีดุลยพินิจว่าจะกำหนดความผิดดังกล่าวให้เป็นความผิดที่สมควรได้รับโทษประหารชีวิตหรือไม่ และไม่มีดุลยพินิจในการพิจารณาว่าจะส่งลงโทษประหารชีวิตในสถานการณ์เฉพาะของผู้กระทำความผิดหรือไม่ ถือเป็นการกระทำที่มีลักษณะตามอำเภอใจ” คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน, ความเห็นทั่วไปฉบับที่ 36 ว่าด้วยมาตรา 6: สิทธิในชีวิต, เอกสารสหประชาชาติ CCPR/C/GC/36 [3 กันยายน 2562], ย่อหน้า 37

¹⁴ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 6 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง; คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน, ความเห็นทั่วไปฉบับที่ 36 ว่าด้วยมาตรา 6: สิทธิในชีวิต, เอกสารสหประชาชาติ CCPR/C/GC/36 [3 กันยายน 2562], ย่อหน้า 35

¹⁵ ในการคำนวณยอดรวมระดับโลกและระดับภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ถูกนับเป็นสอง



- มีการพิพากษาประหารชีวิตใหม่จำนวน **249 ราย** ที่เกี่ยวข้องกับ ความผิดด้านยาเสพติดใน 16 ประเทศ ได้แก่ บังกลาเทศ (2, ร้อยละ 1), จีน (+)¹⁶, อียิปต์ (อย่างน้อย 12, ร้อยละ 2), อินโดนีเซีย (56, ร้อยละ 82), อิหร่าน (+), อิรัก (35, ร้อยละ 44), คูเวต (4, ร้อยละ 27), ลาว (6, ร้อยละ 100), ลิเบีย (1, ร้อยละ 8), มาเลเซีย (7, ร้อยละ 47), กาตาร์ (อย่างน้อย 1, ร้อยละ 25), ซาอุดีอาระเบีย (+), สิงคโปร์ (2, ร้อยละ 100), ศรีลังกา (7, ร้อยละ 14), เวียดนาม (100, ร้อยละ 72) และเยเมน (10, ร้อยละ 11)
- ในประเทศไทย จากจำนวนผู้ต้องโทษประหารชีวิตทั้งหมด 429 คน ณ สิ้นปี 2568 มีจำนวน 313 คน (ร้อยละ 73) รวมถึงผู้หญิง 52 คน ที่ถูกตัดสินในคดียาเสพติด
- **อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ** เช่น การทุจริต: จีน
- การกระทำที่ถูกถือว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับศาสนา เช่น **“การละทิ้งศาสนา”** หรือ **“การหมิ่นศาสนา”**: อัฟกานิสถาน และปากีสถาน
- **ความสัมพันธ์ทางเพศ**นอกสมรสระหว่างผู้ใหญ่ที่มีการยินยอม ทั้งเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม: เยเมน
- **การข่มขืน**: บังกลาเทศ อินเดีย อิหร่าน ปากีสถาน และซาอุดีอาระเบีย
- **ความผิดในรูปแบบต่างๆ** เช่น **“กบฏ”**, **“การต่อต้านความมั่นคงแห่งชาติ”**, **“ร่วมมือกับต่างชาติ”**, **“จารกรรม”**, **“ตั้งคำถามต่อนโยบายผู้นำ”**, **“กบฏติดอาวุธ”**, เข้าร่วมในการ **“ก่อการจลาจลและก่อการร้าย”** และ **“อาชญากรรมต่อรัฐ”** ไม่ว่าจะนำไปสู่การเสียชีวิตหรือไม่: จีน อิหร่าน ซาอุดีอาระเบีย และเยเมน

¹⁶ ในการคำนวณยอดรวมระดับโลกและระดับภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ถูกนับเป็นสอง

ภาพรวมระดับภูมิภาค

ทวีปอเมริกา

แนวโน้มของภูมิภาค

- ตัวเลขการประหารชีวิตใน**สหรัฐอเมริกา**เพิ่มขึ้นถึงจุดสูงสุดนับตั้งแต่ปี 2552 โดยรัฐฟลอริดาเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ตัวเลขพุ่งสูงขึ้น
- 4 รัฐ ใน**สหรัฐอเมริกา**กลับมาดำเนินการประหารชีวิตอีกครั้ง ขณะที่จำนวนคำพิพากษาประหารชีวิตทั่วประเทศยังคงสะท้อนแนวโน้มต่ำสุดในประวัติศาสตร์
- **สหรัฐอเมริกา**เป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่มีการประหารชีวิตต่อเนื่องกันเป็นปีที่ 17 **ตรินิแดดและโตเบโก** และ**สหรัฐอเมริกา** ยังคงเป็นเพียง 2 ประเทศ ในทวีปอเมริกาที่มีรายงานการตัดสินโทษประหารชีวิตใหม่
- ผู้ว่าการรัฐแอละแบมาได้อนุมัติการลดหย่อนโทษเป็นครั้งแรกแก่ผู้ต้องขังโทษประหารชีวิตที่เป็นคนผิวดำ และเป็นเพียงครั้งที่สองในประวัติศาสตร์ของรัฐ นับตั้งแต่มีการรื้อฟื้นโทษประหารชีวิตในปี 2519

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสิน ประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จากข้อมูลที่มีอยู่
แอนทีกาและบาร์บิวดา	0	0	0
บาฮามาส	0	0	0
บาร์เบโดส	0	0	1
เบลีซ	0	0	0
บราซิล (ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในความผิดอาญาทั่วไป เท่านั้น)	0	0	0
ชิลี (ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในความผิดอาญาทั่วไป เท่านั้น)	0	0	0
คิวบา	0	0	0

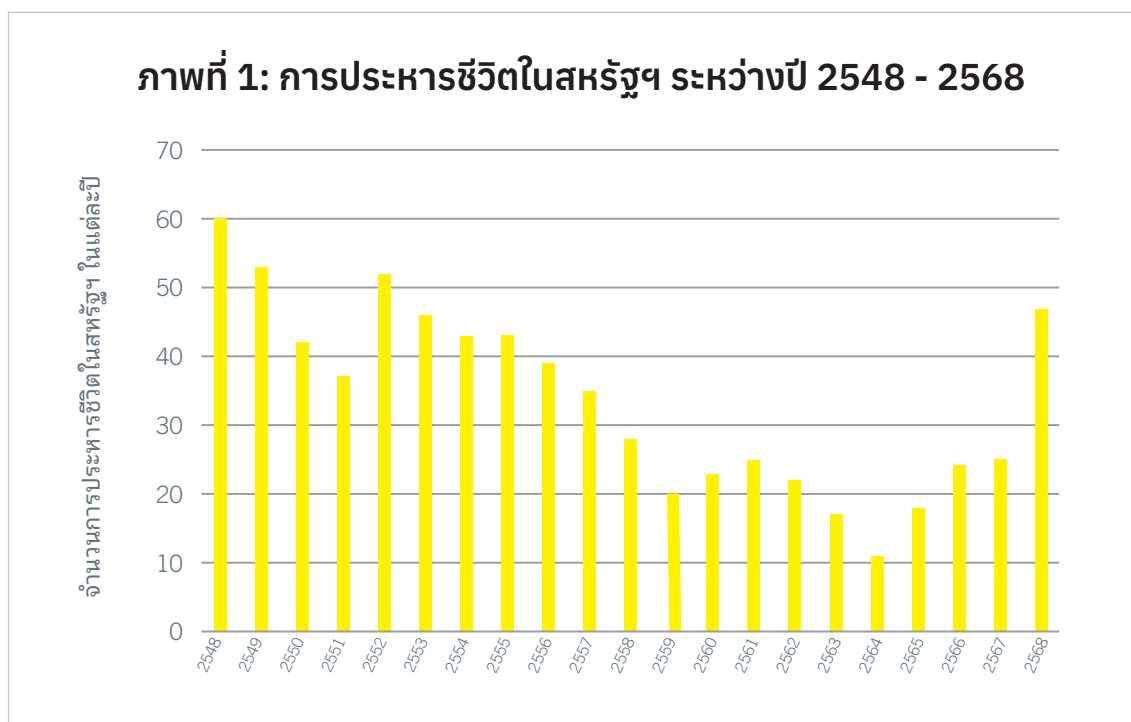
ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสิน ประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จากข้อมูลที่มีอยู่
ดอมินีกา	0	0	0
เอลซัลวาดอร์ (ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในความผิดอาญาทั่วไป เท่านั้น)	0	0	0
เกรเนดา	0	0	1
กัวเตมาลา (ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในความผิดอาญาทั่วไป เท่านั้น)	0	0	0
กายอานา	0	0	24
จาเมกา	0	0	0
เปรู (ยกเลิกโทษประหารชีวิต ในความผิดอาญาทั่วไป เท่านั้น)	0	0	0
เซนต์คิตส์และเนวิส	0	0	0
เซนต์ลูเชีย	0	0	0
เซนต์วินเซนต์และ เกรนาดีนส์	0	0	1
ตรินิแดดและโตเบโก	0	1	38
สหรัฐอเมริกา ¹⁷	47 ครั้ง ใน 11 รัฐ: แอละแบมา (5) แอริโซนา (2) ฟลอริดา (19) อินดีแอนา (2) ลุยเซียนา (1) มิสซิสซิปปี (2) มิสซูรี (1) โอคลาโฮมา (2) เซาท์แคโรไลนา (5) เทนเนสซี (3) เท็กซัส (5)	23 ครั้ง ใน 8 รัฐ: แอละแบมา (4) แอริโซนา (2) แคลิฟอร์เนีย (5) ฟลอริดา (5) มิสซูรี (1) นอร์ทแคโรไลนา (2) เพนซิลเวเนีย (1) เท็กซัส (3)	1,948 คน รวมทั้งผู้หญิง 47 คน ใน 28 เขตอำนาจ ศาล ¹⁸ 7 รัฐ ตัดสินประหารชีวิต บุคคลมากกว่า 100 คน: แคลิฟอร์เนีย (580) ฟลอริดา (251) เท็กซัส (169) แอละแบมา (155) นอร์ทแคโรไลนา (121) โอไฮโอ (109) แอริโซนา (108)

¹⁷ ตัวเลขดังกล่าวอ้างอิงจากการติดตามข้อมูลของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ซึ่งรวบรวมจากหน่วยงานราชทัณฑ์ ศาล และสื่อมวลชนในรัฐต่างๆ ที่เกี่ยวข้องของสหรัฐอเมริกา

¹⁸ รัฐนิวแฮมป์เชอร์ ซึ่งได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วในปี 2562 ยังคงมีผู้ต้องโทษประหารชีวิตอยู่ 1 คน ศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต รายงานว่า มีผู้หญิงข้ามเพศ 3 คน ที่อยู่ในแดนประหารใน 2 รัฐ ได้แก่ ฟลอริดาและโอไฮโอ <https://deathpenaltyinfo.org/death-row/women>

การใช้โทษประหารชีวิตที่เพิ่มขึ้นอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในรัฐหนึ่งของสหรัฐฯ คือรัฐฟลอริดา สะท้อนถึงจุดสูงสุดของการถดถอยด้านสิทธิมนุษยชน ประกอบกับถ้อยแถลงที่น่ากังวล ซึ่งนำโทษประหารชีวิตมาเป็นศูนย์กลางของวาทกรรมด้านความมั่นคงที่บงการเพื่อหวังผลทางการเมือง ความถดถอยเหล่านี้ได้บดบังความก้าวหน้าในการจำกัดการใช้โทษอันโหดร้ายนี้ ซึ่งยังคงได้รับการบันทึกไว้ในภูมิภาคอเมริกาจำนวนคำพิพากษาประหารชีวิตใหม่และจำนวนผู้ที่ต้องเผชิญความเสี่ยงต่อการถูกประหารยังคงสะท้อนแนวโน้มต่ำสุดในประวัติศาสตร์

ทางการของรัฐฟลอริดาได้ดำเนินการประหารชีวิตมากที่สุดในรอบปี (19 คน) นับตั้งแต่ปี 2519 ซึ่งเป็นปีที่ศาลสูงสุดของสหรัฐฯ วินิจฉัยว่ากฎหมายโทษประหารชีวิตในขณะนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ และนำไปสู่การระงับการประหารชีวิตทั่วประเทศ¹⁹ การประหารชีวิตที่เพิ่มขึ้นในรัฐฟลอริดาเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้จำนวนการประหารชีวิตโดยรวมทั้งประเทศในปี 2568 (47 ครั้ง) สูงที่สุดนับตั้งแต่ปี 2552 (52 ครั้ง)



ในปี 2568 มี 11 รัฐ ในสหรัฐอเมริกาที่ได้ดำเนินการประหารชีวิต ซึ่งเพิ่มขึ้น 2 รัฐ เมื่อเทียบกับปี 2567 (9 รัฐ) และเพิ่มขึ้น 6 รัฐ เมื่อเทียบกับปี 2566 (5 รัฐ) โดยรัฐแอริโซนาและมิสซิสซิปปีได้กลับมาดำเนินการประหารชีวิตอีกครั้งเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2565 ขณะที่รัฐลุยเซียนามีการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2553 ทางการของรัฐเทนเนสซีได้ดำเนินการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2563 หลังจากมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับระเบียบปฏิบัติในการฉีดยาเพื่อประหารชีวิตของรัฐ และการจัดหาที่ใช้

¹⁹ ศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกา คดีเพอร์แมน v. จอร์เจีย, 408 U.S. 238 (2519)

ในการประหารชีวิต²⁰ ขณะที่รัฐฟลอริดา แอลาบามา เซาท์แคโรไลนา และเท็กซัส มีจำนวนการประหารชีวิตสูงที่สุดในประเทศ โดยแต่ละรัฐมีจำนวน 5 ครั้ง

รัฐแอละแบมาและลุยเซียนาเป็นเพียง 2 รัฐ ที่ใช้การทำให้ขาดอากาศหายใจด้วยก๊าซ (Nitrogen Hypoxia) ในการประหารชีวิต โดยมีจำนวน 4 ราย และ 1 ราย ตามลำดับในระหว่างปีนั้น ขณะที่การเพิ่มขึ้นในรัฐเซาท์แคโรไลนา จาก 2 ครั้ง ในปี 2567 เป็น 5 ครั้ง ในปี 2568 นั้นเห็นได้ชัดเป็นพิเศษ หลังจากที่ทางการของรัฐกลับมามีการประหารชีวิตอีกครั้งในปี 2567 ด้วยการฉีดยา และได้ประหารชีวิตชาย 3 คน ด้วยการยิงเป้าในปี 2568

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล คัดค้านการประหารชีวิตทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม โดยไม่มีเงื่อนไข อย่างไรก็ตาม การนำวิธีการประหารชีวิตเหล่านี้มาใช้สะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นของบางรัฐที่จะเดินหน้าการประหารชีวิตไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม รัฐต่างๆ หลายแห่งพยายามแก้ไขระเบียบปฏิบัติในการประหารชีวิต และจัดหาอุปกรณ์ทางเลือกแทนขั้นตอนการฉีดยาพิษที่ใช้อยู่เดิม เพื่อหลีกเลี่ยงข้อท้าทายทางกฎหมายที่เคยนำไปสู่การระงับการประหารชีวิตเป็นระยะ

ทางการของรัฐจอร์เจียและรัฐยูทาห์ไม่ได้ดำเนินการประหารชีวิตในปี 2568 แม้ว่าจะเคยมีการดำเนินการในปีก่อนหน้านี้ก็ตาม

จำนวนคำพิพากษาประหารชีวิตที่บันทึกไว้ในสหรัฐอเมริกาลดลงเล็กน้อยจาก 26 คดี ในปี 2567 เหลือ 23 คดี ในปี 2568 โดยยังคงสอดคล้องกับตัวเลขที่อยู่ในระดับต่ำซึ่งพบตั้งแต่ปี 2563 (อยู่ระหว่าง 18 - 26 คดีต่อปี) จำนวนรัฐที่มีการลงโทษประหารชีวิตก็ลดลงเช่นกัน โดยในปี 2568 มี 8 รัฐ เทียบกับ 11 รัฐ ในปี 2567 ในปี 2568 ไม่มีบันทึกการตัดสินประหารชีวิตเพิ่มขึ้นใหม่ในรัฐไอดาโฮ ลุยเซียนา มิสซิสซิปปี เนวาดา โอไฮโอ และเทนเนสซี อย่างไรก็ตาม มีการตัดสินโทษประหารชีวิตในรัฐมิสซูรี นอร์ทแคโรไลนา และเพนซิลเวเนียเป็นครั้งแรก หลังจากหยุดชะงักระยะหนึ่ง คำตัดสินประหารชีวิตในรัฐแอละแบมา (4 คดี) แคลิฟอร์เนีย (5 คดี) และฟลอริดา (5 คดี) คิดเป็นเกือบ 2 ใน 3 ของทั้งหมด

จำนวนผู้ที่ถูกบันทึกว่าอยู่ในสถานะ “โทษประหารชีวิต” ในสหรัฐอเมริกา ณ สิ้นปี 2568 ลดลงต่ำกว่า 2,000 คน เป็นครั้งแรก อันเป็นผลมาจากการลดโทษ และการเสียชีวิตด้วยสาเหตุธรรมชาติ

โทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา

ณ สิ้นปี 2568 มี 23 รัฐ ในสหรัฐอเมริกาที่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับทุกความผิด โดยในจำนวนนี้ 11 รัฐ ได้ยกเลิกตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 20²¹

²⁰ เดอะเทนเนสเซียน (The Tennessean), “รัฐเทนเนสซีจ่ายเงิน 600,000 ดอลลาร์สหรัฐ สำหรับยาฉีดประหารชีวิต แต่รายละเอียดยังคงเป็นความลับ”, 20 มีนาคม 2568, <https://eu.tennessean.com/story/news/crime/2025/03/20/tennessee-death-row-lethal-injection-pentobarbital/82517783007/>

²¹ รัฐโคโลราโด คอนเนตทิคัต เดลาแวร์ อิลลินอย แมริแลนด์ นิวแฮมป์ไชร์ นิวเจอร์ซีย์ นิวเม็กซิโก นิวยอร์ก เวอร์จิเนีย และวอชิงตัน รวมถึงเขตโคลัมเบีย ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้ว

จาก 27 รัฐ ที่ยังคงมีโทษประหารชีวิตในกฎหมาย แคลิฟอร์เนีย ไอดาโฮ แคนซัส คอนแทกกี มอนแทนา เนวาดา นอร์ทแคโรไลนา ออริกอน เพนซิลเวเนีย และไวโอมิง (รวม 10 รัฐ หรือร้อยละ 37 ของรัฐที่ยังคงมีโทษประหารชีวิต) ไม่ได้ดำเนินการประหารชีวิตอย่างน้อย 10 ปี ในจำนวนนี้ แคลิฟอร์เนีย ออริกอน และเพนซิลเวเนีย ยังคงมีคำสั่งระงับการประหารชีวิต (moratoriums on executions) โดยผู้ว่าการรัฐ

ไม่มีบันทึกการประหารชีวิตในระดับรัฐบาลกลาง ภายใต้การบริหารชุดแรกของโดนัลด์ ทรัมป์ ทว่าการประหารชีวิตได้กลับมาดำเนินการอีกครั้ง โดยมีการประหารชีวิต 13 ราย ระหว่างเดือน กรกฎาคม 2563 ถึงมกราคม 2564 หลังจากหยุดชะงักนาน 17 ปี เมื่อสิ้นสุดวาระ ในช่วงปลาย ปี 2567 ประธานาธิบดีโจ ไบเดน ได้ลดโทษประหารชีวิต 37 คดี จากทั้งหมด 40 คดี ที่ถูกตัดสินภายใต้กฎหมายของรัฐบาลกลาง ส่วนกองทัพสหรัฐฯ ไม่ได้ดำเนินการประหารชีวิตใดๆ ตั้งแต่ปี 2504

นอกเหนือจากสหรัฐอเมริกา พบว่าประเทศ**ตรินิแดดและโตเบโก**เป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่มีการตัดสินโทษประหารชีวิตในปี 2568 (รวมทั้งหมด 1 คดี)

อีก 8 ประเทศ ที่ยังคงมีโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดอาญาทั่วไป ได้แก่ **แอนติกาและบาร์บูดา บาฮามาส เบลีซ คิวบา โดมินิกา จาเมกา เซนต์คิตส์และเนวิส และเซนต์ลูเชีย** ไม่ได้มีผู้ใดอยู่ภายใต้คำพิพากษาประหารชีวิต และไม่มีการตัดสินโทษประหารชีวิตใหม่เกิดขึ้น ส่วน**เกรเนดาและเซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์**ยังคงมีผู้ต้องโทษประหารชีวิตประเทศละ 1 ราย แต่ไม่สามารถดำเนินการประหารชีวิตได้ เนื่องจากมาตรฐานทางกฎหมายของทั้งสองประเทศกำหนดว่า หากผ่านไป 5 ปี หลังคำพิพากษาแล้ว การบังคับใช้โทษประหารชีวิตจะถูกห้ามไม่ให้ดำเนินการ²²

ตรินิแดดและโตเบโกยังคงเป็นประเทศเดียวในภูมิภาคที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตแบบบังคับสำหรับคดีฆาตกรรม โดยมีผู้ต้องโทษประหารชีวิตคิดเป็นร้อยละ 58 ของทั้งหมด 65 คน ที่ทราบว่าอยู่ภายใต้โทษประหารชีวิตในภูมิภาคนอกสหรัฐอเมริกา จากผู้ต้องโทษประหารชีวิต 38 คน ที่รายงานว่าอยู่ในแดนประหารใน**ตรินิแดดและโตเบโก** มี 20 คน ที่ถูกตัดสินโทษประหารชีวิตมาแล้วมากกว่า 5 ปี และด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถบังคับใช้โทษประหารชีวิตกับพวกเขาได้²³

กระบวนการพิจารณากำหนดโทษใหม่ที่จัดตั้งขึ้นใน**บาร์เบโดส** หลังจากการยกเลิกโทษประหารชีวิตแบบบังคับในปี 2561 ยังคงดำเนินต่อไป²⁴ โดยในเดือนตุลาคม ชายคนหนึ่งได้รับการพิจารณากำหนดโทษใหม่เป็นจำคุก 1,859 วัน โดยคำนึงถึงระยะเวลาที่ถูกคุมขังไปแล้วและความล่าช้าในกระบวนการพิจารณากำหนดโทษใหม่²⁵ ข้อมูลที่แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ได้รับระบุว่า ชายอีกคนหนึ่งซึ่งกำลัง

²² สอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนดโดยคณะกรรมการตุลาการขององคมนตรี (Judicial Committee of the Privy Council) ในคดีแพรตต์และมอร์แกน กับ อัยการสูงสุดของจาเมกา (UKPC 37) (2536)

²³ ตรินิแดดเอ็กซ์เพรส (Trinidad Express), “นายกรัฐมนตรี: การประหารชีวิตด้วยการแขวนคอไม่อาจเกิดขึ้นได้ในเวลานี้”, 16 พฤษภาคม 2568, https://trinidadexpress.com/news/local/pm-hangings-can-t-happen-at-this-time/article_ba89fc65-273e-4daa-830f-7c3d97971195.html

²⁴ ศาลยุติธรรมแคริบเบียน (Caribbean Court of Justice), คดีจาบาร์ เซนซิเมเนีย เนอร์ไวส์ กับ พระราชินี และเดเวียน โอมาร์ เซเวอร์ิน กับ พระราชินี (CCJ 19 (A)), 2561.

²⁵ ศาลสูงแห่งบาร์เบโดส (Supreme Court of Barbados), แผนกคดีอาญา (High Court Criminal Division), คดีไทโรน ดาคอสตา คาโดแกน กับ พระราชินี (CRMA0016 of 2005), มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2568.

อยู่ระหว่างการอุทธรณ์โทษประหารชีวิตในช่วงที่กฎหมายถูกแก้ไข ยังอยู่ระหว่างรอการพิจารณากำหนดโทษใหม่ในช่วงสิ้นปีดังกล่าว

รัฐบาลของ**เกรเนดา**และ**กายอานา**ได้แสดงเจตนารมณ์ที่จะเริ่มการหารือเกี่ยวกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต ระหว่างกระบวนการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนสากล (Universal Periodic Review-UPR) ที่ทั้งสองประเทศเข้ารับการทบทวนในเดือนพฤษภาคม ปี 2568 โดยรัฐบาล**เกรเนดา**ได้ตระหนักถึงความสำคัญของประเด็นดังกล่าว และความจำเป็นของการหารือระดับชาติอย่างครอบคลุม จึงระบุว่า จะเริ่มกระบวนการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ขณะเดียวกัน คณะผู้แทนของ**กายอานา**ได้ระบุว่า ประเด็นโทษประหารชีวิตจะถูกนำไปพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนผ่านการปรึกษาหารือทั่วประเทศ²⁶

ตลอดปี 2568 คณะกรรมการเฉพาะกิจรายสาขา (ad hoc Sectoral Commission) ซึ่งจัดตั้งโดยรัฐบาล**เปรู**ในช่วงปลายปี 2567 ได้จัดการรับฟังความคิดเห็นทั่วประเทศเกี่ยวกับข้อเสนอในการขยายการบังคับใช้โทษประหารชีวิต เพื่อใช้ลงโทษความผิดฐานข่มขืนเด็ก²⁷ แม้จะยอมรับข้อกังวลที่มีอยู่เกี่ยวกับประสิทธิผลที่เห็นได้ชัดของโทษประหารชีวิต แต่คณะกรรมการดังกล่าวได้เสนอแนะให้กระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนพิจารณาการปฏิรูปรัฐธรรมนูญ เพื่อเปิดทางให้สามารถนำโทษประหารชีวิตมาใช้กับความผิดฐานข่มขืนเด็กได้ นอกจากนี้ ยังเสนอให้กำหนดให้ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์และ “การก่อการร้ายในเมือง” (urban terrorism) เป็นความผิดในฐาน “กบฏ” ซึ่งตามมาตรา 140 ของรัฐธรรมนูญเป็นความผิดที่มีโทษประหารชีวิตอยู่แล้ว ในช่วงก่อนการเลือกตั้งทั่วไปปี 2569 อย่างน้อย 4 พรรคการเมือง ได้เสนออย่างชัดเจนให้มีการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ และให้ถอนตัวจากอนุสัญญาอเมริกันว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (American Convention on Human Rights) เพื่อเปิดทางให้ใช้โทษดังกล่าว

สำหรับความเคลื่อนไหวที่พบได้ไม่บ่อยนัก ในเดือนกรกฎาคม อัยการสูงสุดของ**เซนต์คิตส์และเนวิส**ได้ร้องขอให้ศาลลงโทษประหารชีวิตชายคนหนึ่งที่กำลังถูกพิจารณาคดีในข้อหาฆาตกรรม อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 25 กันยายน อัยการสูงสุดได้ถอนคำร้องดังกล่าว โดยระบุว่า “โทษประหารชีวิตอาจบั่นทอนความปรารถนาดี ส่งผลกระทบต่อเงินทุนช่วยเหลือ และจำกัดความร่วมมือทางเทคนิคที่ระบบยุติธรรมของเราได้รับประโยชน์อยู่ในปัจจุบัน และคาดว่าจะได้รับต่อไป [...] ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วว่า การคงการกำหนดโทษประหารชีวิตไว้ไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะในวงกว้าง”²⁸

ในวันสาบานตนเข้ารับตำแหน่งวาระที่สอง ประธานาธิบดี โดนัลด์ ทรัมป์ แห่ง**สหรัฐอเมริกา** ได้ลงนามในคำสั่งทางบริหารฉบับแรกจาก 2 ฉบับ ซึ่งสนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตอย่างเข้มข้นขึ้น เพื่อปกป้อง

²⁶ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชน (Human Rights Council), รายงานของคณะทำงานว่าด้วยการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนสากล (UPR) – กายอานา, เอกสารสหประชาชาติเลขที่ A/HRC/60/16, 24 มิถุนายน 2568, ย่อหน้า 51

²⁷ คณะกรรมการรายสาขา (Sectoral Commission) จัดตั้งขึ้นโดยมติคณะรัฐมนตรีเลขที่ 0319-2024-JUS ลงวันที่ 14 ธันวาคม 2567

²⁸ ศาลยุติธรรมสูงสุดแคริบเบียนตะวันออก (Eastern Caribbean Supreme Court), ศาลสูงยุติธรรม (High Court of Justice) ในสหพันธรัฐเซนต์คิตส์และเนวิส, คดีผู้อำนวยการอัยการสูงสุด v. เทเรเวอร์น เอ็ดเวิร์ดส์ หมายเลขคดี SKNHCR 2023/0067 และ 0071 (รวมคดี), ย่อหน้า 2, <https://www.eccourts.org/judgment/director-of-public-prosecutions-v-trevern-edwards>

ประชาชน “จากผู้ข่มขืน ผู้ก่อเหตุฆาตกรรม และอาชญากรที่โหดร้าย”²⁹ และให้คำมั่นว่าจะช่วย “ธำรงโทษประหารชีวิตในระดับรัฐ” คำสั่งดังกล่าวได้วางแนวทางสำหรับการดำเนินงานด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของรัฐบาล และก่อให้เกิดบรรยากาศการใช้ถ้อยคำที่รุนแรง ซึ่งครอบคลุมการถกเถียงสาธารณะเกี่ยวกับอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมทั่วประเทศตลอดทั้งปี

อัยการสูงสุดของสหรัฐอเมริกา แพม บอนดี ได้ดำเนินการในลักษณะเดียวกัน โดยออกบันทึกถึงเจ้าหน้าที่ทุกคนของกระทรวงยุติธรรม ซึ่งระบุว่าการระงับการประหารชีวิตที่กำหนดไว้ในสมัยรัฐบาลของโจ ไบเดน ได้ถูกยกเลิกโดยมีผลทันที และสั่งการให้อัยการของรัฐบาลกลางเรียกร้องโทษประหารชีวิตในทุกคดีที่เป็นไปได้³⁰ ต่อมา เธอได้อนุญาตให้มีการส่งตัว จอห์น แอนสัน ไปยังรัฐโอคลาโฮมา ในวันที่ 1 มีนาคม ซึ่งเขาเคยถูกตัดสินโทษประหารชีวิตภายใต้กฎหมายของรัฐดังกล่าว โดยก่อนหน้านี้ จอห์น แอนสัน กำลังรับโทษจำคุกตลอดชีวิตอยู่ในเรือนจำของรัฐบาลกลาง และรัฐบาลของไบเดนได้ปฏิเสธการส่งตัวนี้ อัยการสูงสุดของรัฐ เจนเตอร์ ทรัมมอนด์ ได้ร้องขอให้มีการส่งตัวในวันเดียวกับที่มีการออกคำสั่งทางบริหารฉบับแรกของประธานาธิบดี และได้ย้ายหลายครั้งถึงบทบาทของรัฐบาลของโดนัลด์ ทรัมป์ ในการเอื้ออำนวยให้เกิดการประหารชีวิต³¹ นายความของจอห์น แอนสัน ทราบเรื่องการส่งตัวนี้ก็ต่อเมื่อกระบวนการเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น³²

คำสั่งปี 2568 ที่ออกโดยประธานาธิบดี โดนัลด์ ทรัมป์ เกี่ยวกับโทษประหารชีวิต ยังมีส่วนทำให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องหรือบิดเบือนเกี่ยวกับอาชญากรรมแพร่กระจายออกไปทั่วประเทศในลักษณะเป็นลูกโซ่ โดยมีการนำเสนออย่างผิดๆ ว่าโทษประหารชีวิตมีผลในการยับยั้งอาชญากรรมได้เหนือกว่าวิธีการใดๆ ผู้ว่าการรัฐฟลอริดา รอน เดอแซนทิส ซึ่งวาระการดำรงตำแหน่งครั้งสุดท้ายของเขาจะสิ้นสุดในเดือนมกราคม 2570 เป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าว และเชื่อมโยงในทางสาธารณะระหว่างจำนวนการประหารชีวิตที่เพิ่มขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งเขาเป็นผู้อนุมัติ กับการอ้างว่าเป็นการนำความยุติธรรมมาสู่สังคมและช่วยยับยั้งอาชญากรรม³³

หลายรัฐในสหรัฐอเมริกาได้ปรับแก้กฎหมายเพื่ออำนวยความสะดวกให้เกิดหรือขยายการใช้โทษประหารชีวิต โดยรายงานประจำปีของศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต (Death Penalty Information Center)

²⁹ ทำเนียบขาว, “การฟื้นฟูโทษประหารชีวิตและการปกป้องความปลอดภัยสาธารณะ”, 20 มกราคม 2568 <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/01/restoring-the-death-penalty-and-protecting-public-safety/>; ทำเนียบขาว, “เอกสารข้อเท็จจริง: ประธานาธิบดีโดนัลด์ เจ. ทรัมป์ สั่งการให้บังคับใช้กฎหมายโทษประหารชีวิตในเขตโคลัมเบีย”, 25 กันยายน 2568, <https://www.whitehouse.gov/factsheets/2025/09/fact-sheet-president-donald-j-trump-directs-the-enforcement-of-death-penalty-laws-in-the-district-of-columbia/>

³⁰ ท่ามกลางตัวอย่างอื่นๆ, สำนักงานอัยการสูงสุด, บันทึกข้อความ ถึงพนักงานทุกคนของหน่วยงาน ลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568, <https://www.justice.gov/ag/media/1388561/dl>

³¹ อัยการสูงสุดรัฐโอคลาโฮมา เจนเตอร์ ทรัมมอนด์, “นักโทษคดีฆาตกรรมถูกย้ายตัวจากรัฐลุยเซียนาไปยังรัฐโอคลาโฮมาเพื่อรับโทษประหารชีวิต”, 2 มีนาคม 2568, <https://oklahoma.gov/oag/news/newsroom/2025/march/convicted-killer-transferred-to-oklahoma-from-louisiana-to-face-death-sentence.html>

³² แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “สหรัฐอเมริกา: รัฐเตรียมประหารผู้ต้องขังที่ถูกส่งตัวมาจากรัฐบาลกลาง: จอห์น แอนสัน (USA: State set to execute federal transferee: John Hanson)” (AMR 51/9425/2025), 22 พฤษภาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/amr51/9425/2025/en/>

³³ WUSF, “ผู้ว่าการรัฐ รอน เดอแซนทิส เผย การประหารชีวิตเกี่ยวข้องกับความปลอดภัย ท่ามกลางสถิติในยุคปัจจุบัน”, 4 พฤศจิกายน 2568, <https://www.wusf.org/politics-issues/2025-11-04/gov-desantis-says-executions-about-justice-amid-modern-era-record>

ระบุว่ามีการผ่านร่างกฎหมายทั้งหมด 17 ฉบับ ใน 8 รัฐ ซึ่งเพิ่มขึ้นคิดเป็น 2 เท่า เมื่อเทียบกับปี 2567³⁴ เจ้าหน้าที่ของรัฐได้แก้ไขระเบียบปฏิบัติในการประหารชีวิตในรัฐอาร์คันซอ ฟลอริดา ไอดาโฮ ลุยเซียนา และนอร์ทแคโรไลนา ขณะที่รัฐอาร์คันซอ ลุยเซียนา และเท็กซัสได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับความลับ เพื่อปกปิดข้อมูลหรือรายละเอียดเกี่ยวกับกระบวนการประหารชีวิต นอกจากนี้ รัฐอาร์คันซอ ฟลอริดา ไอดาโฮ และโอคลาโฮมา ยังได้ขยายรายการความผิดหรือสถานการณ์ที่อาจเข้าข่ายต้องโทษประหารชีวิตเพิ่มเติมอีกด้วย³⁵

อย่างไรก็ตาม สำหรับสถานการณ์เชิงบวก ทางการรัฐออร์เจียได้แก้ไขกฎหมายเพื่อเสริมสร้างการคุ้มครองผู้ที่เผชิญโทษประหารชีวิต รวมถึงผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยปรับมาตรฐานทางกฎหมายของรัฐให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่ใช้ทั่วประเทศ³⁶ ในรัฐแคลิฟอร์เนีย มีการตรากฎหมายฉบับหนึ่งเพื่อห้ามการลงโทษประหารชีวิตในกรณีที่พบว่ามีการละเมิดข้อห้ามด้านการเลือกปฏิบัติตามกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติความยุติธรรมทางเชื้อชาติ (Racial Justice Act) ³⁷

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยังคงรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชนในหลายกรณีต่อผู้ที่เผชิญโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา ยกตัวอย่างเช่น เดวิด โรเบิร์ตส์ เกือบถูกประหารชีวิตในรัฐแอละแบมา เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม แม้ว่าแพทย์ในเรือนจำจะวินิจฉัยว่าเขาเป็นโรคจิตเภทแบบหวาดระแวง (paranoid schizophrenia) โดยมีอาการรุนแรง เช่น โรคจิต อาการหลงผิด และภาพหลอน ศาลของรัฐได้มีคำสั่งระงับการประหารชีวิตชั่วคราว เพื่อรอการประเมินทางจิตเวช หลังจากทนายความของเขายื่นคำร้องว่าเขาไม่สามารถทางจิตที่จะถูกประหารชีวิตได้³⁸ ในรัฐมิสซูรี ประเด็นทางกฎหมายและหลักฐานเกี่ยวกับการประทุมิชอบของคณะลูกขุน ซึ่งไม่ได้ถูกโต้แย้งอย่างเพียงพอโดยทนายฝ่ายจำเลยในชั้นพิจารณาคดี ส่งผลต่อคดีของแลนซ์ ช็อคเลย์ ซึ่งถูกประหารชีวิตในเดือนตุลาคม³⁹

เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ผู้ว่าการรัฐแอละแบมา เคย์ ไอวี ได้อนุมัติการลดหย่อนโทษแกเร็วกี ไมเยอร์ส⁴⁰ เขากลายเป็นชายคนแรก และเป็นคนผิวดำคนแรกในแดนประหารของรัฐแอละแบมาที่ได้รับการลดหย่อนโทษนับตั้งแต่มีการรื้อฟื้นโทษประหารชีวิตในปี 2519 ร็อกกี ไมเยอร์ส ซึ่งมีภาวะบกพร่องทางสติปัญญา ถูกคุมขังในแดนประหารนานกว่า 30 ปี โดยถูกตัดสินว่ามีความผิดโดยคณะลูกขุนที่เกือบทั้งหมดเป็นคนผิว

³⁴ ศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต (Death Penalty Information Center), “โทษประหารชีวิตในปี 2568”, ธันวาคม 2568, <https://deathpenaltyinfo.org/research/analysis/reports/year-end-reports/the-death-penalty-in-2025>

³⁵ สำหรับภาพรวมของมาตรการทั้งหมด ดูที่ ศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต (Death Penalty Information Center), “โทษประหารชีวิตในปี 2568 – กฎหมาย” <https://deathpenaltyinfo.org/research/analysis/reports/year-end-reports/the-death-penalty-in-2025/legislation>

³⁶ สมัชชาใหญ่รัฐออร์เจีย (Georgia General Assembly), ร่างกฎหมาย HB 123, สมัยประชุม 2568–2569, <https://www.legis.ga.gov/legislation/69497>

³⁷ ข้อมูลนิติบัญญัติรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Legislative Information), AB-1071 กระบวนการทางอาญา: การเลือกปฏิบัติ, https://leginfo.ca.gov/faces/billTextClient.xhtml?bill_id=20250260AB1071&search_keywords=%22death+penalty%22

³⁸ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “สหรัฐอเมริกา: ข้อมูลเพิ่มเติม: การพักการประหารชีวิตในรัฐแอละแบมา: เดวิด โรเบิร์ตส์” (AMR 51/0249/2025), 2 กันยายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/amr51/0249/2025/en/>

³⁹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “สหรัฐอเมริกา: รัฐมิสซูรีดำเนินการประหารชีวิตครั้งแรกของปี 2568” (AMR 51/0403/2025), 15 ตุลาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/amr51/0403/2025/en/>

⁴⁰ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “การลดโทษประหารชีวิตเป็นก้าวไปสู่ความยุติธรรมสำหรับร็อกกี ไมเยอร์ส”, 28 กุมภาพันธ์ 2568, <https://www.amnestyusa.org/press-releases/commuting-death-sentence-is-step-toward-justice-for-rocky-myers/>

ขาว ซึ่งเดิมมีคำตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีสิทธิ์ขอทัณฑ์บน ในคดีฆาตกรรมเพื่อนบ้านผิวขาวของเขา อย่างไรก็ตาม ผู้พิพากษาในคดีได้ใช้อำนาจกลับคำตัดสินของคณะลูกขุนและกำหนดโทษประหารชีวิต ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติที่ปัจจุบันถูกยกเลิกแล้วในรัฐแอละแบมา ไม่มีหลักฐานใดที่เชื่อมโยงเขาเข้ากับสถานที่เกิดเหตุโดยตรง และคำให้การสำคัญที่ใช้กล่าวหาเขาก็มีความไม่สอดคล้องกัน รวมทั้งมีข้อกล่าวหาว่าไมเยอร์ส ถูกกดดันโดยตำรวจ ทนายความที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลการอุทธรณ์หลังคำพิพากษาได้ละทิ้งคดีของเขาโดยไม่แจ้งให้ทราบ ส่งผลให้เขาพลาดกำหนดเวลาสำคัญในการอุทธรณ์⁴¹ ทั้งนี้ รัฐได้เริ่มกระบวนการกำหนดวันประหารชีวิตของเขาแล้วในช่วงที่มีการพิจารณาคำร้องขอลดหย่อนโทษ

การใช้โทษประหารชีวิตในรัฐโอไฮโอยังคงถูกระงับไว้ ผู้ว่าการรัฐ ไมค์ เดอไวน์ ยังคงออกคำสั่งเลื่อนการประหารชีวิตอย่างต่อเนื่อง โดยให้เหตุผลว่า “เนื่องจากยังมีปัญหาต่อเนื่องเกี่ยวกับความสมัครใจของผู้จำคุก ในการส่งมอบยาให้กับกรมราชทัณฑ์และการแก้ไขพื้นฟูของรัฐโอไฮโอ ตามระเบียบปฏิบัติของกรม โดยไม่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อชาวโอไฮโอคนอื่น ๆ” ⁴²

ชาย 5 คน ยังคงเผชิญกับการฟ้องร้องดำเนินคดีที่อาจนำไปสู่โทษประหารชีวิต ซึ่งพิจารณาโดยคณะกรรมการการทหาร ที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่เป็นธรรม ณ ฐานทัพเรือสหรัฐ ที่อ่าวกวานตานาโม ประเทศคิวบา⁴³

ตัวเลขจากศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิตเปิดเผยว่า ชายคนหนึ่งได้รับการพิสูจน์ความบริสุทธิ์อย่างเป็นทางการและพ้นจากแดนประหารในรัฐโอไฮโอ หลังจากข้อกล่าวหาต่อเขาถูกยกเลิก เนื่องจากการประพุดติมิชอบของพนักงานอัยการ ส่งผลให้จำนวนผู้ที่ได้รับการล้างมลทิน (exonerations) ที่มีการบันทึกตั้งตั้งแต่ปี 2516 เพิ่มขึ้นเป็นทั้งหมด 202 ราย⁴⁴

⁴¹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ร็อกกี ไมเยอร์ส: 3 ทศวรรษในแดนประหารของรัฐแอละแบมา ด้วยการแสวงหาความยุติธรรม” (ACT 50/4408/2021), 10 กรกฎาคม 2564, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/4408/2021/en/>

⁴² สำนักงานผู้ว่าการรัฐโอไฮโอ, “ผู้ว่าการเดอไวน์ออกคำสั่งพักการประหารชีวิต”, 10 ตุลาคม 2568, <https://governor.ohio.gov/media/news-and-media/governor-dewine-issues-reprieves-10-10-2025>

⁴³ เว็บไซต์สำนักงานคณะกรรมการการทหาร, คดีของสำนักงานคณะกรรมการการทหาร, คดีเหตุการณ์ 9/11: คาลิด ชิค โมฮัมหมัด และพวก (2) และคดีเรียวเอสเอส โคล: อับดุลราฮิม ฮุสเซน โมฮัมหมัด อับดุล อัล-นาฮิรี (2) ในบรรดาจำเลยทั้ง 5 คน ในคดี 9/11 รามซี บิน อัล-ชิบห์ (Ramzi Bin al Shibh) ถูกวินิจฉัยว่าไม่สามารถเข้ารับการพิจารณาคดีได้ (unfit to stand trial) ในปี 2566

⁴⁴ ศูนย์ข้อมูลโทษประหารชีวิต (Death Penalty Information Center), ฐานข้อมูลความเป็นผู้บริสุทธิ์ (Innocence Database), เข้าถึงได้ที่ <https://deathpenaltyinfo.org/facts-and-research/data/innocence>

เอเชีย-แปซิฟิก

แนวโน้มระดับภูมิภาค

- แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยังคงเห็นว่า **จีน** เป็นประเทศที่มีการประหารชีวิตมากที่สุดในโลก โดยเชื่อว่า มีผู้ที่ต้องโทษประหารชีวิตและได้รับการประหารชีวิตหลายพันคน เนื่องจากทางมายังคงใช้โทษประหารชีวิตเพื่อส่งสัญญาณทางการเมือง
- การประหารชีวิตได้กลับมาดำเนินการอีกครั้งใน **ญี่ปุ่น** และ **ไต้หวัน** หลังงดเว้นไปหลายปี **สิงคโปร์** ประหารชีวิตบุคคลเพิ่มเป็นจำนวนเกือบ 2 เท่า เมื่อเทียบกับปี 2567
- ทาง **การเวียดนาม** ได้ยกเลิกการใช้โทษประหารกับความผิด 8 ประเภท

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จากข้อมูลที่มีอยู่
อัฟกานิสถาน	6	+	+
บังกลาเทศ	0	185+	2,000+
บรูไนดารุสซาลาม	0	0	+
จีน	+	+	+
อินเดีย ⁴⁵	0	128	574
อินโดนีเซีย	0	68+	500 ⁴⁶
ญี่ปุ่น	1	1	110 ⁴⁷
ลาว	0	6+	+
มาเลเซีย	0	15	97 ⁴⁸
มัลดีฟส์	0	3	20
เมียนมา	0	6+	+
เกาหลีเหนือ	+	+	+
ปากีสถาน	0	68+	3,221 ⁴⁹
สิงคโปร์	17	2	30+
เกาหลีใต้	0	0	57 ⁵⁰

⁴⁵ เดอะ สแควร์ เซอร์เคิล คลินิก, "โทษประหารชีวิตในอินเดีย: รายงานสถิติประจำปี 2568", กุมภาพันธ์ 2569, https://drive.google.com/file/d/1JFjVA_Zg8IFSYMZ9Ey7B5lxV2N7w8dIl/view

⁴⁶ อันตารา (Antara), "ยืนยันแล้ว รัฐบาลเตรียมร่างกฎหมายใหม่หลังมีนักโทษรอการประหารชีวิตถึง 500 คน", 31 ตุลาคม 2568, <https://en.antaranews.com/news/389297/govt-drafting-new-law-as-500-inmates-await-execution-official>

⁴⁷ ในจำนวนนี้มี 105 ราย ที่ศาลฎีกายืนยันโทษประหารชีวิต

⁴⁸ ข้อมูลถึงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2568

⁴⁹ ข้อมูลจากงานวิจัยโดย Justice Project Pakistan

⁵⁰ ข้อมูลนี้รวมเฉพาะผู้ที่ยืนยันโทษประหารชีวิตแล้วเท่านั้น โดยมี 4 ราย ที่ถูกตัดสินภายใต้กฎหมายทหาร

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหาร ชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จาก ข้อมูลที่มีอยู่
ศรีลังกา	0	49+	826 ⁵¹
ไต้หวัน	1	2	42 ⁵²
ไทย	0	119	429
ตองกา	0	0	0
เวียดนาม	+	138+	1,200+

ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกยังคงมีจำนวนการประหารชีวิตสูงที่สุดในโลก แต่แนวปฏิบัติของรัฐที่ต้องเก็บข้อมูลเป็นความลับและมีการควบคุมอย่างเข้มงวด เป็นอุปสรรคต่อการตรวจสอบ และการประเมินแนวโน้มในหลายประเทศ แม้จะมีความถดถอยด้านสถิติ แต่การประหารชีวิตก็ยังคงเกิดขึ้นในเฉพาะประเทศกลุ่มเล็กๆ จำนวน 7 ประเทศ เพิ่มขึ้นจาก 5 ประเทศ ในปี 2567

ตัวเลขการใช้โทษประหารยังคงถูกเก็บเป็นความลับทางราชการใน**จีน**และ**เวียดนาม** การเข้าถึงข้อมูลใน**เกาหลีเหนือ**ยังคงถูกควบคุมอย่างเข้มงวด ทำให้ตัวเลขในภูมิภาคนี้และในระดับโลกน่าจะต่ำกว่าความเป็นจริงอย่างมาก

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกเกี่ยวกับการเพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจของการประหารชีวิตใน**สิงคโปร์** โดยทางการได้เพิ่มจำนวนการประหารชีวิตต่อปีเป็นเกือบ 2 เท่า จาก 9 ครั้ง ในปี 2567 เป็น 17 ครั้ง ในปี 2568 รัฐบาล**ญี่ปุ่น**และ**ไต้หวัน**ได้รื้อฟื้นการประหารชีวิต โดยมีการประหารชีวิตเกิดขึ้นประเทศละ 1 ครั้ง

มีข้อมูลการใช้โทษประหารใหม่น้อย 796 ครั้ง ในภูมิภาคนี้ โดยตัวเลขนี้ มีจำนวนใกล้เคียงกับปีที่ผ่านมา (อย่างน้อย 948 ครั้ง ในปี 2566 และ 843 ครั้ง ในปี 2567) มีข้อมูลการใช้โทษประหารใน 17 ประเทศ โดยศาลในประเทศ**มัลดีฟส์**และ**ไต้หวัน**ได้ตัดสินประหารชีวิตในปี 2568 ขณะที่ในปี 2567 ไม่มีการดำเนินการดังกล่าว

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกข้อมูลของหลายประเทศซึ่งใช้โทษประหารชีวิต ภายหลังกระบวนการยุติธรรมที่ไม่เป็นธรรม โดยเป็นบทลงโทษภาคบังคับ และการลงโทษในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอื่นๆ ที่ไม่ถึงขั้นเป็น “อาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด” (การฆ่าคนตายโดยเจตนา) ที่อาจอนุญาตให้มีการใช้โทษประหารชีวิตได้ ซึ่งตามกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศ ในบางประเทศ ยังมีการใช้โทษประหารชีวิตกับการกระทำที่ไม่ถือว่าเป็นความผิดอาญาที่ชัดเจนตามข้อกำหนดของกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เช่น ความผิดฐาน “ดูหมิ่นศาสนาหรือพระเจ้า”

ทาง**การเวียดนาม**ได้ลดจำนวนฐานความผิดที่มีระวางโทษประหารลงเหลือ 10 ประเภท โดยยกเลิกการใช้โทษที่โหดร้ายกับฐานความผิด 8 ประเภท แต่ในทางตรงกันข้าม กลับมีการใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อขยายการใช้โทษประหารกับความผิดต่างๆ มากขึ้นใน**มัลดีฟส์**และ**เมียนมา**

⁵¹ ข้อมูลถึงเดือนตุลาคม 2568

⁵² รวมถึงผู้ต้องหา 36 ราย ที่ศาลฎีกายืนยันโทษประหารชีวิต

จากตัวเลขที่เผยแพร่โดยทางการของกลุ่มตาลีบันในอัฟกานิสถานระบุว่า มีการประหารชีวิตชาย 6 คน⁵³ โดยมีรายงานว่ามีการประหารชีวิตในปีนี้เกิดขึ้นต่อหน้าสาธารณะ และการสังหารชีวิตอย่างน้อย 1 ครั้งเกี่ยวข้องกับความผิดฐาน “ดูหมิ่นศาสนาหรือพระเจ้า”

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกการตัดสินโทษประหารใหม่ 185 ครั้ง ใน**บังกลาเทศ** โดยเป็นการใช้โทษประหาร 2 ครั้ง สำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด 13 ครั้ง สำหรับความผิดเกี่ยวกับการข่มขืน กระทำชำเรา และ 168 ครั้ง สำหรับความผิดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าคนตายโดยเจตนา การสังหาร 33 ครั้ง เกิดขึ้นโดยจำเลยไม่ได้มีส่วนร่วมในการพิจารณาคดี รวมทั้งการสังหารอดีตนายกรัฐมนตรี เชค อาซิชา และอดีตรัฐมนตรีมหาดไทย อาชาดขมาน บ่าน คามาล ซึ่งถูกตัดสินโดยศาลอาญาพิเศษ ระหว่างประเทศ (International Crimes Tribunal) ในข้อหาการละเมิดและข้อกล่าวหาเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อมนุษยชาติที่เกิดขึ้นระหว่างการประท้วงที่นำโดยนักศึกษาในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม ปี 2567⁵⁴ มีรายงานว่าผู้หญิง 4 คน ถูกศาลสังหารชีวิต ในเดือนพฤศจิกายน 2568 รัฐบาลในช่วงเปลี่ยนผ่านได้ประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการป้องกัน เยียวยา และคุ้มครองไม่ให้เกิดการบังคับให้สูญหาย รวมทั้งอนุญาตให้ศาลใช้ดุลพินิจเพื่อสังหารชีวิตบุคคลที่มีความผิดเกี่ยวกับการบังคับให้สูญหาย กรณีที่เหยื่อเสียชีวิต⁵⁵

ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตใน**จีน**ยังถูกเก็บเป็นความลับทางราชการ จากการติดตามข้อมูล แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เชื่อได้ว่ามีบุคคลหลายพันคนที่ถูกสังหารชีวิต และถูกประหารชีวิตด้วยความผิดหลายประเภท ซึ่งในหลายกรณีไม่ถึงขั้นเป็น “อาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด” ตามกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศ จากการเปิดเผยข้อมูลและการให้คำอธิบายของทางการ ยังคงเน้นที่การจงใจใช้โทษประหารชีวิตเพื่อส่งสัญญาณทางการเมืองว่ารัฐจะไม่ยอมอดทนต่อภัยคุกคามความมั่นคงของสาธารณะ หรือการทำลายเสถียรภาพใดๆ และจงใจที่จะกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงเพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ทางการ**จีน**เผยแพร่ข้อมูลผ่านสื่อของรัฐเกี่ยวกับคดีที่มีการใช้โทษประหารชีวิต เพื่อแสดงให้เห็นการใช้บทลงโทษที่รุนแรงกับความผิดที่ “ร้ายแรงอย่างยิ่ง” รวมทั้งความผิดที่เกี่ยวข้องกับเด็ก⁵⁶ หรือผู้หญิงที่ถูก

⁵³ อัฟกานิสถาน อินเตอร์เนชั่นแนล (Afghanistan International), “กลุ่มตาลีบันประหารชีวิตนักโทษ 6 คน และเมียนมา มากกว่า 1,100 คน ในปี 2568”, 1 มกราคม 2569, <https://www.afintl.com/en/202601019646>

⁵⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “บังกลาเทศ: เหยื่อของการสังหารหมู่ปี 2567 ยังไม่ได้รับความยุติธรรม แม้มีการตัดสินประหารชีวิตเชค อาซิชา”, 17 พฤศจิกายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/11/bangladesh-justice-for-victims-of-2024-massacre-not-served-by-death-sentence-against-sheikh-hasina/>

⁵⁵ เดอะ บิสิเนส สแตนดาร์ด (The Business Standard), “บังกลาเทศประกาศใช้กฎหมายกำหนดโทษประหารชีวิต สำหรับความผิดฐานบังคับให้สูญหาย”, 2 ธันวาคม 2568, <https://www.tbsnews.net/bangladesh/bangladesh-promulgates-ordinance-death-penalty-enforced-disappearances-1300191> กฎีกาดังกล่าวไม่ได้ถูกนำมาใช้โดยรัฐสภาในช่วงก่อนสิ้นปี

⁵⁶ โกลบอล ไทมส์ (Global Times), “ชายชาวจีนถูกประหารชีวิตหลังก่อเหตุใช้มีดทำร้ายผู้อื่นจนเสียชีวิต 8 ราย และบาดเจ็บ 17 ราย ในโรงเรียนอาชีวศึกษาทางตะวันออกของจีน”, 20 มกราคม 2568, <https://www.globaltimes.cn/page/202501/1327226.shtml>; ไชน่า เดลี่ (China Daily), “ผู้ต้องขังข่มขืน 3 ราย ถูกประหารชีวิตฐานล่วงละเมิดทางเพศผู้เยาว์”, 16 พฤษภาคม 2568, <https://global.chinadaily.com.cn/a/202505/16/WS6826fb25a310a04af22bfe3e.html>; ซินหัว (Xinhua), “ศาลจีนพิพากษาโทษประหารชีวิตชายที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานค้ามนุษย์เด็ก”, 21 มกราคม 2568, <https://english.news.cn/20250121/859e116b845d4c46877017423072c1a1/c.html>; ไชน่า เดลี่ (China Daily), “ศาลสังหารจำเลย 4 คน ในคดีลักพาตัวเด็กทารก”, 19 กันยายน 2568, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202509/19/WS68cd1dd3a3108622abca1cc9.html>

สามิมาตย⁵⁷ เช่นเดียวกับปีที่ผ่านมา เราให้ความสำคัญกับรายงานคดียาเสพติดก่อนจะถึงวันที่ 26 มิถุนายน ซึ่งเป็นวันยาเสพติดโลก ที่องค์การสหประชาชาติกำหนด โดยศาลระดับมณฑลหลายแห่งมีคำแนะนำสำหรับการพิจารณา “คดีทั่วไป” อย่าง “มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล”⁵⁸ และเชื่อมโยงกับวันยาเสพติดโลก ศาลประชาชนสูงสุดได้แยกกลุ่ม 10 คดี ซึ่งเป็นตัวอย่างของการกำหนดโทษในคดียาเสพติด โดยแนะนำว่า ควรมีการใช้โทษประหารชีวิตในคดีเหล่านี้ เมื่อพิจารณาว่าเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดจำนวนมาก และมีพฤติกรรมอื่นๆ ที่ร้ายแรง เช่น เคยกระทำความผิดแบบเดียวกันมาก่อน หรือการใช้โทษประหารในคดีที่เกี่ยวข้องกับเด็ก และเพื่อแสดง “จุดยืนที่แข็งแกร่ง” ต่อเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ซึ่งขายยาเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากการแพทย์⁵⁹

ทางการยังใช้โทษประหารชีวิตเป็นแนวทางสำคัญ เพื่อแก้ปัญหาการทุจริตในภาคการเงิน และเพื่อส่งสัญญาณ “ความไม่ประนีประนอม” ให้กับบุคคลใดๆ ที่ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานใช้อำนาจในตำแหน่งอย่างมิชอบเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ไป เกียนหุย อดีตผู้จัดการทั่วไปของบริษัท ไชน่า ฮาวทิง อินเตอร์ เนชั่นแนล โฮลดิ้งส์ จำกัด ถูกประหารชีวิต ในข้อหารับสินบนเป็นเงินจำนวนมาก ซึ่งศาลประชาชนสูงสุดเห็นว่าเป็นความผิดที่มี “ผลกระทบร้ายแรงอย่างยิ่งต่อสังคม และทำให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อผลประโยชน์ของรัฐและประชาชน”⁶⁰ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตที่เพิ่มขึ้นอย่างมากในความผิดฐานรับสินบนและความผิดด้านการเงินอื่นๆ ตามข้อมูลที่มีการเผยแพร่ต่อสาธารณะ โดยเพิ่มจำนวนจาก 7 ครั้ง ในปี 2567 เป็น 18 ครั้ง ในปี 2568 สำหรับโทษประหาร 18 ครั้ง ศาลกำหนดเงื่อนไขให้สามารถเปลี่ยนโทษได้หลังผ่านไป 2 ปี (โทษประหารชีวิตแบบรอลงอาญา) และเป็นการใช้โทษประหารชีวิตกับอดีตเจ้าหน้าที่ของรัฐหลายราย รวมทั้งผู้บริหารรัฐวิสาหกิจ ช่วงปลายเดือนพฤศจิกายน ศาลประชาชนสูงสุดและสำนักงานอัยการสูงสุดได้ร่วมกันจัดทำแนวปฏิบัติสำหรับศาลชั้นต้น โดย “มีเป้าหมายเพื่อให้ความรู้ ตักเตือน และจูงใจไม่ให้บุคคลในอุตสาหกรรมการเงินกระทำความผิด ทั้งยังเน้นให้เห็นเจตจำนงที่จะปราบปรามการทุจริตด้านการเงินโดยใช้แนวทางตามกฎหมาย”⁶¹

ในกรณีอื่นๆ ยังปรากฏการใช้โทษประหารมากขึ้นในคดีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจีนกับรัฐบาลต่างประเทศบางแห่ง ในคำประกาศที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก เมื่อวันที่ 19 มีนาคม กระทรวงความมั่นคง

⁵⁷ ไชน่า เดลี่ (China Daily), “ชายจากมณฑลเหอเป่ย์ถูกตัดสินประหารชีวิตฐานฆาตกรรมภรรยาตนเอง”, 9 ธันวาคม 2568, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202512/09/WS69379efca310d6866eb2dab8.html>; “ศาลมณฑลชานซีตัดสินประหารชีวิตโดยให้รอลงอาญากับชายที่ฆาตกรรมตนเอง”, 12 ธันวาคม 2568, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202512/12/WS693bbc96a310d6866eb2e54d.html>

⁵⁸ ศาลสูงกว่างตุ้ง (Guangdong High Court), “广东法院依法严惩毒品犯罪典型案例” (คดีตัวอย่างที่ศาลมณฑลกว่างตุ้งลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างหนักตามกฎหมาย), 25 มิถุนายน 2568, https://www.gdcourts.gov.cn/gsxx/quanweifabu/anlihuicui/content/post_1843384.html; แงงซี อีฟนิง โพสต์ (Yangtze Evening Post), “贩卖‘冰毒’5000余克，毒贩被执行死刑” (ผู้ค้ายาเสพติดที่ขายยาบ้ากว่า 5,000 กรัม ถูกประหารชีวิต), 26 มิถุนายน 2568, https://www.yzwb.net/news/sh/202506/t20250626_227639.html; พีเพิลส์ เดลี่ ออนไลน์ (People's Daily Online), “贵州两起特大毒品案主犯被执行死刑” (ผู้ต้องหาหลักในคดีค้ายาเสพติดใหญ่ 2 คดี ในมณฑลกุ้ยโจว ถูกประหารชีวิตแล้ว), 25 มิถุนายน 2568, <http://gz.people.com.cn/BIG5/n2/2025/0625/c361324-41271288.html>; https://www.guancha.cn/politics/2025_06_24_780552.shtml

⁵⁹ ศาลประชาชนสูงสุด, “人民法院依法严惩毒品犯罪典型案例” (คดีตัวอย่างที่ศาลประชาชนสูงสุดลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างหนักตามกฎหมาย), 23 มิถุนายน 2568, <https://www.court.gov.cn/zixun/xiangqing/468721.html>

⁶⁰ ซินหัว (Xinhua), “อดีตผู้บริหารบริษัทการเงินจีนถูกประหารชีวิตฐานรับสินบน”, 9 ธันวาคม 2568, <https://english.news.cn/20251209/dd2dce40bad14d5cb88d1f0c38fb9a3f/c.html>

⁶¹ สำนักงานอัยการสูงสุดแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน, “มาตรการปราบปรามเพื่อลดการฉ้อโกงทางการเงิน”, 15 ธันวาคม 2568, https://en.spp.gov.cn/2025-12/15/c_1147823.htm

แห่งรัฐเปิดเผยว่า ชายคนหนึ่งถูกตัดสินประหารชีวิต หลังศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานจารกรรม เนื่องจาก การขายข้อมูลลับให้กับหน่วยงานข่าวกรองของต่างชาติ⁶² ในวันเดียวกัน กรมกิจการโลกของแคนาดาระบุ ว่า บุคคล 4 คน ที่ถือสองสัญชาติทั้งจีนและแคนาดา ได้ถูกประหารชีวิตในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดช่วง ต้นปี 2568 ท่ามกลางความตึงเครียดอย่างต่อเนื่องระหว่างทั้งสองประเทศ⁶³ ในวันที่ 17 และ 22 เมษายน กระทรวงการต่างประเทศได้แจ้งต่อสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นในกรุงปักกิ่งว่า มีการประหารชีวิตจำเลย 2 คน ที่ศาลตัดสินว่ามีความผิดจากการทำร้ายร่างกายพลเมืองชาวญี่ปุ่น ซึ่งเป็นผู้หญิง 1 คน และเด็ก 2 คน ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 2 ครั้ง ซึ่งทำให้เกิดการตอบโต้ระหว่างสองประเทศ⁶⁴

ความพยายามที่จะปราบปรามการฉ้อโกงผ่านโทรคมนาคม ส่งผลให้มีการพิจารณาคดีแบบกลุ่มต่อสมาชิก กลุ่มอาชญากรรมจำนวนมาก ซึ่งทำงานทั้งในจีนและเมียนมา และถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด รวมทั้ง การฆ่าคนตายและฉ้อโกง ศาลประชาชนชั้นกลางเหวินโจว ในมณฑลเจ้อเจียง ทางตะวันออกของจีน ตัดสิน ประหารชีวิตสมาชิกขององค์กรกลุ่มหนึ่ง จำนวน 16 ราย โดยให้ “รอลงอาญา” 5 ราย ในเดือนกันยายน⁶⁵ และศาลประชาชนชั้นกลางเมืองเซินเจิ้น มณฑลกว่างตุง พิพากษาประหารชีวิตสมาชิกอีกกลุ่มหนึ่งจำนวน 7 คน โดยมี 2 คน ได้รับโทษประหารชีวิต “แบบรอลงอาญา” ในเดือนพฤศจิกายน⁶⁶

ข้อมูลจากองค์กรสแควร์ เซอร์เคิล คลินิก ชี้ว่า ศาลได้สั่งประหารชีวิตบุคคล 128 คน รวมทั้งผู้หญิง 10 คน ในอินเดีย⁶⁷ โดยในการสั่งประหารชีวิต 2 คดี เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ถูกศาลลงโทษจากการข่มขืน กระทำชำเราผู้เยาว์ และศาลได้ปฏิเสธคำขออุทธรณ์ลดหย่อนโทษของชายคนหนึ่ง โดยจำนวนผู้ที่ถูกตัดสิน ประหารชีวิตทั้งหมด 574 คน ถือเป็นตัวเลขสูงที่สุดนับตั้งแต่ปี 2559 เป็นต้นมา

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกการใช้โทษประหารชีวิตใหม่ 68 ครั้ง ในอินโดนีเซีย รวมทั้ง 56 ครั้ง ในคดียาเสพติด และ 12 ครั้ง ในคดีฆ่าคนตายโดยเจตนา กระทรวงกฎหมายได้เสนอร่างพระราชบัญญัติว่า ด้วยวิธีพิจารณาเพื่อการใช้โทษประหาร เพื่อควบคุมและกำกับการดำเนินงานตามประมวลกฎหมายอาญา ฉบับใหม่ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2569 ในบรรดาประเด็นสำคัญตามกฎหมายฉบับใหม่นี้ มีการกำหนด ให้ใช้วิธีฉีดยา หรือใช้เก้าอี้ไฟฟ้าเพื่อประหารชีวิต นอกเหนือจากการยิงเป้าซึ่งเป็นวิธีที่ใช้อยู่แล้ว และ กำหนดแนวทางการตัดสินใจให้ดำเนินการประหารชีวิตได้ ในกรณีที่คำขอภัยโทษถูกปฏิเสธ และในกรณีที่ บุคคลไม่แสดงพฤติการณ์ที่จะสามารถกลับตัวกลับใจหรือประพฤติดีได้ ในช่วงเวลาของการภาคทัณฑ์

⁶² โกลบอล ไทมส์ (Global Times), “กระทรวงความมั่นคงแห่งรัฐ เผย นักวิจัยถูกตัดสินประหารชีวิตฐานขายความลับทาง ราชการ หลังลาออกจากตำแหน่ง”, 19 มีนาคม 2568, <https://www.globaltimes.cn/page/202503/1330391.shtml>

⁶³ เดอะ โกลบ แอนด์ เมล (The Globe and Mail), “โຈลิแกลง จีนประหารชีวิตชาวแคนาดา 4 คน หลังถูกตัดสินว่ามีความผิดในคดียาเสพติด”, 19 มีนาคม 2568, <https://www.theglobeandmail.com/world/article-ottawa-strongly-condemns-executions-of-canadians-by-china/>

⁶⁴ อาซาฮี ชิมบุน (Asahi Shimbun), “ผู้ก่อเหตุแทงชาวญี่ปุ่นที่ป้ายรถประจำทางถูกประหารชีวิตแล้ว”, 18 เมษายน 2568, <https://www.asahi.com/ajw/articles/15715527>; บีบีซี นิวส์ (BBC News), “จีนประหารผู้ก่อเหตุแทงเด็กชายชาวญี่ปุ่น”, 22 เมษายน 2568, <https://www.bbc.co.uk/news/articles/c2kv93y4289o>

⁶⁵ ไชน่า เดลี่ (China Daily), “ศาลจีนพิพากษาประหารชีวิตสมาชิก 11 คน ของแก๊งอาชญากรรมแบบครอบครัวชื่อดัง ใน ข้อหาฉ้อโกงโดยใช้โทรคมนาคมและมาตรการ”, 29 กันยายน 2568, <https://global.chinadaily.com.cn/a/202509/29/WS68da4b86a310f735438b2faa.html>

⁶⁶ ไชน่า เดลี่ (China Daily), “สมาชิกแก๊งถูกตัดสินจำคุกในข้อหาฆาตกรรมและฉ้อโกงโดยใช้โทรคมนาคม”, 5 พฤศจิกายน 2568, <https://www.chinadaily.com.cn/a/202511/05/WS690a83daa310f215074b8f79.html>

⁶⁷ เดอะ สแควร์ เซอร์เคิล คลินิก, “โทษประหารชีวิตในอินเดีย: รายงานสถิติประจำปี 2568” กุมภาพันธ์ 2569, https://drive.google.com/file/d/1JFjVA_Zg8IFSVMZ9Ey7B5lxV2N7w8dII/view

ที่กำหนดใหม่เป็นเวลา 10 ปี หลังมีคำตัดสินเด็ดขาดให้ประหารชีวิตแล้ว⁶⁸ มีการส่งตัวชาวต่างชาติหลายคนที่ต้องโทษประหารในอินโดนีเซียกลับไปยังประเทศอันเป็นภูมิลำเนาของตน หลังมีการทำความเข้าใจทาง การทูต

หลังงดเว้นการประหารชีวิตไปเกือบ 3 ปี ทางการ**ญี่ปุ่น**ประหารชีวิตชายคนหนึ่งเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2568 โดยศาลตัดสินว่าเขามีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา⁶⁹ นับเป็นการประหารชีวิตครั้งแรก ภายหลังจากที่เมื่อปี 2567 ศาลได้ตัดสินยกฟ้อง อิวาโอะ อาากามาตะ ซึ่งเคยตกเป็นนักโทษประหารตั้งแต่ ปี 2511 และเป็นคดีที่ได้รับความสนใจจากนานาชาติ เนื่องจากมีหลักฐานที่ยืนยันถึงการละเมิดสิทธิที่จะได้รับ การพิจารณาอย่างเป็นธรรม⁷⁰ มีข้อมูลว่า ชายคนหนึ่งถูกศาลสั่งประหารชีวิต ส่วนจำเลยอีก 2 คน ถูกตัดสิน โดยศาลฎีกาให้ประหารชีวิต ส่วนนักโทษประหารชายอีก 2 คน เสียชีวิตเนื่องจากสาเหตุตามธรรมชาติ

ตามข้อมูลอย่างเป็นทางการที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับมา ชี้ว่า ศาลแห่งคาบสมุทร**มาเลเซีย** ได้สั่งประหารชาย 15 คน ในปีนี้ รวมทั้งชาย 7 คน ที่ศาลตัดสินว่ามีความผิดในคดียาเสพติด และ พลเมืองต่างชาติอีก 2 คน ไม่มีรายงานการตัดสินประหารชีวิตในรัฐซาบะห์และซาราวัก จำนวนการใช้ โทษประหารชีวิตโดยรวมลดลง 1 ใน 3 เมื่อเทียบกับปี 2567 โดยมีการกำหนดโทษประหารชีวิตใหม่ 24 ครั้ง รวมถึง 9 ครั้ง ในคดียาเสพติด ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนสั่งให้ประหารชีวิตจำเลย 3 คน เป็นผู้ชาย ทั้งหมดในคดีฆ่าคนตายโดยเจตนา รวมทั้ง 2 คน ที่เป็นชาวต่างชาติ และมีการเปลี่ยนโทษให้ผู้ต้องขัง 42 คน รวมทั้ง 24 คน ในคดียาเสพติด ศาลยังได้ตัดสินยกฟ้องจำเลย 4 คน

จนถึงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2568 ยังคงมีนักโทษประหาร 97 คน ใน**มาเลเซีย** ตามข้อมูลของกรม ราชทัณฑ์ที่รายงานต่อรัฐสภา โดยในจำนวนนี้ จำเลย 38 คน ยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ 9 คน อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลสหพันธรัฐ และ 50 คน เป็นนักโทษเด็ดขาด⁷¹ รัฐบาลประกาศว่า ข้อตกลงชั่วคราวเพื่อระงับการประหารชีวิตยังคงมีผลบังคับใช้ และอยู่ระหว่างกระบวนการจัดตั้ง คณะทำงานเพื่อศึกษา “นโยบายและแนวทางของโทษประหารในมาเลเซีย” รวมทั้งการจัดตั้งคณะกรรมการ ปฏิรูปกฎหมายอาญาของมาเลเซีย คาดว่าการศึกษานี้จะแล้วเสร็จในเดือนมกราคม 2569 และจะเสนอ ผลการพิจารณาให้กับรัฐบาลต่อไป⁷²

⁶⁸ กระทรวงกฎหมายแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย, “ร่าง พ.ร.บ. โทษประหารอ้างอิงหลักการสิทธิมนุษยชน”, 8 ตุลาคม 2568, <https://kemenkum.go.id/english-language-news/ruu-pidana-mati-berlandaskan-prinsip-ham> ร่างกฎหมาย ฉบับนี้มีผลบังคับใช้ในเดือนมกราคม 2569 ในชื่อ กฎหมายฉบับที่ 1 ประจำปี 2569

⁶⁹ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ญี่ปุ่น: การประหารชีวิตอย่างโหดร้ายเป็นความต่างพริ้วต่อสถิติการละเมิดสิทธิมนุษยชน ของประเทศ”, 27 มิถุนายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/06/japan-cruel-execution-a-stain-on-countrys-human-rights-record/>

⁷⁰ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ญี่ปุ่น: การยกฟ้องคดีต่อชายที่ถูกคุมขังในแดนประหารนาน 45 ปี ถือเป็นจุดเปลี่ยน สำคัญสำหรับกระบวนการยุติธรรม”, 26 กันยายน 2567, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/09/japan-acquittal-of-man-who-spent-45-years-on-death-row-pivotal-moment-for-justice/>

⁷¹ เดอะ สตาร์ (The Star), “รัฐบาลเล็งศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต เริ่มในเดือนมกราคม 2569”, 13 พฤศจิกายน 2568, <https://www.thestar.com.my/news/nation/2025/11/13/government-to-conduct-in-depth-study-on-abolishing-death-penalty-starting-january-2026>

⁷² รัฐสภามาเลเซีย ชุดที่ 15 สมัยประชุมที่ 3 วาระที่ 4 คำถามเป็นลายลักษณ์อักษรข้อที่ 38, 19 พฤศจิกายน 2568. ณ เวลาที่เผยแพร่รายงานฉบับนี้ การศึกษาดังกล่าวยังไม่เสร็จสิ้น

วันที่ 6 ธันวาคม ประธานาธิบดีมัลดีฟส์ ให้สัตยาบันต่อร่างแก้ไขกฎหมายพระราชบัญญัติยาเสพติด เพื่อกำหนดให้มีการใช้โทษประหารชีวิตในคดียาเสพติด และกฎหมายนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ซึ่งต้องใช้เสียงเป็นเอกฉันท์เพื่อตัดสิน เป็นการกำหนดให้ใช้โทษประหารกับการนำเข้ากัญชามากกว่า 350 กรัม ไดมอร์ฟิน (เฮโรอีน) 250 กรัม หรือยาเสพติดอื่นที่กำหนด 100 กรัม การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายยังตัดเงื่อนไขในการขอลดหย่อนโทษผ่านการขอยกโทษ และห้ามทำความตกลงรับสารภาพ (plea agreements)⁷³ ในรายงานประเทศที่เสนอตามการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนตามวาระ และเสนอต่อคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ รัฐบาลยืนยันว่ามีการเปลี่ยนโทษประหารให้กับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ขณะที่กระทำความผิดทั้งหมด⁷⁴

วันที่ 28 กรกฎาคม สภการบริหารแห่งรัฐ (SAC) ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลทหารเมียนมา ประกาศใช้กฎหมายเลขที่ 44/2025 ว่าด้วย “การรักษาและคุ้มครองความลับทางทหาร” ตามกฎหมายนี้ ศาลสามารถใช้ดุลยพินิจในการกำหนดโทษประหารต่อเจ้าหน้าที่กลาโหมทั้งในปัจจุบันหรือในอดีต หรือบุคคลใดที่ศาลเห็นว่ามีความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ หรือใช้ความลับทางทหารและให้บริการกับองค์กรต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต

วันที่ 29 กรกฎาคม สภการบริหารแห่งรัฐได้ประกาศใช้กฎหมายฉบับที่ 48/2025 “กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองการเลือกตั้งทั่วไปที่เป็นประชาธิปไตยแบบหลายพรรค จากการขัดขวาง การกีดกัน และการทำลายล้าง” ตามมาตรา 419 ของรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ทางกรประกาศว่ากฎหมายนี้มีเป้าหมายเพื่อป้องกันการแทรกแซงการหาเสียงและกระบวนการเลือกตั้งในปี 2568 มาตรา 27 กำหนดให้ใช้โทษประหารเชิงบังคับต่อความผิดตามกฎหมายนี้ กรณีที่ส่งผลให้มีบุคคลเสียชีวิต⁷⁵ เราสามารถบันทึกการใช้โทษประหารชีวิตใหม่ จำนวน 6 ครั้ง โดยศาลภาคที่อยู่ใต้อำนาจของหน่วยงานทหารได้สั่งประหารชีวิตจำเลย 5 คน ในข้อหามาคนตายโดยเจตนา และอีกคดีหนึ่งศาลทหารได้สั่งประหารอดีตเจ้าหน้าที่คนหนึ่งข้อหาฆาตกรรม

การดำเนินงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เพื่อติดตามข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตในเกาหลีเหนือ ต้องพบกับอุปสรรคเนื่องจากการขาดความโปร่งใส และการขาดแหล่งข้อมูลจากสื่อที่เป็นอิสระ รวมทั้งการควบคุมการเดินทางเยือนประเทศ ซึ่งเป็นเหตุให้หน่วยงานไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเหล่านี้ได้ สื่อต่างประเทศรายงานว่า มีการประหารชีวิตเกิดขึ้นหลายครั้ง รวมทั้งการประหารชีวิตเนื่องจากความผิดที่ไม่ถึงขั้นเป็น “อาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด” ซึ่งอาจอนุญาตให้มีการใช้โทษประหารชีวิตได้ตาม

⁷³ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “มัลดีฟส์: ADPAN และองค์กรสิทธิมนุษยชนประณามการกำหนดเพิ่มเติมให้ใช้โทษประหารกับคดียาเสพติด (แถลงการณ์ร่วม, ACT 50/0383/2025)”, 10 ธันวาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/0383/2025/en/> การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2569

⁷⁴ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ- คณะทำงานว่าด้วยการทบทวนสิทธิมนุษยชนตามวาระ, รายงานประเทศที่เสนอตามข้อมติของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติที่ 5/1 และ 16/21- มัลดีฟส์, UN Doc. A/HRC/WG.6/50/MDV/1, 21 สิงหาคม 2568, วรค 68

⁷⁵ ย่างกุ้ง มีเดีย กรุ๊ป (Yangon Media Group), “เมียนมาประกาศใช้กฎหมายคุ้มครองการเลือกตั้งที่มีโทษประหารชีวิต”, 29 กรกฎาคม 2568, <https://yangonmediagroup.com/index.php/eng-section/myanmar-enacts-election-protection-law?utm; The Irrawaddy, “รัฐบาลทหารเมียนมาใช้โทษประหารชีวิต เพื่อกดปราบผู้ไม่เห็นด้วยกับการเลือกตั้ง”, 30 กรกฎาคม 2568, https://www.irrawaddy.com/news/politics/myanmar-junta-imposes-death-sentence-to-crush-election-dissent.html>

กฎหมายระหว่างประเทศ หรือไม่ถือเป็นความผิดอาญาตามข้อกำหนดของกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ⁷⁶

มีรายงานระบุว่าเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ศาลฎีกาได้ออกข้อปฏิบัติให้กับกระทรวงความมั่นคงทางสังคมและกระทรวงความมั่นคงของรัฐ เพื่อเพิ่มอำนาจศาลในการกำกับดูแลกระบวนการประหารชีวิต ซึ่งมีรายงานว่าเป็นการรวมศูนย์อำนาจควบคุมการประหารชีวิต⁷⁷

จากข้อมูลการสังหารชีวิตใหม่ 68 ครั้ง ที่บันทึกได้โดยแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ใน**ปาकिสถาน** คิดเป็นการใช้โทษประหารชีวิต 56 ครั้ง กับความผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตายโดยเจตนา 11 ครั้ง ในความผิดฐาน “ดูหมิ่นศาสนาหรือพระเจ้า” และ 1 ครั้ง สำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มีรายงานว่าในบรรดาบุคคลที่ศาลสั่งประหารชีวิตมีผู้หญิง 1 คน ศาลต่อต้านการก่อการร้ายได้สั่งประหารชีวิตจำเลยชาย 6 คน ในความผิดฐานฆาตกรรม

ทางการ**สิงคโปร์** ได้ทำการประหารชีวิตบุคคลเป็นจำนวนมากที่สุดในประเทศ นับตั้งแต่ปี 2546 โดยมีผู้ถูกแขวนคอ 19 คน (โปรดดูภาพที่ 2 ในหน้าถัดไป) คิดเป็นจำนวนเพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่าต่อปี เมื่อเทียบกับปี 2567 (9 คน) จากการประหารชีวิต 17 ครั้ง ในปี 2568 เป็นการประหารในความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา 2 คน ยุยงหรือจูงใจให้ผู้อื่นขยาเสพติด 3 คน และผู้ค้ายาเสพติด 12 คน⁷⁸ การประหารชีวิตทั้งหมดเป็นไปตามบทลงโทษเชิงบังคับ และเป็นการลงโทษพลเมืองชาวมาเลเซีย 5 คน และสิงคโปร์ 12 คน โดยศาลพิพากษาว่าชายอย่างน้อย 3 คน มีหน้าที่ “ขยาเสพติด” แต่ก็ไม่มีสิทธิได้รับการพิจารณาบทลงโทษที่เป็นทางเลือกอื่น เนื่องจากพนักงานอัยการไม่ได้มีหนังสือรับรองว่าบุคคลเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการขัดขวางการค้ายาเสพติดนั้น⁷⁹

⁷⁶ ตัวอย่างต่างๆ ได้แก่ เดอะ โคเรีย เฮอร์ลด์ (The Korea Herald), “โทษประหารชีวิตเพียงเพราะพูดว่า ‘โอปป้า’? เกาหลีเหนือเพิ่มมาตรการด้านกฎหมายเพื่อควบคุม ‘วัฒนธรรมต่อต้านสังคมนิยม’”, 30 พฤษภาคม 2568, <https://www.koreaherald.com/article/10499631>; ดิ อีโคโนมิค ไทมส์ (The Economic Times), “เจ้าหน้าที่เกาหลีเหนือ 4 นาย ถูกจับกุมฐานบกร่องต่อหน้าที่ในพิธีเปิดตัวเรือรบต่อหน้าคิมจองอึน อาจต้องโทษประหารชีวิต”, 30 พฤษภาคม 2568, <https://economictimes.indiatimes.com/news/international/us/four-north-korean-officials-arrested-over-failed-warship-launch-in-front-of-kim-jong-un-face-imminent-execution/articleshow/121498432.cms?from=mdr>

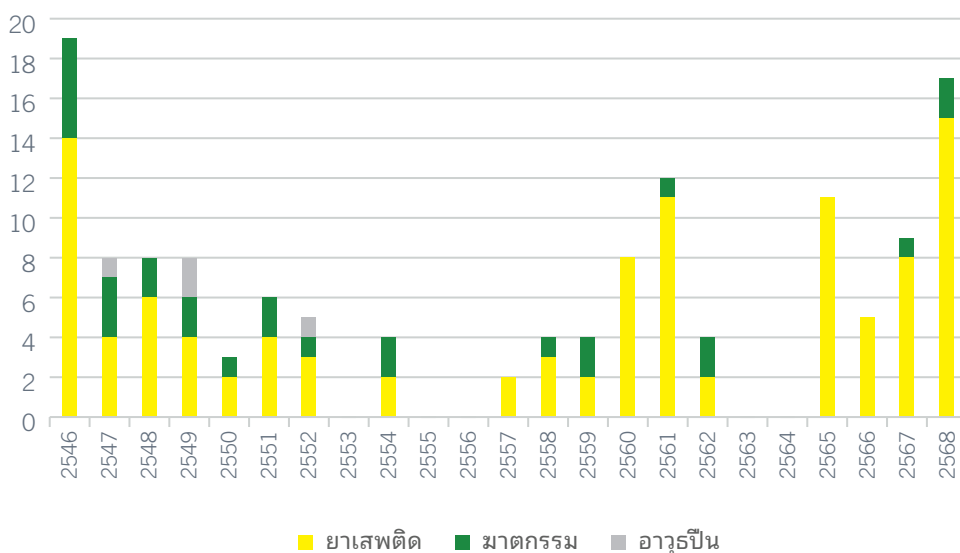
⁷⁷ เดลี เอ็นเค (Daily NK), “เกาหลีเหนือเพิ่มอำนาจควบคุมการประหารชีวิตจากส่วนกลางตามคำสั่งศาลฎีกาใหม่”, 5 มีนาคม 2568, <https://www.dailynk.com/english/north-korea-tightens-central-control-executions-new-supreme-court-directives/>

⁷⁸ กรมราชทัณฑ์สิงคโปร์ (Singapore Prison Service), “การเผยแพร่สถิติประจำปีของ SPS และ YRSG สำหรับปี 2568”, https://www.sps.gov.sg/files/media%20releases/Press_Release_SPS_YRSG_Annual_Statistics_Release_for_2025.pdf; ข่าวประชาสัมพันธ์ที่เผยแพร่ระหว่างปี โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติสิงคโปร์และสำนักงานปราบปรามยาเสพติดกลางแห่งสิงคโปร์

⁷⁹ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อกำหนดที่จำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้โทษประหารแบบบังคับในสิงคโปร์ โปรดดูแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล, “สิงคโปร์: จะให้ความร่วมมือหรือจะตาย: ข้อบกพร่องในการปฏิรูปโทษประหารชีวิตภาคบังคับของสิงคโปร์” (ACT 50/7158/2017), ตุลาคม 2560, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/7158/2017/en/>

วันที่ 14 สิงหาคม ประธานาธิบดีตรมัน จันมูกรัตตินัม แห่งสิงคโปร์ ได้ประกาศลดโทษประหารชีวิตให้กับชายวัย 33 ปี จากสิงคโปร์ ตามคำแนะนำของคณะรัฐมนตรี โดยให้เปลี่ยนเป็นจำคุกตลอดชีวิต นับเป็นการให้อภัยโทษผู้ต้องโทษประหารชีวิตเป็นครั้งแรกในรอบเกือบ 30 ปี⁸⁰

ภาพที่ 2: การประหารชีวิตในสิงคโปร์ ระหว่างปี 2546 - 2568



แม้พนักงานอัยการจะเสนอโทษประหารชีวิตในหลายคดี แต่ศาลใน**เกาหลียังไม่ได้**กำหนดโทษประหารชีวิตใหม่เลย นับเป็นปีที่ 2 ติดต่อกัน ในเดือนมิถุนายน ศาลฎีกาแห่งเกาหลีใต้พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นว่า โอ คยองมูไม่มีความผิด ในการพิจารณาคดีครั้งใหม่ โดยศาลให้เหตุผลว่าคำตัดสินก่อนหน้านี้ที่เขามีความผิด เป็นการรับฟังหลักฐานที่ได้มาจาก “คำรับสารภาพ” ที่ถูกบังคับโดยใช้การทรมาน ก่อนหน้านั้นเขาเคยถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานจารกรรมตามพระราชบัญญัติความมั่นคงแห่งชาติ และพระราชบัญญัติต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งได้ยุติการใช้ไปแล้ว และต่อมาเขาได้ถูกประหารชีวิตในปี 2510⁸¹

ในบรรดาคำตัดสินให้ประหารชีวิตใหม่ 49 ครั้ง ที่บันทึกข้อมูลได้ใน**ศรีลังกา** 7 ครั้ง เป็นการลงโทษในคดียาเสพติด จากท วิเรสิงห์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ ระบุว่า มีผู้ชาย 805 คน และผู้หญิง 21 คน ที่ต้องโทษประหารชีวิตจนถึงเดือนตุลาคม⁸²

⁸⁰ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “สิงคโปร์: มีข้อเรียกร้องใหม่ให้ทำความเข้าใจความตกลงชั่วคราวเพื่อยุติการใช้โทษประหาร หลังเคยมีการอภัยโทษเป็นครั้งแรกนับแต่ปี 2541 และการประหารชีวิตเป็นครั้งที่ 3 ในรอบ 3 สัปดาห์ - แกลงการณร่วม”(ACT 50/0218/2025), 22 สิงหาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/0218/2025/en/>

⁸¹ เดอะ โคเรีย เฮอร์ลด์ (The Korea Herald), “ศาลกลับคำพิพากษาที่ผิดพลาด ซึ่งลงโทษชายคนหนึ่งในข้อหาจารกรรม หลังถูกประหารชีวิตไปเมื่อ 58 ปีที่แล้ว”, 25 มิถุนายน 2568, <https://www.koreaherald.com/article/10517543>

⁸² นิวส์ เฟิร์สท์ (News 1st), “ผู้บัญชาการเรือนจำเรียกร้องให้ใช้โทษประหารชีวิตกับผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่”, 23 ตุลาคม 2568, <https://english.newsfirst.lk/2025/10/23/commissioner-general-of-prisons-calls-for-death-penalty-for-major-drug-traffickers>

วันที่ 16 มกราคม ทาง **ไต้หวัน** ได้ประหารชีวิตบุคคลเป็นครั้งแรกของประเทศนับแต่ปี 2563 หวง หลินไค ซึ่งศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าคนตายโดยเจตนา 2 ครั้ง ได้รับแจ้งว่า จะต้องถูกประหารชีวิตล่วงหน้าเพียงไม่กี่ชั่วโมง และไม่มีโอกาสที่จะได้พบกับญาติเป็นครั้งสุดท้าย⁸³ ถือเป็นการประหารชีวิตที่ขัดกับมาตรการคุ้มครองการใช้โทษประหารระหว่างประเทศ กระทรวงยุติธรรมสั่งให้มีการประหารชีวิต ในขณะที่อัยการสูงสุดก็ไม่ได้ยื่นคำร้องเพื่อขออุทธรณ์ในกรณีพิเศษ แม้จะสามารถยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ ตามคำวินิจฉัยครั้งสำคัญเมื่อปี 2567 เพื่อการคุ้มครองสิทธิเพิ่มขึ้นในคดีที่มีการใช้โทษประหารชีวิต⁸⁴ นอกจากนี้ ยังไม่มีการปฏิบัติตามข้อกำหนด 2 ข้อ ในคดีที่มีโทษประหารชีวิต ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญกำหนดไว้เมื่อปี 2567 กล่าวคือ ทนายของเขาไม่ได้รับข้อมูลยืนยันว่า การตัดสินลงโทษประหารชีวิตนั้นเกิดจากการลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ของศาล และไม่มีการสืบสวนสอบสวนและพิจารณาก่อนพิพากษา⁸⁵ ทนายความของเขาได้ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ และยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ในช่วงคำที่มีการประหารชีวิต อย่างไรก็ตามก็ดี กระทรวงยุติธรรมยังคงเดินหน้าประหารชีวิตไปตามแผนที่วางไว้

มีการสั่งประหารชีวิตบุคคลใหม่ จำนวน 2 ครั้ง ในความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา

ตามข้อมูลอย่างเป็นทางการที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับมา ชีว่า ในปี 2568 ศาลชั้นต้นของ **ไทย** ได้สั่งประหารชีวิตบุคคลใหม่ 119 ครั้ง รวมทั้งผู้หญิง 17 คน และพลเมืองต่างชาติ 7 คน จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม มีนักโทษประหารอยู่ 429 คน รวมทั้งผู้หญิง 53 คน และอีก 15 คน ที่เป็นนักโทษเด็ดขาด หลังศาลฎีกาพิพากษายืนให้ประหารชีวิต จากจำนวนนักโทษเหล่านี้ 313 คน (ร้อยละ 73) ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดในคดียาเสพติด จำนวนนักโทษประหารที่เป็นผู้หญิงส่วนใหญ่แล้วเป็นผลมาจากโทษในคดียาเสพติด (52 คน หรือร้อยละ 98) มากกว่าความผิดอย่างอื่น (1 คน)

ทางการ **เวียดนาม** ยังคงปกปิดข้อมูลการประหารชีวิตเป็นความลับทางราชการ แม้จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองความลับทางราชการแล้วก็ตาม⁸⁶ จากจำนวนการตัดสินให้ประหารชีวิต 138 ครั้ง ตามข้อมูลที่บันทึกได้โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล 100 ครั้ง เป็นการสั่งประหารในคดียาเสพติด โดยเป็นการลงโทษผู้หญิง 3 คน และพลเมืองต่างชาติ 4 คน

หลังจากการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญามีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม เป็นเหตุให้ฐานความผิดที่มีโทษประหารชีวิตลดลงจาก 18 เหลือ 10 ประเภท โดยเป็นการยกเลิกโทษประหารชีวิตกับการดำเนินการที่มีเป้าหมายเพื่อล้มล้างระบอบปกครอง (มาตรา 109); จารกรรม (มาตรา 110); การก่อวินาศกรรมโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญและทางเทคนิคของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (มาตรา 114); การผลิตและการจำหน่ายยาปลอม (มาตรา 194); การขนส่งยาเสพติดที่ผิดกฎหมาย (มาตรา 250); การยักยอกทรัพย์ (มาตรา 353); การรับสินบน (มาตรา 354); และการก่อความไม่สงบ และการทำสงครามที่รุนแรง (มาตรา 421)⁸⁷

⁸³ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ไต้หวัน: การประหารชีวิตครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2563 ความถดถอยที่น่าละอาย”, 16 มกราคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/01/taiwan-first-execution-since-2020-a-shameful-setback/>

⁸⁴ ศาลรัฐธรรมนูญไต้หวัน, คำพิพากษา เลขที่ 113-Hsien-Pan-8 (2567), พิพากษาเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2567

⁸⁵ ศาลรัฐธรรมนูญไต้หวัน, คำพิพากษา เลขที่ 113-Hsien-Pan-8 (2567), พิพากษาเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2567

⁸⁶ กฎหมายฉบับที่ 117/2025/QH, เริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อ 1 มีนาคม 2569

⁸⁷ กฎหมายฉบับที่ 86/2025/QH15, เริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อ 1 กรกฎาคม 2568

การประกาศใช้กฎหมายและแนวปฏิบัติของศาลเพิ่มเติมในช่วงครึ่งปีหลัง มีเป้าหมายเพื่อขยายความพฤติการณ์ที่อาจมีการลดหย่อนโทษประหารชีวิตได้ โดยรวมถึงความผิดที่มีการยกเลิกการใช้โทษประหารหรือกรณีที่มีการตัดสินประหารชีวิตผู้กระทำผิดที่เป็นผู้หญิงตั้งครรภ์ หรือผู้หญิงที่ต้องเลี้ยงดูบุตรอายุไม่ถึง 36 เดือน บุคคลที่มีอายุ 75 ปี หรือมากกว่านั้น และบุคคลที่ป่วยเป็นมะเร็งในระยะสุดท้าย หรือบุคคลที่ศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานผลิตและจำหน่ายยาเสพติดในปริมาณที่กำหนด และผู้กระทำผิดที่ไม่ได้มีบทบาทเป็นผู้ค้ายาเสพติด หรือไม่มีพฤติการณ์ร้ายแรง 2 อย่าง หรือมากกว่านั้นขึ้นไป รวมทั้งผู้ที่ได้รับการอภัยโทษจากประธานาธิบดี⁸⁸ เอกสารเวียนอื่นๆ ถูกใช้เพื่อกำกับการปฏิบัติต่อนักโทษประหารชีวิตทั้งการควบคุมการเข้าถึงหนังสือ หนังสือพิมพ์ เอกสาร และเทคโนโลยี และการอำนวยความสะดวกในการประหารชีวิต ในกรณีที่ผู้ต้องขังไม่ได้อยู่ระหว่างการยื่นอุทธรณ์เพื่อขอลดโทษจากศาลหรือขออภัยโทษก่อนจะมีการประหารชีวิต⁸⁹

⁸⁸ ข้อมติที่ 03/2025/NQ-HĐTP ของสภาผู้พิพากษา ศาลประชาชนสูงสุด, เริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อ 1 พฤศจิกายน 2568

⁸⁹ เอกสารเวียนร่วม 02/2025/TTLT-TANDTC-VKSNDTC-BCA-BQP ของศาลประชาชนสูงสุด, สำนักงานอัยการสูงสุด กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ และกระทรวงกลาโหม, เริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อ 15 พฤศจิกายน 2568

ยุโรปและเอเชียกลาง

แนวโน้มของภูมิภาค

- ไม่พบคำพิพากษาประหารชีวิตหรือการประหารชีวิตในยุโรปและเอเชียกลาง
- รัสเซียและทาจิกิสถาน** ยังคงปฏิบัติตามมาตรการระงับการประหารชีวิตต่อไป
- ศาลรัฐธรรมนูญ **คีร์กีซสถาน** มีคำวินิจฉัยว่า ความพยายามในการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ในประเทศนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จากข้อมูลที่มีอยู่
เบลารุส	0	0	1+
รัสเซีย	0	0	0
ทาจิกิสถาน	0	0	0

ไม่พบข้อมูลการตัดสินโทษประหารชีวิตหรือการประหารชีวิตในยุโรปและเอเชียกลาง

ใน **เบลารุส** ปี 2568 เป็นปีแรกนับตั้งแต่ประธานาธิบดีอเล็กซานเดอร์ ลูคาเชนโก เข้ารับตำแหน่งในปี 2537 ที่แอมเนสตี๋ อินเตอร์เนชันแนล บันทึกว่าไม่มีทั้งการตัดสินประหารชีวิตใหม่ใดๆ และไม่มีการประหารชีวิต อย่างไรก็ตาม เนื่องจากทางการดำเนินการประหารชีวิตในทางลับอย่างเคร่งครัด และไม่ตอบสนองต่อคำร้องขอข้อมูลขององค์กร แอมเนสตี๋ อินเตอร์เนชันแนล จึงไม่สามารถยืนยันจำนวนผู้ที่ยังคงอยู่ภายใต้โทษประหารชีวิตในประเทศได้

เมื่อสิ้นสุดช่วงระยะเวลาการรายงาน ยังคงไม่ทราบชะตากรรมและที่อยู่ของชาย 2 คน ที่ศาลฎีกายืนยันคำพิพากษาประหารชีวิตในปี 2563 และ 2567 ตามลำดับ⁹⁰ จากข้อมูลที่มีอยู่ แอมเนสตี๋ อินเตอร์เนชันแนล ประเมินว่า อย่างน้อย 1 คน ยังคงอยู่ภายใต้คำพิพากษาประหารชีวิตใน **เบลารุส** ณ สิ้นปี 2568⁹¹

ขณะเดียวกัน เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2568 กลุ่มฝ่ายค้านที่ลี้ภัยอยู่ต่างประเทศ 3 กลุ่ม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับขบวนการต่อต้าน ซาโนสกายา (Sviatlana Tsikhanouskaya) ผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 2563 ได้ลงนามในบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต⁹² ความริเริ่มนี้แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่น

⁹⁰ ศูนย์สิทธิมนุษยชนเวียสนา (Human Rights Center Viasna) “จะอยู่หรือถูกยิงตาย: ประวัติศาสตร์ของโทษประหารในเบลารุสตลอดช่วง 5 ปีที่ผ่านมา” 10 ตุลาคม 2568, <https://dp.spring96.org/en/news/118865>.

⁹¹ โปรดดู ศูนย์สิทธิมนุษยชนเวียสนา “จะอยู่หรือถูกยิงตาย: ประวัติศาสตร์ของโทษประหารในเบลารุสตลอดช่วง 5 ปีที่ผ่านมา” 10 ตุลาคม 2568, <https://dp.spring96.org/en/news/118865>;

ศูนย์สิทธิมนุษยชนเวียสนา, “มีการเปิดเผยวันที่เสียชีวิตของนักโทษที่ถูกประหารชีวิต หลังจากประหารชีวิตไปแล้วกว่า 1 ปี” 17 กุมภาพันธ์ 2566, <https://spring96.org/en/news/110810>.

⁹² สภายุโรป (Council of Europe) “กองกำลังประชาธิปไตยเบลารุสลงนามในบันทึกข้อตกลงเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตในเบลารุส” 19 มิถุนายน 2568, https://www.coe.int/en/web/portal/-/belarusian-democratic-forces-adopt-a-memorandum-to-abolish-the-death-penalty-in-belarus-1?utm_source=chatgpt.com.

ของกลุ่มที่จะผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางรัฐธรรมนูญและกฎหมายเพื่อนำไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิตโดยสิ้นเชิงในเบลารุส

ใน**คีร์กีซสถาน** เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยว่า ข้อเสนอของประธานาธิบดีชาดีร์ จาปารอฟ (Sadyr Japarov) ที่จะนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ใหม่นั้น เป็นการละเมิดสิทธิในการมีชีวิตตามรัฐธรรมนูญ และขัดต่อพันธกรณีระหว่างประเทศของคีร์กีซสถานในฐานะรัฐภาคีต่อพิธีสารเลือกรับของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ฉบับที่ 2 เพื่อเป้าหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต⁹³ นอกจากนี้ คณะผู้พิพากษายังมีความเห็นเพิ่มเติมว่า ข้อเสนอดังกล่าวไม่สามารถนำไปสู่การทำประหารชีวิตหรือดำเนินการบังคับใช้ได้ ดังนั้นจึงต้องยกเลิกไปโดยสิ้นเชิง⁹⁴ คำวินิจฉัยดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากประธานาธิบดีได้ประกาศเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้สำหรับความผิดอาชญากรรมต่อผู้หญิงและเด็ก อันเป็นผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์ลักพาตัว ข่มขืน และสังหารหญิงสาววัย 17 ปี ในเดือนกันยายน 2568 รวมทั้งคำร้องอย่างเป็นทางการที่ยื่นต่อศาลฎีกาเพื่อพิจารณาว่าการแก้ไขดังกล่าวถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่⁹⁵

⁹³ คักตุส มีเดีย (Kaktus Media), คำตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต, แถลงการณ์ของกระทรวงการต่างประเทศ (Решение Конституционного суда о смертной казни. МИД сделал заявление), 11 ธันวาคม 2568, https://kaktus.media/doc/536857_reshenie_konstitucionnogo_syda_o_smertnoy_kazni_mid_sdelal_zaiavlenie.html.

⁹⁴ คักตุส มีเดีย, Решение Конституционного суда о смертной казни. МИД сделал заявление (อ้างอิงแล้ว).

⁹⁵ คอนสติติวชัน เน็ต (Constitution Net), การนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ในรัฐธรรมนูญ: คีร์กีซสถานบนทางแยกแห่งรัฐธรรมนูญ, 29 ธันวาคม 2568, <https://constitutionnet.org/news/voices/reinstating-death-penalty-constitution-kyrgyzstan-constitutional-crossroads>.

ตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ

แนวโน้มของภูมิภาค

- ทางการณ์**อิหร่าน**ดำเนินการประหารชีวิตมากกว่า 2,000 ครั้ง ซึ่งเป็นตัวเลขสูงที่สุดที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกได้ในอิหร่านนับตั้งแต่ปี 2524 โดยโทษประหารชีวิตยังคงถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความหวาดกลัวและการกดปราบประชาชน
- การประหารชีวิตใน**ซาอุดีอาระเบีย**เพิ่มขึ้นสูงสุดเป็นประวัติการณ์ในรอบปี ขณะที่**คูเวต**เพิ่มขึ้นเกือบ 3 เท่า เมื่อเทียบกับปี 2567
- ทางการณ์**สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์**กลับมาดำเนินการประหารชีวิตอีกครั้งเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 2564
- การประหารชีวิตใน**อิรัก**ส่วนใหญ่ถูกระงับ เนื่องจากมีการแก้ไขกฎหมายฉบับใหม่ที่เปิดโอกาสให้มีการทบทวนคดี ขณะที่**คณะรัฐมนตรีของเลบานอน**สนับสนุนร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จากข้อมูลที่มีอยู่
แอลจีเรีย	0	11	273+
บาห์เรน	0	1	26 ⁹⁶
อียิปต์	23	492 ⁹⁷	+
อิหร่าน	2,159+ ⁹⁸	+	+
อิรัก	+	79+	8,000+
อิสราเอล (ยกเลิกโทษประหารชีวิตในความผิดอาญาทั่วไปเท่านั้น)	0	0	0
จอร์แดน	0	6+	200+
คูเวต	17	15	+

⁹⁶ ศูนย์สิทธิมนุษยชนบาห์เรน (Bahrain Center for Human Rights), แถลงการณ์เกี่ยวกับโทษประหารชีวิตในบาห์เรน, 10 ตุลาคม 2568 <https://bahrainrights.net/?p=137208>

⁹⁷ ตัวเลขเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต จัดทำโดย องค์กรริเริ่มเพื่อสิทธิส่วนบุคคลแห่งอียิปต์ (Egyptian Initiative for Personal Rights —EIPR) ขณะที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้ปรึกษาหารือกับคณะกรรมการสิทธิและเสรีภาพแห่งอียิปต์ (Egyptian Commission for Rights and Freedoms —ECRF) ด้วย

⁹⁸ ในการบันทึกจำนวนการประหารชีวิตที่ดำเนินการในปี 2568 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้ทำงานอย่างใกล้ชิดกับ ศูนย์อับดอร์ราห์มาน โบรูมานด์ (Abdorrhman Boroumand Center) โดยอาศัยข้อมูลจากแหล่งเปิด ซึ่งรวมถึงองค์กรสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ที่ตั้งอยู่นอกอิหร่านและมีการเข้าถึงนักโทษ ครอบครัวของผู้ถูกประหารชีวิต และแหล่งข้อมูลที่ได้รับการยืนยันอื่นๆ องค์กรสิทธิมนุษยชนเหล่านี้ ได้แก่ แคมเปญนักเคลื่อนไหวชาวบาโลช (Baloch Activists Campaign), ฮาล์ฟซ์ (Haalvsh), องค์กรเกองเพื่อสิทธิมนุษยชน (Hengaw Organization for Human Rights), สำนักข่าวนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชน (Human Rights Activists News Agency), เครือข่ายสิทธิมนุษยชนเคอร์ดิสถาน (Kurdistan Human Rights Network) และองค์กรสิทธิมนุษยชนเคิร์ดปา (Kurdpa Human Rights Organization) นอกจากนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยังได้รับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประหารชีวิตที่เกิดขึ้นในปี 2568 จากองค์กรสิทธิมนุษยชนอิหร่าน (Iran Human Rights) ด้วย

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จากข้อมูลที่มีอยู่
เลบานอน	0	1	57
ลิเบีย	0	13+ ⁹⁹	+
โมร็อกโก/ ฆาอาราตะวันตก	0	1	63
โอมาน	0	0	+
ปาเลสไตน์ (รัฐ) ¹⁰⁰			
กาตาร์	0	4+	+
ซาอุดีอาระเบีย	356+	+	98+
ซีเรีย	0	1+	+
ตูนิเซีย	0	18+	165+
สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์	3	3	+
เยเมน	51+	94+	+

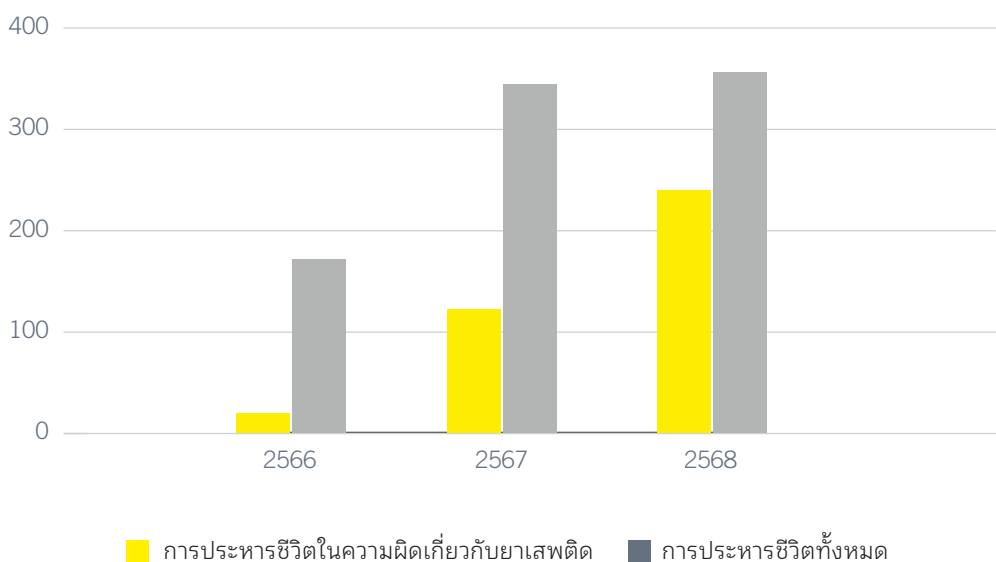
รัฐบาลในภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือใช้โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือในการปราบปรามผู้เห็นต่าง และผู้ที่ถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งชาติ ขณะที่มีการกลับมาใช้นโยบายปราบปรามยาเสพติดที่เข้มงวดขึ้น และการละเมิดหลักเกณฑ์และข้อจำกัดในการใช้โทษประหารชีวิตที่กำหนดไว้ภายใต้กฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง

การเพิ่มขึ้นอย่างเหลือเชื่อของการประหารชีวิตที่บันทึกได้ในอิหร่าน (2,159) เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ตัวเลขรวมของภูมิภาคสูงขึ้น (จากอย่างน้อย 1,442 ครั้ง ในปี 2567 เป็นอย่างน้อย 2,611 รายในปี 2568) นอกจากนี้ ยังมีอีกหลายประเทศที่ได้บันทึกตัวเลขที่เพิ่มขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง โดยทางการซาอุดีอาระเบีย ในปี 2568 ทำลายสถิติสูงสุดของตนเองในปี 2567 (จากจำนวนการประหารชีวิตอย่างน้อย 345 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 356 ครั้ง) การประหารชีวิตในคูเวตเพิ่มขึ้นเกือบ 3 เท่า จาก 6 ครั้ง ในปี 2567 เป็น 17 ครั้ง และในอียิปต์เพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่า จาก 13 ครั้ง เป็น 23 ครั้ง ในเยเมน ตัวเลขประจำปีเพิ่มขึ้นมากกว่า 1 ใน 3 จากอย่างน้อย 38 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 51 ครั้ง จากจำนวนการประหารชีวิตที่บันทึกได้ทั้งสิ้น 2,611 ครั้ง ในจำนวนนี้มีถึง 1,240 ครั้ง (ร้อยละ 47) ที่เป็นการประหารชีวิตในคดีอาชญากรรม ซึ่งการใช้โทษประหารชีวิตในคดีดังกล่าวเป็นสิ่งต้องห้ามภายใต้กฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศ

⁹⁹ จำนวนโทษประหารชีวิตที่แท้จริงมีแนวโน้มสูงกว่านี้อาจมีนัยสำคัญ เนื่องจากตัวเลขเหล่านี้ครอบคลุมเฉพาะการประหารชีวิตที่ทราบในพื้นที่ลิเบียตะวันตกซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติ (ลิเบีย) (Government of National Unity (Libya —GNU)) เท่านั้น ในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมโดยพวกตินัยของกองกำลังติดอาวุธอาหรับลิเบีย (Libyan Arab Armed Forces) ในลิเบียตะวันออก ศาลทหารได้มีคำพิพากษาลงโทษ ทั้งโทษจำคุกและโทษประหารชีวิต ผ่านการพิจารณาแบบปิด ซึ่งประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงได้ รวมถึงครอบครัวของจำเลยด้วย

¹⁰⁰ ไม่มีข้อมูลเนื่องจากสถานการณ์ความขัดแย้ง

**ภาพที่ 3: การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในซาอุดีอาระเบีย
ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ระหว่างปี 2566 - 2568**



ทางการ**สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์**ดำเนินการประหารชีวิตเป็นครั้งแรกของประเทศนับตั้งแต่ปี 2564 ในขณะที่ไม่มีรายงานการประหารชีวิตใน**โอมาน**และ**ซีเรีย** ซึ่งเคยมีการประหารชีวิตเกิดขึ้น 3 ราย ในปี 2567 และใน**ลิเบีย** ซึ่งการประหารชีวิตครั้งล่าสุดที่ได้รับการยืนยันโดยแอมเนสตี์ อินเตอร์เนชันแนล เกิดขึ้นในปี 2553 ทั้งนี้ แอมเนสตี์ อินเตอร์เนชันแนล ไม่สามารถยืนยันได้ว่าการประหารชีวิตเกิดขึ้นใน**รัฐปาเลสไตน์**หรือไม่

จำนวนคำพิพากษาประหารชีวิตที่มีการบันทึกได้มีทั้งสิ้น 743 คดี การเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญที่สุดเมื่อเทียบกับปี 2567 พบใน**อียิปต์** ซึ่งตัวเลขที่บันทึกได้เพิ่มขึ้นมากกว่า 1 ใน 3 (จากอย่างน้อย 365 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 492 ครั้ง) และใน**เยเมน** ซึ่งลดลงร้อยละ 38 (จากอย่างน้อย 152 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 94 ครั้ง) มี 8 ประเทศ ที่ทราบว่าการตัดสินลงโทษประหารชีวิตกรณีใหม่ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

แอลจีเรียได้นำโทษประหารชีวิตมาใช้กับความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ขณะที่**คูเวต**ได้ขยายขอบเขตของพฤติการณ์ที่การค้ายาเสพติดมีโทษประหารชีวิต ใน**อิสราเอล** รัฐสภาได้พิจารณาร่างกฎหมายหลายฉบับ เพื่อขยายขอบเขตและเอื้อให้มีการใช้โทษประหารชีวิตอย่างเลือกปฏิบัติต่อชาวปาเลสไตน์ รวมถึงการกำหนดให้เป็นโทษประหารชีวิตสถานเดียว¹⁰¹

¹⁰¹ แอมเนสตี์ อินเตอร์เนชันแนล, “อิสราเอลต้องยุติการผลักดันร่างกฎหมายโทษประหารชีวิตที่เลือกปฏิบัติทันที”, 11 พฤศจิกายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/11/israel-must-immediately-halt-legislation-of-discriminatory-death-penalty-bill/>; “อิสราเอล/ดินแดนปาเลสไตน์ที่ถูกยึดครอง (Israel/OPT): ข้อเสนอด้านกฎหมายเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ” (ACT 50/0677/2026), 3 กุมภาพันธ์ 2569, <https://www.amnesty.org/en/documents/act50/0677/2026/en/>

คำพิพากษาประหารชีวิตที่มีการบันทึกได้ทั้งหมดใน**แอลจีเรีย**เป็นการตัดสินลงโทษผู้ที่มีความผิดฐานฆาตกรรม กฎหมายฉบับใหม่ที่มีผลบังคับใช้ในเดือนกรกฎาคมได้แก้ไขกฎหมายเลขที่ 04-18 ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2547 ว่าด้วยการควบคุมยาเสพติด เพื่อขยายขอบเขตของพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความผิดด้านยาเสพติดซึ่งจะนำไปสู่การลงโทษประหารชีวิต¹⁰² กฎหมายดังกล่าวกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับการขนส่ง การขาย การจำหน่าย หรือการใช้ยาเสพติด หากกระทำในบริเวณใกล้เคียงโรงเรียนหรือสถานการศึกษาอื่นๆ หรือในกรณียาเสพติดสังเคราะห์ หากกระทำในบริเวณใกล้เคียงกับสถานพยาบาลหรือสถานสงเคราะห์ หรือภายในหน่วยงานรัฐหรือสถานประกอบการที่เปิดให้ประชาชนเข้าถึงได้ นอกจากนี้ยังกำหนดโทษประหารชีวิตในกรณีผู้กระทำความผิดซ้ำที่จำหน่ายยาเสพติดให้กับผู้เยาว์ ผู้พิการ หรือผู้ที่อยู่ระหว่างการบำบัดยาเสพติด ตลอดจนกรณีที่การกระทำความผิดดังกล่าวก่อให้เกิดการเสียชีวิต มีการใช้อาวุธปืน ประกอบการทำความผิด หรือเป็นการกระทำโดยเครือข่ายอาชญากรรมข้ามชาติ นอกจากนี้ โทษประหารชีวิตยังถูกกำหนดไว้สำหรับกรณีที่การกระทำความผิดนั้นอาจก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อสาธารณสุข มีเจตนาบ่อนทำลายความมั่นคงแห่งชาติหรือสร้างบรรยากาศแห่งความไม่ปลอดภัย หรือกระทำเพื่อประโยชน์ของรัฐต่างประเทศ ซึ่งถ้อยคำที่กว้างและคลุมเครือเกินไปของบทบัญญัติเหล่านี้ยิ่งทำให้เกิดความกังวลมากขึ้น

ในปี 2568 ประชาชนหลายพันคนใน**อิหร่าน**เข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดี รวมถึงในกระบวนการพิจารณาคดีแบบหมู่ในข้อหาที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย ซึ่งบางข้อหาโทษประหารชีวิต

ทางการ**อิหร่าน**ได้เพิ่มความเข้มข้นในการใช้โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือทางการเมืองในการปราบปรามและควบคุมประชาชน ส่งผลให้การประหารชีวิตเพิ่มขึ้นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน มีการเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนหลังสงคราม 12 วัน กับอิสราเอลในเดือนมิถุนายน 2568 ซึ่งมีการบันทึกการประหารชีวิต 654 ครั้ง ในช่วงเดือนมกราคมถึงมิถุนายน และ 1,505 ครั้ง ในช่วงเดือนกรกฎาคมถึงธันวาคม ยอดรวมการประหารชีวิตเท่าที่ทราบ ในปี 2568 อยู่ที่ 2,159 ครั้ง ซึ่งถือเป็นตัวเลขสูงที่สุดที่มีการบันทึกนับตั้งแต่ปี 2524

โทษประหารชีวิตยังคงถูกใช้เพื่อลงโทษบุคคลที่ท้าทาย หรือถูกมองว่าท้าทายสถาบันสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่าน ทั้งในช่วงระหว่างและหลังการลุกฮือ “เสรีภาพในชีวิตของผู้หญิง (Woman Life Freedom)” ระหว่างเดือนกันยายนถึงธันวาคม 2565 มีผู้ประท้วงอย่างน้อย 2 คน ถูกประหารชีวิตหลังจากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรงต่อหน้าศาลปฏิวัติ (Revolutionary Courts) หลังจากถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหาที่อ้างว่ากระทำการระหว่างการชุมนุมประท้วงในการเคลื่อนไหวเสรีภาพในชีวิตของผู้หญิง¹⁰³ จากแหล่งข่าวหลายแหล่ง ชายทั้งสองระบุว่าตนถูกทรมานเพื่อบังคับให้ “รับสารภาพ” และคำร้องเรียนของพวกเขาไม่เคยได้รับการสอบสวน ในวิดีโอของผู้ประท้วง โมจาเฮด (อับบาส) เคอร์คูรี ที่เผยแพร่โดยสื่อของรัฐ เขาถูกบันทึกภาพการ “รับสารภาพ” ขณะอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล พร้อมแขนที่ได้รับบาดเจ็บอย่างเห็นได้ชัด¹⁰⁴ นอกจากนี้ ยังมีผู้ถูกจับกุมอีกหลายคนที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมประท้วง ทั้งผู้เห็นต่างและถูกมองว่าเห็นต่างยังคงเผชิญกับการตัดสินโทษประหารชีวิต

¹⁰² กฎหมายฉบับที่ 25-03 ลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2568 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับที่ 43, <https://www.joradp.dz/FTP/jo-francais/2025/F2025043.pdf>

¹⁰³ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, อิหร่าน: การประหารชีวิตผู้ประท้วงในขบวนการ “เสรีภาพในชีวิตของผู้หญิง” โดยพลการ หลังการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมและการทรมาน, 11 มิถุนายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/06/iran-arbitrary-execution-of-woman-life-freedom-protester-after-sham-trial-and-torture/>

¹⁰⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, อิหร่าน: การประหารชีวิตผู้ประท้วงในขบวนการ “เสรีภาพในชีวิตของผู้หญิง” โดยพลการ หลังการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมและการทรมาน, 11 มิถุนายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/06/iran-arbitrary-execution-of-woman-life-freedom-protester-after-sham-trial-and-torture/>

ภายใต้ข้ออ้างเรื่องความมั่นคงแห่งชาติ ทางทหารอิหร่านเพิ่มความเข้มข้นในการใช้โทษประหารชีวิตภายหลัง เหตุความขัดแย้งทางทหารระหว่างอิสราเอลและอิหร่านอันเป็นผลมาจากการโจมตีทางทหารของอิสราเอล ต่ออิหร่านในเดือนมิถุนายน 2568 เจ้าหน้าที่ระดับสูง รวมถึงหัวหน้าฝ่ายตุลาการ โกลามฮอสเซน โมห์เซนี อีเจอี เรียกร้องให้เร่งกระบวนการพิจารณาคดีและการประหารชีวิตผู้ที่ถูกกล่าวหาว่า “สนับสนุน” หรือ “ร่วมมือ” กับรัฐศัตรู รวมถึงอิสราเอล รัฐสภาอิหร่านยังได้ผ่านกฎหมาย “ว่าด้วยการเพิ่มความรุนแรงของ บทลงโทษสำหรับการจารกรรมและการให้ความร่วมมือกับระบอบไซออนิสต์และรัฐที่เป็นศัตรูต่อ ความมั่นคงและผลประโยชน์แห่งชาติ” ซึ่งขยายการใช้โทษประหารชีวิต รวมถึงข้อหาเกี่ยวกับความมั่นคง แห่งชาติที่มีถ้อยคำกว้างและคลุมเครือ เช่น “การร่วมมือกับรัฐบาลศัตรู” และ “การจารกรรม” ซึ่งมีโทษ ประหารชีวิตสถานเดียว โดยกฎหมายดังกล่าวมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2568¹⁰⁵ นับตั้งแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2568 มีชายอย่างน้อย 11 คน ถูกประหารชีวิตหลังถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหาจารกรรม ให้กับอิสราเอล ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้การพิจารณาคดีที่มีความไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรง¹⁰⁶

การประหารชีวิตโดยพลการเกิดขึ้นหลังจากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรงโดยศาลปฏิบัติ ซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งชาติและความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลเหล่านี้ ขาดความเป็นอิสระ ดำเนินการภายใต้อิทธิพลของหน่วยงานด้านความมั่นคงและข่าวกรอง และมักอาศัย “คำรับสารภาพ” ที่ได้มาจากการทรมานเป็นพื้นฐานในการตัดสินลงโทษและพิพากษาประหารชีวิต ทางทหาร ยังใช้ข้อหาที่กว้างเกินไปและมีถ้อยคำคลุมเครือ ได้แก่ “การเป็นปรปักษ์กับพระเจ้า” (moharebeh), “การทุจริตต่อแผ่นดิน” (efsad-e fel-arz) และ “การก่อกบฏติดอาวุธต่อรัฐ” (baghi) หรือการผสมผสาน ข้อหาเหล่านี้ ต่อผู้ต้องสงสัยว่าเป็นผู้เห็นต่างทางการเมือง ส่งผลให้มีรายงานการประหารชีวิตอย่างน้อย 45 ราย ในกรณีอื่นๆ ผู้เห็นต่างทางการเมืองอย่าง เบห์รูช เอห์ซานี และเมห์ดี อัซฮานี ถูกประหารชีวิต โดยพลการและปิดลับในเดือนมิถุนายน หลังถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหา “การก่อกบฏติดอาวุธต่อรัฐ” “การเป็นปรปักษ์กับพระเจ้า” และ “การทุจริตต่อแผ่นดิน” ทั้งคู่ถูกปฏิเสธสิทธิในการเข้าถึงทนายความ เป็นเวลาเกือบ 2 ปี ก่อนการพิจารณาคดีที่ใช้เวลาเพียง 5 นาที และในระหว่างการพิจารณาคดีก็ไม่ได้รับ อนุญาตให้แก้ต่างเพื่อตนเอง “คำรับสารภาพ” จากการบังคับ ซึ่งได้มาจากการทำร้ายร่างกาย การขังเดี่ยว เป็นเวลานาน และการข่มขู่ว่าจะทำร้ายทั้งตัวพวกเขาและครอบครัว ถูกนำมาใช้เป็นหลักฐานในการลงโทษ ประหารชีวิต¹⁰⁷

ในช่วงสิ้นปี ผู้คนจำนวนมากยังคงเสี่ยงต่อการถูกประหารชีวิต หลังจากถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหา “การเป็นปรปักษ์ต่อพระเจ้า”, “การทุจริตต่อแผ่นดิน”, และ “การก่อกบฏด้วยอาวุธต่อรัฐ” รวมถึง ปัคห์ซาน อาซิชี (Pakhshan Azizi) เจ้าหน้าที่ด้านมนุษยธรรมจากกลุ่มน้อยชาวเคิร์ดในอิหร่าน และซาร์รา ซาห์บาซ ทาบารี (Zahra Shahbaz Tabari) ผู้เห็นต่างจากรัฐวัย 67 ปี

¹⁰⁵ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชน, รายงานของคณะผู้แทนอิสระค้นหาข้อเท็จจริงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสาธารณรัฐอิสลาม อิหร่าน, เอกสารสหประชาชาติเลขที่ A/HRC/61/60, 10 มีนาคม 2569, ย่อหน้า 88, <https://www.ohchr.org/sites/default/files/2026-03/a-hrc-61-60-auv.pdf>

¹⁰⁶ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “อิหร่าน: ความหวาดกลัวที่เพิ่มขึ้นต่อการทรมานและการประหารชีวิตบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่า ‘จารกรรม’ ให้กับอิสราเอล”, 20 มิถุนายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/06/iran-growing-fears-over-torture-and-executions-of-individuals-accused-of-espionage-for-israel/>; ชายอีก 2 คนที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดเหล่านี้ถูกประหารชีวิตก่อนเดือนมิถุนายน

¹⁰⁷ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “อิหร่าน: การประหารชีวิตในทางลับที่น่าสะพรึงกลัว ท่ามกลางการปราบปรามทางการเมือง ที่ทวีความรุนแรงขึ้น”, 28 กรกฎาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/07/iran-horrifying-secret-executions-amid-mounting-political-repression/>

เกือบครึ่งหนึ่งของการประหารชีวิตที่มีการบันทึกไว้ใน**อิหร่าน**เกิดจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเพิ่มขึ้นจาก 505 ครั้ง ในปี 2567 (คิดเป็นร้อยละ 52 ของทั้งหมด) เป็น 998 ครั้ง ในปี 2568 (คิดเป็นร้อยละ 46 ของทั้งหมด) การเพิ่มขึ้นนี้สะท้อนถึงแนวโน้มที่น่ากังวลซึ่งบันทึกได้นับตั้งแต่ที่ทางการกลับมาใช้นโยบายปราบปรามยาเสพติดอย่างเข้มงวดและร้ายแรงในปี 2564 นับเป็นความพยายามอันต่างปรือยในการยับยั้งการใช้และการค้ายาเสพติด

การใช้โทษประหารชีวิตยังส่งผลกระทบต่อชนกลุ่มน้อยที่ถูกกดขี่ในอิหร่าน โดยเฉพาะชุมชนชาวเคิร์ด ชาวบาโลช และชาวอัฟกัน การประหารชีวิตชาวบาโลชเกิดขึ้นอย่างน้อย 151 ครั้ง จากจำนวนการประหารชีวิตทั้งหมด จำนวนพลเมืองอัฟกานิสถานและผู้มีเชื้อสายอัฟกันที่ถูกประหารชีวิตในปี 2568 เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี 2567 จาก 80 ราย เป็น 101 ราย และประชาชนอย่างน้อย 126 คน ที่ถูกประหารชีวิตในปี 2568 เป็นชนกลุ่มน้อยชาวเคิร์ด

ทางการได้ประหารชีวิตบุคคลอย่างน้อย 1 ราย คือ โมฮัมหมัด เรซา ซิฮาเกี ซึ่งเป็นเยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ในขณะที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด¹⁰⁸ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล มีความกังวลว่าอาจมีบุคคลอย่างน้อย 2 คน ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ขณะที่เกิดเหตุ และถูกประหารชีวิตเมื่อปี 2568 ขณะที่ผู้คนอีกจำนวนมากที่ยังคงถูกคุมขังอยู่ในแดนประหาร

การประหารชีวิตใน**อิรัก**ส่วนใหญ่ถูกระงับ หลังจากรัฐสภารับรองการแก้ไขกฎหมายนิรโทษกรรมทั่วไป (ฉบับที่ 27 ปี 2559) เมื่อวันที่ 21 มกราคม¹⁰⁹ กฎหมายดังกล่าวอนุญาตให้คณะกรรมการตุลาการทบทวนคำพิพากษาในความผิดต่างๆ โดยขยายขอบเขตให้ครอบคลุมความผิดฐาน “การเป็นสมาชิกหรือสังกตองค์กรก่อการร้าย” ที่เกิดขึ้นก่อนเดือนมกราคม 2568 เมื่อคำพิพากษานั้นอาศัย “คำสารภาพ” ที่ได้มา “ภายใต้การบังคับ” พยานหลักฐานจากผู้แจ้งเบาะแสที่ไม่เปิดเผยตัวตน หรือ “คำสารภาพ” ที่ได้จากบุคคลที่สาม อย่างไรก็ตาม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับข้อมูลที่นาเชื่อถือแต่ไม่สามารถยืนยันได้เกี่ยวกับการประหารชีวิตที่ดำเนินการอย่างปิดลับโดยไม่มีการแจ้งให้ทนายความและสมาชิกครอบครัวทราบล่วงหน้า

มีรายงานว่ามีการลงโทษประหารชีวิตใหม่ออย่างน้อย 79 ครั้ง ซึ่งลดลงร้อยละ 61 จาก 200 ครั้ง ที่บันทึกไว้ในปี 2567 โดยในจำนวนนี้ประกอบด้วยการตัดสินประหารชีวิตกรณีใหม่ 27 ครั้ง ภายใต้กฎหมายต่อต้านการก่อการร้าย 35 ครั้ง ในข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด 13 ครั้ง ในข้อหาฆาตกรรม และ 1 ครั้ง ในข้อหาต่อต้านอาชญากรรมฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ในจำนวนผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตมีผู้หญิง 3 ราย โดย 1 ราย ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฆาตกรรม 1 ราย ในความผิดที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย และ 1 ราย ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ทางการของเขตปกครองตนเองเคอร์ดิสถานใน**อิรัก**ยังคงใช้มาตรการชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิต (moratorium on executions) อย่างต่อเนื่อง โดยมีรายงานว่า 3 คดี จากทั้งหมด 79 คดี ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตใหม่ เป็นความผิดฐานฆาตกรรม

¹⁰⁸ ฮาร์ฟซ์, “การบังคับใช้โทษประหารชีวิตของผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กชาวบาโลชอย่างน้อย 1 ราย ในเรือนจำอิรันชาห์”, 2 ตุลาคม 2568, <https://haalvsh.org/2025/10/02/%d8%a7%d8%ac%d8%b1%d8%a7%db%8c-%d8%ad%da%a9%d9%85-%d8%a7%d8%b9%d8%af%d8%a7%d9%85-%d8%af%d8%b3%d8%aa%da%a9%d9%85-%db%8c%da%a9-%d8%b2%d9%86%d8%af%d8%a7%d9%86%db%8c-%da%a9%d9%88%d8%af%da%a9-%d9%85%d8%ac/>

¹⁰⁹ การแก้ไขดังกล่าวได้รับการประกาศเผยแพร่ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์

ในจำนวนบุคคล 6 ราย ที่ทราบว่าถูกตัดสินประหารชีวิตใน**จอร์แดน** มีผู้หญิง 1 ราย โดยมีการตัดสินประหารชีวิต 1 ครั้ง สำหรับความผิดที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย และ 5 ครั้ง ในความผิดฐานฆาตกรรม

ในบรรดาผู้ที่ทราบว่าถูกประหารชีวิตใน**คูเวต** มีผู้หญิง 1 ราย และพลเมืองต่างชาติอย่างน้อย 6 ราย จากการประหารชีวิต 17 ครั้ง ที่บันทึกได้ในประเทศ ชาย 14 ราย และผู้หญิง 1 ราย ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฆาตกรรม ขณะที่ชายชาวอิหร่าน 2 ราย ถูกตัดสินประหารชีวิตในข้อหาค้ายาเสพติด การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า เมื่อเทียบกับตัวเลขที่ทราบในปี 2567 โดยเป็นความผิดฐานฆาตกรรม (10 ครั้ง) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (4 ครั้ง) และการลักพาตัว (1 ครั้ง) ในบรรดาผู้ถูกตัดสินประหารชีวิต มีผู้หญิง 2 ราย และพลเมืองต่างชาติอย่างน้อย 6 ราย

เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม พระราชกฤษฎีกา ฉบับที่ 159 ปี 2568 ว่าด้วยการปราบปรามยาเสพติดและสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทมีผลบังคับใช้ในคูเวต กฎหมายดังกล่าวยกเลิกกฎหมายต่อต้านยาเสพติดฉบับก่อนหน้าและขยายขอบเขตของพฤติการณ์ที่ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจะส่งผลให้มีการใช้โทษประหารชีวิต¹¹⁰ ภายใต้กฎหมายใหม่นี้ โทษประหารชีวิตสถานเดียวถูกกำหนดสำหรับการผลิตและค้ายาเสพติดในสถานการณ์ที่มีเหตุฉกรรจ์ ได้แก่ กรณีผู้กระทำความผิดซ้ำ การจำหน่ายยาเสพติดให้ผู้เยาว์ การใช้ผู้เยาว์หรือบุคคลที่มีความบกพร่องทางจิต หรือการใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบเพื่อจำหน่ายยาเสพติด การจำหน่ายยาเสพติดในเรือนจำ สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา สถาบันการศึกษา หรือสโมสรกีฬา และการจัดตั้งหรือบริหารองค์กรอาชญากรรมเพื่อกระทำความผิดภายใต้กฎหมายนี้ นอกจากนี้ยังเป็นโทษสถานเดียวสำหรับการบังคับให้ผู้อื่นบริโภคยาเสพติด หรือการให้ยาเสพติดโดยที่ผู้รับไม่รู้ตัวจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย และการปลูกหรือซ่อนยาเสพติดในตัวบุคคลอื่นโดยมีเจตนากล่าวหาว่าบุคคลนั้นกระทำความผิด เพื่อให้บุคคลนั้นถูกประหารชีวิต ส่วนโทษประหารชีวิตยังคงเป็นดุลยพินิจของศาลสำหรับผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานผลิต เพาะปลูก ครอบครอง ซื้อมา แลกเปลี่ยน หรือนำเข้าเพื่อค้า หรือการขายและลักลอบนำเข้ายาเสพติด¹¹¹

เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน คณะรัฐมนตรีของ**เลบานอน**ได้พิจารณาและให้การสนับสนุนร่างกฎหมายฉบับที่ 160/2568 ว่าด้วยการยกเลิกโทษประหารชีวิต ร่างกฎหมายดังกล่าวถูกเสนอโดยสมาชิกรัฐสภา 7 คน และยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของสภาแห่งชาติเมื่อช่วงสิ้นปีที่ผ่านมา¹¹²

¹¹⁰ ถ้อยแถลงของรองนายกรัฐมนตรีคนที่หนึ่งและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ชิค ฟาอัด ยูเซฟ ซาอุด อัล-ซาบารห์ ภายหลังการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับที่ 159/2568 ตามที่รายงานโดยตำรวจคูเวต เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2568, ดูภาษาอาหรับได้ที่ <https://www.moi.gov.kw/main/News/Index/112067>

¹¹¹ ตำรวจคูเวต – กองอำนวยการประชาสัมพันธ์และความมั่นคงด้านสื่อสารมวลชน, “ปกป้องมาตุภูมิของเรา – แคมเปญระดับชาติเพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติดและวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท”, <https://www.moi.gov.kw/main/content/docs/antidrug/en/narcotics-law.pdf>;

อีสต์ลอว์ส (East Laws), “รัฐคูเวต – พระราชกฤษฎีกาฉบับที่ 159 ปี 2568 เผยแพร่เมื่อวันที่ 30-11-2568”, <https://www.eastlaws.com/legislation-full-text/en/kuwait/decreed-law/30-11-2025/no-159?type=1&id=5064223>

¹¹² คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเลบานอน, คณะกรรมการเรียกร้องให้มีการผ่านกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิตในการประชุมสมัชชาสามัญครั้งแรกของรัฐสภา, 5 มีนาคม 2569, <https://nhrcilb.org/en/archives/4495>; กระทรวงยุติธรรมแห่งเลบานอน, ร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต, <https://www.justice.gov.lb/index.php/page-details/9/1>; ร่างกฎหมายดังกล่าวยังสามารถเข้าถึงได้ที่ <https://nhrcilb.org/wp-content/uploads/2026/03/160-68e7861070f43427971397.pdf>

ไม่มีการยืนยันการประหารชีวิตใน**ลิเบีย** อย่างไรก็ตาม มีการตัดสินประหารชีวิตอย่างน้อย 13 ครั้ง โดยในจำนวนนี้ 9 ครั้ง เป็นคดีในข้อหาฆาตกรรม 3 คดี เป็นข้อหาข่มขืนและฆาตกรรม และ 1 คดี เป็นข้อหาค้ายาเสพติด

ทางการ**ซาอุดีอาระเบีย**ยังคงดำเนินการประหารชีวิตในอัตราที่น่ากังวล โดยมักจะเลยข้อจำกัดในการใช้โทษดังกล่าวที่กำหนดไว้ภายใต้กฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศโดยสิ้นเชิง และมักจะละเมิดสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม จำนวนการประหารชีวิตที่ประกาศโดยแหล่งข้อมูลทางการแต่ละตัวเลขสูงสุดเป็นประวัติการณ์ที่ 356 ครั้ง โดยมีแรงขับเคลื่อนจากการเพิ่มขึ้นอย่างน่าวิตกกังวลของคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด การประหารชีวิต 240 ครั้ง ที่บันทึกได้สำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดคิดเป็นร้อยละ 67 ของจำนวนรวม เพิ่มขึ้นจาก 122 ครั้ง ในปี 2567 (ร้อยละ 35) และเพียง 2 ครั้ง ในปี 2566 โดยสัดส่วนที่มีนัยสำคัญของการประหารชีวิตเหล่านี้เกี่ยวข้องกับพลเมืองต่างชาติ (188 ราย หรือร้อยละ 78 ของการประหารชีวิตในคดียาเสพติดทั้งหมดในปี 2568) ในเดือนมิถุนายน 2568 เพียงเดือนเดียว ซาอุดีอาระเบียได้ประหารชีวิตบุคคล 46 ราย โดยเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด 37 ราย คิดเป็นค่าเฉลี่ยมากกว่า 1 ครั้งต่อวัน ในจำนวนนี้ 34 ราย เป็นพลเมืองต่างชาติจากอียิปต์ เอธิโอเปีย จอร์แดน ไนจีเรีย ปากีสถาน โซมาเลีย และซีเรีย¹¹³ หนึ่งในนั้นคือ เอสซาม อาห์เหม็ด ชาวประมงชาวอียิปต์ที่ถูกประหารชีวิตในเดือนธันวาคม ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด¹¹⁴ ทางการซาอุดีอาระเบียจับกุมเขาในเดือนธันวาคม 2564 บนเรือประมงลำหนึ่งระหว่างซาอุดีอาระเบียและอียิปต์ เอสซาม อาห์เหม็ด ระบุว่าเขาถูกบังคับโดยชายถือปืนคนหนึ่งให้ขนส่งยาเสพติด ในเดือนพฤศจิกายน 2565 ศาลอาญาในเมืองตาดูกได้ตัดสินประหารชีวิตเขาหลังจากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรงในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่ไม่มีความรุนแรง เขาระบุว่าถูกทรมานทันทีหลังการจับกุมและ “สารภาพ” ต่อข้อหาค้ายาเสพติดภายใต้การทรมาน ทั้งนี้เขาไม่มีทนายความตลอดช่วงการจับกุมและการสอบสวน

การประหารชีวิตส่วนใหญ่ในซาอุดีอาระเบียไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของ “ความผิดอาญาร้ายแรง” ตามกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ซึ่งตีความหมายถึงการฆ่าโดยเจตนา นอกจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว การประหารชีวิตในความผิดอื่นๆ ที่ไม่เข้าเกณฑ์ดังกล่าวยังรวมถึงการปล้นด้วยอาวุธ (2 คดี), การปล้นด้วยอาวุธร่วมกับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (1 คดี), การลักพาตัว การปลอมแปลงเอกสาร และไสยศาสตร์ (2 คดี), การลักพาตัวและข่มขืน (1 คดี), การลักพาตัวและคุกคามทางเพศ (1 คดี), การช่วยเหลือในการฆาตกรรม (2 คดี) และการข่มขืน (1 คดี)

ความผิดที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายซึ่งมีนิยามกว้างเกินไป เชื่อมโยงกับการประหารชีวิต 45 ราย โดยในหลายกรณีส่งผลกระทบต่อผู้ที่เป็นชนกลุ่มน้อยเชื้อชาติในประเทศ ซึ่งสนับสนุนการข่มขู่ประทุ้ง “ต่อต้านรัฐบาล” ระหว่างปี 2554 ถึง 2556

มีผู้ถูกประหารชีวิตในความผิดฐานฆาตกรรม 58 ราย รวมถึงผู้หญิง 2 ราย และชาย 3 ราย ในความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยใช้อาวุธและฆาตกรรม บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ในขณะที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดยังคงเผชิญกับการถูกประหารชีวิต รวมถึงในความผิดที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมการข่มขู่ประทุ้ง

¹¹³ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ซาอุดีอาระเบีย: รายงานใหม่ประมาณการเพิ่มขึ้นอย่างน่ากังวลของการประหารชีวิต รวมถึงชาวต่างชาติที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด”, 7 กรกฎาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/07/saudi-arabia-escalation-executions-foreign-nationals-drug-related-offences/>

¹¹⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ซาอุดีอาระเบีย: ข้อมูลเพิ่มเติม — เอสซาม อาห์เหม็ด ถูกประหารชีวิตหลังการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรง” (MDE 23/0585/2025), 22 ธันวาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde23/0585/2025/en/>

ต่อต้านรัฐบาล และภายหลังการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรงซึ่งอาศัย “คำสารภาพ” ที่ได้มาจากการทรมานเป็นหลัก¹¹⁵ เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2568 ทางการขาดดุลอะเรียได้ประหารชีวิต จาลาล ลับบัต ซึ่งเกิดเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2538 หลังจากเขาถูกจับกุมจากการมีส่วนร่วมในการชุมนุมประท้วงในปี 2554 และ 2555 ต่อต้านการปฏิบัติต่อชนกลุ่มน้อยชีอะห์ของขาดดุลอะเรียในเมืองอัลกาดีฟ รวมถึงการเข้าร่วมงานศพของบุคคลที่ถูกสังหารโดยเจ้าหน้าที่ความมั่นคง เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2565 ศาลอาญาพิเศษ (SCC) ตัดสินว่าเขามีความผิดและพิพากษาประหารชีวิตสำหรับความผิดที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอายุ 16 และ 17 ปี¹¹⁶

เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2568 ทางการขาดดุลอะเรียได้ประหารชีวิต अबดุลลาห์ อัล-เดราซี ในข้อหาความผิดที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดที่เขาอายุต่ำกว่า 18 ปี अबดุลลาห์ อัล-เดราซี ถูกตัดสินประหารชีวิตเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2561 ภายหลังจากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรง ซึ่งอาศัย “คำรับสารภาพ” ที่ได้มาจากการทรมาน ศาลอาญาพิเศษตัดสินว่า अबดุลลาห์ อัล-เดราซี มีความผิดในข้อหาที่เกี่ยวข้องกับ “การก่อการร้าย” จากการเข้าร่วม “การจลาจลในอัลกาดีฟ (ในจังหวัดทางภาคตะวันออกที่มีประชากรชีอะห์เป็นส่วนใหญ่) การตะโกนคำขวัญต่อต้านรัฐและก่อให้เกิดความวุ่นวาย” และ “การโจมตีเจ้าหน้าที่ความมั่นคงด้วยระเบิดขวด” โดย अबดุลลาห์ อัล-เดราซี มีอายุ 17 ปี ในขณะที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด¹¹⁷

เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ซาเบอร์ เบน ชูซาน ถูกตัดสินว่ามีความผิดและถูกลงโทษประหารชีวิตใน **ตูนิเซีย** ในข้อหาพยายามล้มล้างรัฐ ดูหมิ่นประธานาธิบดี และเผยแพร่ข้อมูลเท็จทางออนไลน์ ตามมาตรา 72 ของประมวลกฎหมายอาญา และพระราชกฤษฎีกาฉบับที่ 54 ข้อกล่าวหาดังกล่าวมาจากโพสต์บนเฟซบุ๊กของเขา ซึ่งรวมถึงการวิพากษ์วิจารณ์ประธานาธิบดีและการเรียกร้องให้มีการชุมนุมสาธารณะ¹¹⁸ ภายหลังจากที่นานาชาติดอกมาประณามอย่างกว้างขวาง ประธานาธิบดีตูนิเซีย ไคส์ ซาอิด ได้อภัยโทษให้เขาเพียงไม่กี่วันหลังจากมีคำพิพากษา¹¹⁹ นอกจากนี้ ยังมีการตัดสินประหารชีวิตอีก 4 ครั้ง ในข้อหาฆาตกรรม 2 ครั้ง ในข้อหาเกี่ยวกับการก่อการร้าย และ 11 ครั้ง ในข้อหาเกี่ยวกับการก่อการร้ายที่ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต

มีชาวอินเดีย 3 ราย ซึ่งรวมผู้หญิง 1 ราย ถูกประหารชีวิตใน **สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์** โดยทั้งหมดถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหาฆาตกรรมในคดีที่แยกกัน

ยอดรวมการประหารชีวิตประจำปีที่บ้านกิกได้ใน **เยเมน** (51 ครั้ง) ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อเทียบกับปี 2567 (อย่างน้อย 38 ครั้ง) และปี 2566 (อย่างน้อย 15 ครั้ง) การประหารชีวิตที่ทราบทั้งหมดในปี 2568

¹¹⁵ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ขาดดุลอะเรีย: ชายหนุ่ม 2 คน เสี่ยงถูกประหารชีวิตในทันที: अबดุลลาห์ อัล-เดราซี, จาลาล ลับบัต”, (MDE 23/7363/2023), 17 มกราคม 2567, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde23/7363/2023/en/>

¹¹⁶ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ขาดดุลอะเรีย: ข้อมูลเพิ่มเติม: จาลาล ลับบัต ถูกประหารชีวิตจากข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิดตั้งแต่วัยเด็ก” (MDE 23/0239/2025), 29 สิงหาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde23/0239/2025/en/>

¹¹⁷ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ขาดดุลอะเรีย: ข้อมูลเพิ่มเติม: จาลาล ลับบัต ถูกประหารชีวิตจากข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิดตั้งแต่วัยเด็ก” (MDE 23/0239/2025), 29 สิงหาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/mde23/0412/2025/en/>

¹¹⁸ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “ตูนิเซีย: ทางการต้องยกเลิกคำพิพากษาโทษประหารชีวิตต่อการเห็นต่างอย่างสันติทันที”, 7 ตุลาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/10/tunisia-authorities-must-immediately-overturn-death-sentence-for-peaceful-dissent/>

¹¹⁹ อัลจาซีรา, “ตูนิเซียอภัยโทษชายที่ถูกตัดสินประหารชีวิตจากโพสต์ในเฟซบุ๊ก”, 7 ตุลาคม 2568, <https://www.aljazeera.com/news/2025/10/7/tunisia-pardons-man-sentenced-to-death-over-facebook-posts>

ดำเนินการโดยรัฐบาลที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ และเกี่ยวข้องกับพลเมืองเยเมน การประหารชีวิตดังกล่าวเกิดขึ้นภายหลังการพิพากษาโทษประหารชีวิตสถานเดียวสำหรับความผิดฐานฆาตกรรม (49 ครั้ง) และความผิดฐานข่มขืนผู้เยาว์และฆาตกรรม (2 ครั้ง) จำนวนคำพิพากษาประหารชีวิตที่บันทึกได้ (94 ครั้ง) ลดลงจากตัวเลขที่สูงผิดปกติ ในปี 2567 (อย่างน้อย 152 ครั้ง) กลุ่มฮูตี (Huthi) ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจโดยพฤตินัย เป็นผู้พิพากษาประหารชีวิตส่วนใหญ่ (87 ครั้ง) รวมถึง 62 ครั้ง ในข้อหาจารกรรม “การให้ความร่วมมือกับศัตรู” และความผิดด้านความมั่นคง; 4 ครั้ง ในข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด 2 ครั้ง ในข้อหาฆาตกรรม และ 1 ครั้ง ในข้อหาเข้าร่วมกลุ่มติดอาวุธที่มีความเกี่ยวข้องกับอัลกออิดะห์ และมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่ทำให้เจ้าหน้าที่ความมั่นคงเสียชีวิต นอกจากนี้ มีผู้ถูกตัดสินว่ามีความผิดและถูกลงโทษประหารชีวิตรวม 18 ราย ในคดีเดียวกัน จากการกระทำทางเพศที่ไม่ถือเป็นความผิดตามที่กฎหมายระหว่างประเทศรับรอง รวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ด้วยความยินยอมระหว่างผู้ใหญ่เพศเดียวกัน และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลภายใต้การควบคุมของรัฐบาลที่ได้รับการรับรองในระดับนานาชาติ มีคำพิพากษาประหารชีวิตใหม่น้อยกว่า 7 ครั้ง รวมถึง 6 ครั้ง สำหรับความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และ 1 ครั้ง สำหรับความผิดฐานปล้นและปล้นสะดมกองทัพบ

แอฟริกาทางตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารา

แนวโน้มระดับภูมิภาค

- การประหารชีวิตเกิดขึ้นใน**โซมาเลีย**และ**ซูดานใต้** ซึ่งเป็น 2 ประเทศ จาก 5 ประเทศ ในภูมิภาค ที่มีการบังคับใช้โทษประหารชีวิตในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา
- คำพิพากษาประหารชีวิตที่บันทึกได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยมีสาเหตุหลักมาจากตัวเลขที่สูงขึ้นใน**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก ในจิเรีย** และ**ซูดาน**
- เกิดความริเริ่มทางนิติบัญญัติ เพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตใน**แกมเบีย**และ**ไลบีเรีย** ขณะที่มีความพยายามในการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้หรือขยายขอบเขตการบังคับใช้ใน**บูร์กินาฟาโซ**และ**ชาด**
- สภาผู้แทนราษฎรของ**ไนจีเรีย**เสนอร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต ขณะที่วุฒิสภาเสนอร่างกฎหมายอีกฉบับเพื่อขยายขอบเขตการบังคับใช้

ประเทศ	การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จากข้อมูลที่มีอยู่
บอตสวานา	0	0	14+
บูร์กินาฟาโซ (ยกเลิกโทษประหารชีวิตในความผิดอาญาทั่วไปเท่านั้น)	0	0	0
แคเมอรูน	0	0	+
คอโมโรส	0	2+	14 ¹²⁰
สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก	0	359+	+
อิเควทอเรียลกินี (ยกเลิกโทษประหารชีวิตในความผิดอาญาทั่วไปเท่านั้น)	0	0	0
เอริเทรีย	0	0	0
เอสวาตินี	0	0	1
เอธิโอเปีย	0	5+	+
แกมเบีย	0	3	18+
กานา	0	0	91+
เคนยา	0	2	119
เลโซโท	0	0	0

¹²⁰ 29 กรกฎาคม 2568 โซอิลีอี อาลี ซาอิด ผู้อำนวยการทั่วไปกรมราชทัณฑ์ ยืนยันต่อสื่อมวลชนว่ามีบุคคล 14 คน ที่ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตในประเทศคอโมโรส Le Journal de Mayotte, "Comores : quatorze personnes dans le couloir de la mort" (คอโมโรส: ผู้ต้องขัง 14 คน ในแดนประหาร), 29 กรกฎาคม 2568, <https://lejournaldemayotte.yt/2025/07/29/comores-quatorze-personnes-dans-le-couloir-de-la-mort/>

ประเทศ	การประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	การตัดสินประหารชีวิต ที่บันทึกได้ในปี 2568	จำนวนผู้ที่ถูกตัดสินประหาร ชีวิต จนถึงสิ้นปี 2568 จาก ข้อมูลที่มีอยู่
ไลบีเรีย	0	0	11
มาลาวี	0	0	+
มาลี	0	10	+
มอริเตเนีย	0	31+	181+
ไนเจอร์	0	6+	30+
ไนจีเรีย	0	243+	3833+
โซมาเลีย	17+	13+	+
ซูดานใต้	1	+	220+
ซูดาน	0	87+	117+
แทนซาเนีย	0	8+	711+
ยูกันดา	0	0	104+
ซิมบับเว (ยกเลิกโทษประหาร ชีวิตในความผิดอาญา ทั่วไปเท่านั้น)	0	0	0 ¹²¹

การประหารชีวิตในแอฟริกาทางตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารายังคงกระจุกตัวอยู่ในไม่กี่ประเทศ ในปี 2568 มีการรายงานการประหารชีวิตในโซมาเลียและซูดานใต้ ซึ่งถือเป็น 2 ใน 5 ประเทศ ที่มีการบังคับใช้โทษประหารชีวิตในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้เพิ่มขึ้นเกือบ 1 ใน 3 เมื่อเทียบกับปี 2567 แม้ว่าจำนวนประเทศที่มีคำพิพากษาประหารชีวิตจะลดลง 3 ประเทศ ในช่วงเวลาเดียวกัน ในระหว่างปีที่ยังมีรายงาน กระบวนการนิติบัญญัติเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตมีความคืบหน้าในแอมเบีย ไลบีเรีย และไนจีเรีย ในขณะที่บูร์กินาฟาโซ ชาด และไนจีเรีย ได้เริ่มดำเนินการในทิศทางตรงข้าม เพื่อนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้หรือขยายขอบเขตการบังคับใช้

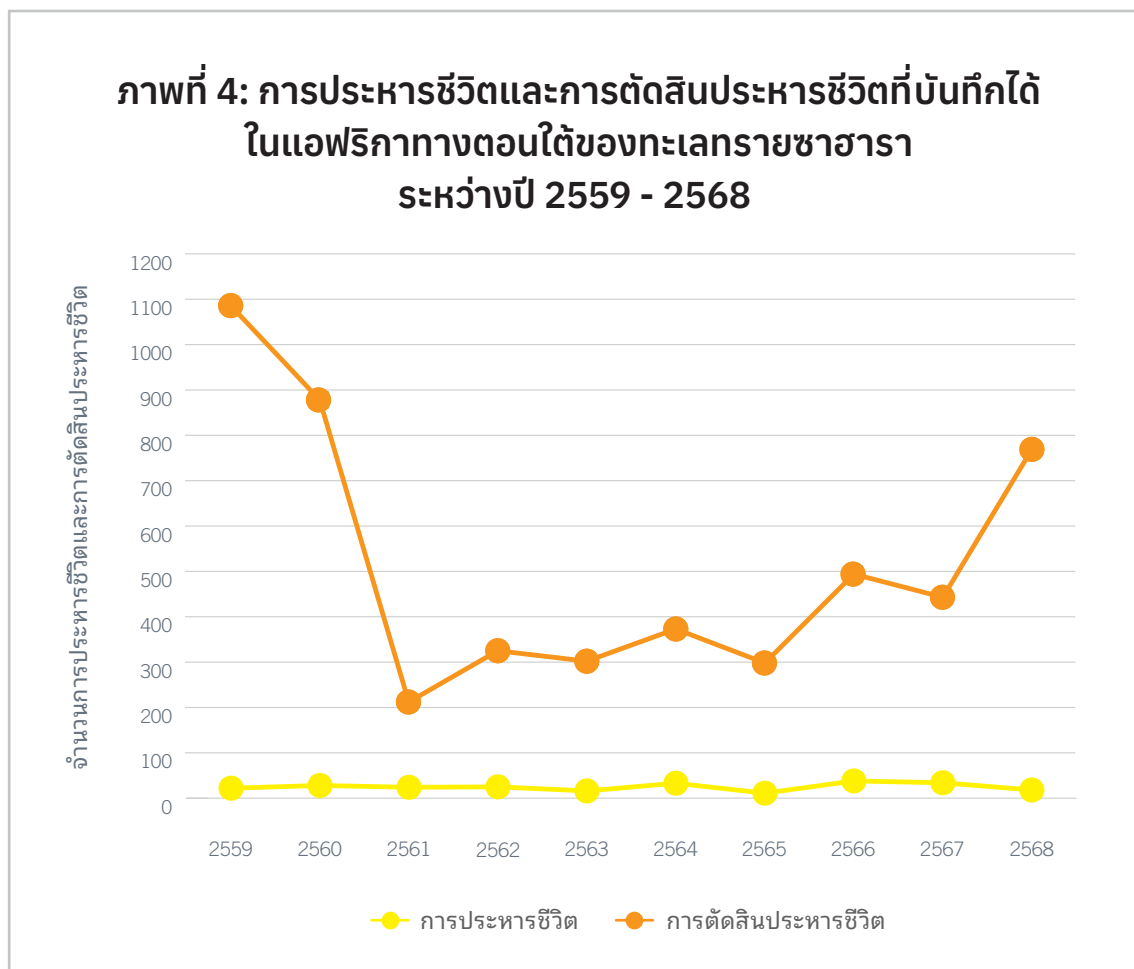
การประหารชีวิตที่บันทึกในภูมิภาคลดลงร้อยละ 47 จาก 34 ครั้ง ในปี 2567 เหลือ 18 ครั้ง ในปี 2568 ทำให้ปี 2568 เป็นปีที่มียานการประหารชีวิตที่บันทึกได้รวมต่ำเป็นอันดับ 3 ในภูมิภาค นับตั้งแต่ปี 2559 (ดูภาพที่ 4) โซมาเลียเพียงประเทศเดียวคิดเป็นร้อยละ 94 ของการประหารชีวิตทั้งหมดที่ถูกระบุไว้ในปี 2568

การตัดสินโทษประหารชีวิตที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล บันทึกได้ในภูมิภาคเพิ่มขึ้นร้อยละ 74 จาก 443 ครั้ง ในปี 2567 เป็น 771 ครั้ง ในปี 2568 ทำให้ยอดรวมเท่าที่ทราบในปี 2568 สูงเป็นอันดับ 3 ในภูมิภาคนับตั้งแต่ปี 2559 (ดูภาพที่ 4) โดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโกเพียงประเทศเดียวคิดเป็นเกือบครึ่งหนึ่งของการตัดสินโทษประหารชีวิตที่ทราบทั้งหมด เนื่องจากศาลทหารยังคงพิพากษา

¹²¹ เมื่อสิ้นปี 2567 แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับข้อมูลอย่างเป็นทางการระบุว่า มีบุคคล 48 คน ที่ยังคงถูกตัดสินให้ประหารชีวิตในประเทศซิมบับเว ต่อมาในจดหมายลงวันที่ 7 เมษายน 2569 ทางเราได้ยืนยันว่า ไม่มีบุคคลใดอยู่ในแดนประหารเมื่อสิ้นปี 2568

ลงโทษประหารชีวิตทหารจำนวนมากท่ามกลางความขัดแย้งทางอาวุธในภาคตะวันออกของ**สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก**¹²²

อย่างไรก็ตาม จำนวนประเทศที่มีคำตัดสินประหารชีวิตลดลงจาก 14 ประเทศ ในปี 2567 เหลือ 13 ประเทศ ในปี 2568 ขณะที่การเพิ่มขึ้นของคำตัดสินประหารชีวิตเกิดขึ้นใน 6 ประเทศ ลดลงจาก 8 ประเทศ ในปี 2567 ได้แก่ **สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก** (จากอย่างน้อย 125 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 359 ครั้ง) **เอริโอเปีย** (จากอย่างน้อย 3 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 5 ครั้ง) **แกมเบีย** (จาก 0 เป็น 3 ครั้ง) **มอริเตเนีย** (จากอย่างน้อย 23 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 31 ครั้ง) **ไนจีเรีย** (จากอย่างน้อย 186 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 243 ครั้ง) และ**ซูดาน** (จากอย่างน้อย 30 ครั้ง เป็นอย่างน้อย 87 ครั้ง)



¹²² ACTUALITE. CD, “การสังหาร การปล้นสะดม และการหลบหนีจากกลุ่มกบฏ M23 ในจังหวัดซูดคิวิ: ทหาร 212 นาย ถูกตัดสินประหารชีวิต และอีก 72 นาย พ้นผิด”, 14 กุมภาพันธ์ 2568, <https://actualite.cd/2025/02/14/meurtres-pillages-fuite-devant-les-rebelles-du-m23-au-sud-kivu-212-militaires-condamnes>; ACTUALITE. CD, “สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก-M23: หลังแนวรบที่เมืองลูเบโร ทหาร 55 นาย ถูกตัดสินประหารชีวิตฐานหลบหนีจากศัตรู”, 28 กุมภาพันธ์ 2568, <https://actualite.cd/2025/02/28/rdc-m23-derriere-la-ligne-de-front-de-lubero-55-militaires-condamnes-mort-pour-fuite>.

ในระหว่างการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนสากล (Universal Periodic Review: UPR) ที่คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ เมื่อเดือนมกราคม **แกมเบีย**ได้สนับสนุนข้อเสนอแนะหลายประการที่เรียกร้องให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต และให้สัตยาบันพิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ที่มีเป้าหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต¹²³ ในเดือนมีนาคม **แกมเบีย**ได้ผ่านพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดทางอาญา ปี 2568 และพระราชบัญญัติว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา ปี 2568 โดยยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดฐานฆาตกรรม กบฏ และความผิดอื่นๆ ต่อรัฐ ซึ่งปัจจุบันใช้โทษจำคุกแทน¹²⁴ อย่างไรก็ตาม ในเดือนกรกฎาคม รัฐสภาได้ปฏิเสธร่างพระราชบัญญัติประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ปี 2567 ในวาระการพิจารณาครั้งที่ 2 ซึ่งหากร่างกฎหมายฉบับนี้ผ่านจะเข้ามาแทนที่รัฐธรรมนูญ ปี 2540 โดยไม่มีบทบัญญัติที่รองรับโทษประหารชีวิต¹²⁵ ความล้มเหลวในการผ่านร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวทำให้ความคืบหน้าในการยกเลิกโทษประหารชีวิตโดยสิ้นเชิงหยุดชะงักลง เนื่องจากโทษประหารชีวิตยังคงบัญญัติไว้ในกฎหมายหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติว่าด้วยกองกำลังติดอาวุธ และพระราชบัญญัติต่อต้านการก่อการร้าย

รัฐบาล**ไลบีเรีย**ได้ดำเนินมาตรการเพื่อปรับปรุงกรอบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิต ในระหว่างการทบทวน UPR ที่จัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน รัฐบาลได้อ้างถึงร่างกฎหมายที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยการแก้ไขข้อบทต่างๆ ในหมวดที่ 26 ของประมวลกฎหมายไลบีเรียฉบับปรับปรุง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกำหนดโทษและบทลงโทษ โดยร่างดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาและอนุมัติของคณะรัฐมนตรี¹²⁶ รัฐบาลไลบีเรียยังยืนยันนโยบายที่ไม่สนับสนุนการบังคับใช้โทษประหารชีวิต และเน้นย้ำถึงความมุ่งมั่นของประเทศในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของ ICCPR ซึ่งมีเป้าหมายในการยกเลิกโทษประหารชีวิต รวมถึงพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนอื่นๆ¹²⁷

ร่างกฎหมายสำคัญเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตใน**ไนจีเรีย**ผ่านการพิจารณาวาระที่สองในสภาผู้แทนราษฎรเมื่อเดือนมีนาคม 2568 ร่างกฎหมายดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตตามมาตรา 33(1) ของรัฐธรรมนูญปี 2542 และนำไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศ ที่มีผลโดยสิ้นเชิงในทางปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 27 มีนาคม สภาผู้แทนราษฎรได้เพิกถอนการอนุมัติเดิมของร่างกฎหมายดังกล่าว เพื่อเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายและพิจารณาเพิ่มเติม¹²⁸ ต่อมาสภาได้พิจารณาการปฏิรูป

¹²³ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชน, รายงานของคณะทำงานว่าด้วยการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนสากล (UPR): แกมเบีย, รอบที่ 4 – สมัยประชุมที่ 48, เอกสารสหประชาชาติเลขที่ A/HRC/59/6, 21 มกราคม 2568

¹²⁴ กระทรวงยุติธรรมแกมเบีย, พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดทางอาญา ปี 2568, 28 มีนาคม 2568, <https://moj.gov.gm/wp-content/uploads/2025/07/Assent-Copy-Criminal-Offences-Act-2025-Passed-28th-March-2025.pdf>; พระราชบัญญัติว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา ปี 2568, 28 มีนาคม 2568, <https://moj.gov.gm/wp-content/uploads/2025/07/Assent-Copy-Criminal-Procedure-Act-2025-Passed-28th-March-2025.pdf>.

¹²⁵ คอนสติติวชัน เน็ต (Constitution Net), “ร่างรัฐธรรมนูญถูกปัดตกในการพิจารณาวาระที่สอง: การหยุดชะงักของกระบวนการปฏิรูปในแกมเบีย?”, 8 กรกฎาคม 2568, <https://constitutionnet.org/news/voices/constitution-bill-rejected-second-reading-halting-reform-process-gambia>.

¹²⁶ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชน, “รายงานระดับชาติที่จัดส่งตามมติคณะมนตรีสิทธิมนุษยชน 5/1 และ 16/21: ไลบีเรีย”, เอกสารสหประชาชาติเลขที่ A/HRC/WG.6/50/LBR/1, 21 สิงหาคม 2568, https://digitallibrary.un.org/record/4088160/files/A_HRC_WG.6_50_LBR_1-EN.pdf.

¹²⁷ หนังสือจากผู้อำนวยการกองคุ้มครองสิทธิมนุษยชน กระทรวงยุติธรรม ตอบกลับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 23 มกราคม 2569, เก็บไว้ในแฟ้มของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

¹²⁸ เดอะ ไนจีเรียน ลอว์เยอร์ (The Nigerian Lawyer), “สภาผู้แทนราษฎรกลับมติร่างกฎหมายเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตและการยกเลิกเอกสิทธิ์คุ้มครอง”, 27 มีนาคม 2568, <https://thenigerianlawyer.com/house-of-reps-reverses-approval-of-bills-on-death-penalty-immunity-removal/>.

ในขอบเขตที่แคบลง โดยเสนอร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อเปลี่ยนโทษประหารชีวิตเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิตสำหรับคนบางกลุ่ม เช่น ผู้หญิงตั้งครรภ์¹²⁹ ภายในสิ้นปี 2568 ร่างกฎหมายดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการรับรองของรัฐสภา¹³⁰ แม้จะมีความพยายามเชิงบวกเหล่านี้ แต่ก็มีข้อเสนอร่างกฎหมายต่อวุฒิสภาเพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการก่อการร้าย ปี 2556 โดยกำหนดให้การลักพาตัว การจับตัวประกัน และความผิดที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เป็นการกระทำการก่อการร้ายที่มีโทษประหารชีวิตสถานเดียว¹³¹ จนถึงสิ้นปี ร่างกฎหมายดังกล่าวยังคงอยู่ระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการการร่วมของวุฒิสภาด้านตุลาการ สิทธิมนุษยชนและกิจการกฎหมาย ด้านความมั่นคงแห่งชาติและข่าวกรอง และกิจการภายในประเทศ¹³²

นอกจากนี้ ยังมีบางประเทศในภูมิภาคที่เริ่มดำเนินการในทิศทางที่น่ากังวล ซึ่งอาจนำไปสู่การนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้หรือขยายขอบเขตการบังคับใช้ รัฐบาลบางแห่งได้หยิบยกรากกฎหมายด้านความมั่นคงที่บิดเบือนความจริงมาใช้เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของรัฐบาลที่เด็ดขาดและเข้มแข็ง โดยสนับสนุนโทษประหารชีวิตในฐานะเครื่องมือที่จำเป็นและมีประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยสาธารณะ ใน **บูร์กินาฟาโซ** ภายหลังการประกาศอย่างเป็นทางการของกองทัพในเดือนพฤศจิกายน 2567 ว่ากำลังพิจารณานำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้¹³³ คณะรัฐมนตรีก็ได้รับรองร่างกฎหมายปฏิรูปประมวลกฎหมายอาญาเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม เพื่อนำโทษประหารชีวิตกลับมาบังคับใช้กับความผิดบางประเภท เช่น “การกบฏขั้นสูง” “การก่อการร้าย” และ “การจารกรรม”¹³⁴ ทั้งนี้ภายในสิ้นปี 2568 ร่างกฎหมายดังกล่าวคาดว่าจะยังคงรอการอนุมัติจากสภานิติบัญญัติเฉพาะกาล

ในเดือนมิถุนายน ทาง **การขาด**ได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อทบทวนประเด็นที่เกี่ยวข้องกับโทษประหารชีวิต¹³⁵ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบโทษประหารชีวิตอย่างรอบด้าน ประเมินกรอบกฎหมายภายในประเทศโดยคำนึงถึงพันธกรณีระหว่างประเทศของขาด รวมถึงพิจารณาความเป็นไปได้ในการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ และจัดทำข้อเสนอแนะต่อทางการ การจัดตั้งคณะกรรมการนี้เกิดขึ้นท่ามกลางการขยายตัวของแนวปฏิบัติแบบอำนาจนิยม รวมถึงความพยายามในการจำกัดและปราบปรามการชุมนุม

¹²⁹ พันช์ ไนจีเรีย (Punch Nigeria), “สภาผู้แทนราษฎรเสนอโทษจำคุกตลอดชีวิตสำหรับสตรีมีครรภ์ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต”, 31 ธันวาคม 2568, <https://punchng.com/rep-s-propose-life-jail-for-condemned-pregnant-women/>

¹³⁰ รายงานด้านประชาธิปไตยไนจีเรีย (Nigeria Democratic Report), “สมาชิกรัฐสภาเสนอให้ใช้โทษจำคุกตลอดชีวิตแทนโทษประหารชีวิตสำหรับสตรีมีครรภ์”, 31 ธันวาคม 2568, <https://www.ndr.org.ng/lawmakers-propose-life-sentences-instead-of-capital-punishment-for-pregnant-women/>

¹³¹ ออล แอฟริกา (All Africa), “ไนจีเรีย: ขณะที่วุฒิสภาจัดการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ลักพาตัว...”, 30 ธันวาคม 2568, <https://allafrica.com/stories/202512300129.html>; ราชกิจจานุเบกษาอย่างเป็นทางการของสหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย, 22 เมษายน 2556, https://placng.org/laws/nigeria/laws/terrorism_bill.pdf

¹³² ออล แอฟริกา (All Africa), “ไนจีเรีย: ขณะที่วุฒิสภาจัดการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ลักพาตัว...” (อ้างถึงก่อนหน้านี้)

¹³³ วอยส์ ออฟ อเมริกา นิวส์ (Voice of America News), “แหล่งข่าวของรัฐบาลเผย บูร์กินาฟาโซเล็งรื้อฟื้นโทษประหารชีวิต”, 9 พฤศจิกายน 2567, <https://www.voanews.com/a/7858302.html>

¹³⁴ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “บูร์กินาฟาโซ: แผนการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้ต้องถูกยุติ”, 5 ธันวาคม 2568, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2025/12/burkina-faso-death-penalty/>

¹³⁵ พระราชกฤษฎีกาเลขที่ 82/PR/PM/MJDH/SE/SG/DGA/DLSA/2025, 23 กรกฎาคม 2568, เก็บไว้ในแฟ้มของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

ประท้วง โดยอ้างเหตุผลด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ¹³⁶ ภายใต้บริบทดังกล่าว องค์การภาคประชาสังคมแสดงความกังวลว่าโทษประหารชีวิตอาจถูกนำมาใช้เพื่อตอบโต้ผู้ที่มีความเห็นต่างจากรัฐบาล¹³⁷

ใน**ซิมบับเว** กระบวนการพิจารณาลดโทษในปี 2568 หลังจากการยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทั่วไปในปี 2567 ส่งผลให้มีการลดโทษประหารชีวิตในทุกกรณี เป็นบทลงโทษทางเลือกต่างๆ¹³⁸ นอกจากนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ยังบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการอภัยโทษและการลดโทษใน**บอตสวานา** **แกมเบีย** **เคนยา** **สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก** **กานา** และ**ไนจีเรีย**

¹³⁶ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, รายงานประจำปี 2568/69 สถานการณ์สิทธิมนุษยชนทั่วโลก: ชาด, 28 เมษายน 2568, <https://www.amnesty.org/en/documents/pol10/8515/2025/en/>

¹³⁷ องค์การโลกต่อต้านการทรมาน และสันนิบาตสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, “ชาด: ความกังวลเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อรื้อฟื้นโทษประหารชีวิต”, 18 สิงหาคม 2568, <https://www.omct.org/en/resources/statements/chad-concerns-over-the-creation-of-a-commission-to-reinstate-the-death-penalty>

¹³⁸ เดอะ เฮรัลด์ (The Herald), “นักโทษประหาร 29 คน ได้รับการพิจารณาโทษใหม่”, 23 มิถุนายน 2568, <https://www.heraldonline.co.zw/29-death-row-inmates-resentenced/>.

ภาคผนวก I: การประหารชีวิตและการตัดสินให้ประหารชีวิตที่มีการบันทึกข้อมูลในปี 2568

รายงานฉบับนี้ครอบคลุมการใช้โทษประหารชีวิตผ่านกระบวนการศาลเท่านั้น ไม่รวมตัวเลขการสังหารนอกกระบวนการยุติธรรม แอมนেসตี้ อินเตอร์เนชันแนล รายงานเฉพาะตัวเลขที่สามารถยืนยันได้อย่างสมเหตุสมผล แม้ว่าตัวเลขที่แท้จริงในบางประเทศอาจสูงกว่านี้มาก รัฐบาลบางแห่งจงใจปกปิดขั้นตอนการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิต ส่วนรัฐอื่นๆ ไม่ได้เก็บข้อมูลหรือไม่ยอมเผยแพร่ตัวเลขคำตัดสินลงโทษประหารชีวิตและการประหารชีวิต

เครื่องหมาย “+” ที่ตามหลังชื่อประเทศ เช่น ตุนิเซีย (18+) หมายถึงแอมนেসตี้ อินเตอร์เนชันแนล ยืนยันว่ามีการประหารชีวิตหรือการตัดสินให้ประหารชีวิตในตุนิเซีย 18 ครั้ง แต่เชื่อว่าน่าจะมีมากกว่า 18 ครั้ง ส่วนเครื่องหมาย “+” ที่อยู่หลังประเทศและไม่มีตัวเลขอยู่ด้านหน้า เช่น เวียดนาม (+) หมายถึงแอมนেসตี้ อินเตอร์เนชันแนล ประมวลข้อมูลจากหลักฐานและเชื่อว่าการประหารชีวิต หรือการตัดสินให้ประหารชีวิต (มากกว่า 1 ครั้ง) ในประเทศนั้น เพียงแต่ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะระบุตัวเลขขั้นต่ำที่น่าเชื่อถือได้ สำหรับการคำนวณตัวเลขรวมในระดับโลกและระดับภูมิภาค เครื่องหมาย “+” ให้นับว่าเป็น 2 รวมทั้งกรณีของประเทศจีน

การประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568

จีน 1,000s	โซมาเลีย 17+	ซูดานใต้ 1
อิหร่าน 2,159+	คูเวต 17	ไต้หวัน 1
ซาอุดีอาระเบีย 356+	สิงคโปร์ 17	อิรัก +
เยเมน 51+	อัฟกานิสถาน 6	เกาหลีเหนือ +
สหรัฐอเมริกา 47	สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ 3	เวียดนาม +
อียิปต์ 23	ญี่ปุ่น 1	

การตัดสินประหารชีวิตที่บันทึกได้ในปี 2568

จีน 1,000s	บังกลาเทศ 185+	ซูดาน 87+
อียิปต์ 492	เวียดนาม 138+	อิรัก 79+
สาธารณรัฐประชาธิปไตย	อินเดีย 128	อินโดนีเซีย 68+
คองโก 359+	ไทย 119	ปากีสถาน 68+
ไนจีเรีย 243+	เยเมน 94+	ศรีลังกา 49+

มอริเตเนีย 31+	เมียนมา 6+	ไต้หวัน 2
สหรัฐอเมริกา 23	ไนเจอร์ 6+	ซีเรีย 1+
ตูนิเซีย 18+	เอริโอเปีย 5+	บาหลีเรน 1
คูเวต 15	กาตาร์ 4+	ญี่ปุ่น 1
มาเลเซีย 15	แกมเบีย 3	เลบานอน 1
ลิเบีย 13+	มัลดีฟส์ 3	โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก 1
โซมาเลีย 13+	สหรัฐอเมริกาบามิเรตส์ 3	ตรินิแดดและโตเบโก 1
แอลจีเรีย 11	คอโมโรส 2+	อัฟกานิสถาน +
มาลี 10	เคนยา 2	อิหร่าน +
แทนซาเนีย 8+	สิงคโปร์ 2	เกาหลีเหนือ +
จอร์แดน 6+	ไต้หวัน 2	ซาอุดีอาระเบีย +
ลาว 6+	สิงคโปร์ 2	ซูดานใต้ +

ภาคผนวก II: ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตและ ประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2568

ประเทศต่างๆ เกือบ
2 ใน 3 ของโลก
ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต
ในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ
ตัวเลขจนถึงวันที่
31 ธันวาคม 2568 ปรากฏดังนี้

- ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท: 113 ประเทศ
- ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น: 9 ประเทศ
- ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ: 23 ประเทศ
- รวมประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางกฎหมายหรือในทางปฏิบัติ: 145 ประเทศ
- ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต: 54 ประเทศ

ข้อมูลต่อไปนี้เป็นรายชื่อประเทศที่แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ และประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต

1. ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทุกประเภท

ประเทศที่ไม่มีกฎหมายให้ลงโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาใดๆ ประกอบด้วย

แอลเบเนีย อันดอร์รา แองโกลา อาร์เจนตินา อาร์เมเนีย ออสเตรเลีย ออสเตรีย อาเซอร์ไบจาน เบลเยียม เบนิน บรูไน โบลิเวีย บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บัลแกเรีย บุรุนดี กาบอง กัมพูชา แคนาดา ซาอุดีอาระเบีย สาธารณรัฐแอฟริกากลาง โคลอมเบีย คองโก หมู่เกาะคุก คอสตาริกา โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก จิบูตี สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ เอสโตเนีย ฟิจิ ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส กาบอง จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ กินี กินี-บิสเซา เฮติ ฮอนดูรัส ฮังการี ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี คาซัคสถาน

คิริบาส คอซอวอ คีร์กีซสถาน ลัตเวีย ลิกเตนสไตน์ ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มาดากัสการ์ มอลตา หมู่เกาะมาร์แชลล์ มอริเชียส เม็กซิโก ไมโครนีเชีย มอลโดวา โมนาโก มองโกเลีย มอนเตเนโกร โมซัมบิก นามิเบีย นาอูรู เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นิการา กัว นิวเว นอร์ทมาซิโดเนีย นอร์เวย์ ปาเลา ปานามา ปาปัวนิวกินี ปารากวัย ฟิลิปปินส์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รวันดา ซามัว ซานมาริโน เซาตูเมและปรินซิปี เซเนกัล เซอร์เบีย เซเชลส์ เซียร์ราลีโอน สโลวาเกีย สโลวีเนีย หมู่เกาะโซโลมอน แอฟริกาใต้ สเปน ซูรินาม สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ติมอร์-เลสเต โตโก ทูร์เคีย เติร์กเมนิสถาน ตูวาลู ยูเครน สหราชอาณาจักร อูรุกวัย อุซเบกิสถาน วานูอาตู นครรัฐวาติกัน เวเนซุเอลา แซมเบีย

2. ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดทางอาญาทั่วไปเท่านั้น

ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่โทษประหารชีวิตมีไว้สำหรับอาชญากรรมบางประเภทเท่านั้น เช่น อาชญากรรมภายใต้ธรรมนูญทหาร หรืออาชญากรรมซึ่งเกิดขึ้นจากเงื่อนไขที่เป็นข้อยกเว้นของประเทศ¹³⁹ ประกอบด้วย

บราซิล บุร์กินาฟาโซ ชิลี เอลซัลวาดอร์ อิเควทอเรียลกินี กัวเตมาลา อิสราเอล เปรู ซิมบับเว

3. ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ

ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป เช่น ฆาตกรรม แต่อาจถือได้ว่า ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางปฏิบัติ เนื่องจากได้ระงับการประหารชีวิตในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาหรือมากกว่านั้น และยังเชื่อได้ว่ามีนโยบายหรือระเบียบปฏิบัติที่จะไม่ลงโทษประหารชีวิต ประกอบด้วย

แอลจีเรีย บรูไนดารุสซาลาม แคนเมอรูน เอิเรเทรีย เอสวาตินี กานา เกรเนดา เคนยา ลาว ไลบีเรีย มาลาวี มัลดีฟส์ มาลี มอริเตเนีย โมร็อกโก/ซาฮาราตะวันตก ในเจอร์ รัสเซีย¹⁴⁰ เกาหลีใต้ ศรีลังกา ทาจิกิสถาน แทนซาเนีย ตองกา ตูนิเซีย

4. ประเทศที่ยังคงบทลงโทษประหารชีวิต

ประเทศเหล่านี้ยังคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั่วไป ประกอบด้วย

อัฟกานิสถาน แอนติกาและบาร์บูดา บาฮามาส บาห์เรน บังกลาเทศ บาร์เบโดส เบลารุส เบลีซ บอตสวานา จีน คอโมโรส คิวบา สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก ดอมินิกา อียิปต์ เอธิโอเปีย แกมเบีย กายอานา อินเดีย อินโดนีเซีย อิหร่าน อิรัก จาเมกา ญี่ปุ่น จอร์แดน คูเวต เลบานอน เลโซโท ลิเบีย มาเลเซีย เมียนมา ไนจีเรีย เกาหลีเหนือ โอมาน ปากีสถาน ปาเลสไตน์ (รัฐ) กาตาร์ เซนต์คิตส์และเนวิส เซนต์ลูเชีย เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์ ซาอุดีอาระเบีย สิงคโปร์ โซมาเลีย ซูดานใต้ ซูดาน ซีเรีย ไต้หวัน ไทย ตรินิแดดและโตเบโก ยูกันดา สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหรัฐอเมริกา เวียดนาม เยเมน

¹³⁹ ไม่มีข้อมูลการประหารชีวิตในประเทศเหล่านี้เกินกว่า 10 ปี

¹⁴⁰ รัสเซียประกาศใช้ข้อตกลงชั่วคราวเพื่อพักใช้การประหารชีวิตในเดือนสิงหาคม 2539 อย่างไรก็ตาม มีการประหารชีวิตระหว่างปี 2539 และปี 2542 ในสาธารณรัฐเชเชน

ภาคผนวก III: การให้สัตยาบันรับรองสนธิสัญญา ระหว่างประเทศ

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2568

ประชาคมระหว่างประเทศรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศ 4 ฉบับ ที่กำหนดให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต
สนธิสัญญา 1 ฉบับ ครอบคลุมทั่วโลก ส่วนอีก 3 ฉบับ ครอบคลุมระดับภูมิภาค

ด้านล่างเป็นคำอธิบายสนธิสัญญาทั้ง 4 ฉบับ อย่างย่อ และรายชื่อรัฐภาคีและประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้
สัตยาบัน จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2568 รัฐสามารถเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาระหว่างประเทศด้วยการให้
ภาคยานุวัติหรือการให้สัตยาบัน การลงนามเป็นการแสดงความจำนงที่จะเข้าเป็นภาคีในโอกาสต่อมาโดย
การให้สัตยาบัน รัฐต่างๆ มีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยต้องเคารพข้อบัญญัติในสนธิ
สัญญาที่ได้เข้าเป็นภาคี และต้องไม่กระทำการอันขัดต่อวัตถุประสงค์และเป้าหมายของสนธิสัญญาที่ได้
ลงนามไว้

พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและ สิทธิทางการเมืองที่มีเป้าหมายยกเลิกโทษประหารชีวิต (SECOND OPTIONAL PROTOCOL TO THE INTERNATIONAL COVENANT ON CIVIL AND POLITICAL RIGHTS, AIMING AT THE ABOLITION OF THE DEATH PENALTY)

พิธีสารเลือกรับฉบับที่ 2 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่มีเป้าหมาย
ยกเลิกโทษประหารชีวิต ได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติในปี 2532 มีผลบังคับใช้
ทั่วโลก เป็นกฎบัตรที่กำหนดให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตอย่างสิ้นเชิง แต่อนุญาตให้รัฐภาคีสามารถใช้
โทษประหารชีวิตได้ในภาวะสงคราม หรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่ให้สัตยาบัน หรือให้
ภาคยานุวัติต่อพิธีสาร รัฐใดๆ ที่เป็นภาคีของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง
สามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย อันดอร์รา แองโกลา อาร์เจนตินา อาร์เมเนีย ออสเตรเลีย ออสเตรีย
อาเซอร์ไบจาน เบลเยียม เบนิน โบลิเวีย บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บราซิล บัลแกเรีย คาบูเวอร์ดี แคนาดา
ชิลี โคลอมเบีย คอสตาริกา โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก จิบูตี สาธารณรัฐโดมินิกัน
เอกวาดอร์ เอลซัลวาดอร์ เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส กาบอง แกมเบีย จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ กินี-บิสเซา
ฮอนดูรัส ฮังการี ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี คาซัคสถาน คีร์กีซสถาน ลัตเวีย ไลบีเรีย ลิกเตนสไตน์
ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มาดากัสการ์ มอลตา เม็กซิโก มอลโดวา โมนาโก มองโกเลีย มอนเตเนโกร โมซัมบิก

นามิเบีย เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นิกاراกัว นอร์มาซีโดเนีย นอร์เวย์ ปาเลสไตน์ (รัฐ) ปานามา ปารากวัย ฟิลิปปินส์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมานี รวันดา ซานมาริโน เซาตูเมและปรินซิปี เซอร์เบีย เซเชลส์ สโลวาเกีย สโลวีเนีย แอฟริกาใต้ สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ติมอร์-เลสเต โตโก ตูร์เคีย เติร์กเมนิสถาน ยูเครน สหราชอาณาจักร อุรุกวัย อุซเบกิสถาน เวเนซุเอลา แซมเบีย (รวม 92 ประเทศ)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารชีวิต (PROTOCOL TO THE AMERICAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS ON THE ABOLITION OF DEATH PENALTY)

พิธีสารอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารชีวิตได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่ องค์การรัฐอเมริกัน (Organization of American States) ในปี 2533 และกำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิต แต่อนุญาตให้รัฐภาคีสามารถใช้โทษประหารชีวิตได้ในภาวะสงคราม หรือกรณีที่มีการประกาศข้อสงวนไว้ในช่วงที่ให้สัตยาบันหรือให้ภาคยานุวัติต่อพิธีสาร รัฐใดๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการยกเลิกโทษประหารชีวิตสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ อาร์เจนตินา บราซิล ชิลี คอสตาริกา สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ ฮอนดูรัส เม็กซิโก นิการากัว ปานามา ปารากวัย อุรุกวัย เวเนซุเอลา (รวม 13 ประเทศ)

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปว่าด้วยการยกเลิกโทษประหารชีวิต (PROTOCOL NO. 6 TO THE EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS, CONCERNING THE ABOLITION OF THE DEATH PENALTY)¹⁴¹

พิธีสารฉบับที่ 6 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารชีวิต ได้รับการรับรองจากสภายุโรป (Council of Europe) ในปี 2526 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในช่วงปลอดสงคราม รัฐภาคียังอาจใช้โทษประหารชีวิตต่อไปได้สำหรับความผิดทางอาญา “ในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม” รัฐใดๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย อันดอร์รา อาร์เมเนีย ออสเตรีย อาเซอร์ไบจาน เบลเยียม บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บัลแกเรีย โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ ฮังการี ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี ลัตเวีย ลิกเตนสไตน์ ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มอลตา มอลโดวา โมนาโก มอนเตเนโกร เนเธอร์แลนด์ นอร์มาซีโดเนีย นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมานี ซานมาริโน เซอร์เบีย สโลวาเกีย สโลวีเนีย สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ตุรกี ยูเครน สหราชอาณาจักร (รวม 46 ประเทศ)

¹⁴¹ รัสเซียได้ยุติการเป็นประเทศภาคีของสนธิสัญญาในวันที่ 16 กันยายน 2565

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (PROTOCOL NO. 13 TO THE EUROPEAN CONVENTION ON HUMAN RIGHTS) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกพฤติการณ์

พิธีสารฉบับที่ 13 ของอนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งยุโรป (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) เกี่ยวข้องกับการยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกพฤติการณ์ ได้รับการรับรองจากสภายุโรป (Council of Europe) ในปี 2545 กำหนดให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกพฤติการณ์ รวมทั้งในช่วงสงครามหรือใกล้จะมีสงคราม รัฐใดๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปสามารถเข้าเป็นภาคีของพิธีสารได้

รัฐภาคี ได้แก่ แอลเบเนีย ออสเตรีย เบลเยียม บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา บัลแกเรีย โครเอเชีย ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก เดนมาร์ก เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส จอร์เจีย เยอรมนี กรีซ ฮังการี ไอซ์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิตาลี ลัตเวีย ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มอลตา มอลโดวา โมนาโก มอนเตเนโกร เนเธอร์แลนด์ นอร์มาซีโดเนีย นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย ซานมาริโน เซอร์เบีย สโลวาเกีย สโลวีเนีย สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ ตุรกี ยูเครน สหราชอาณาจักร (รวม 45 ประเทศ)

ประเทศที่ลงนามแต่ยังไม่ให้สัตยาบัน ได้แก่ อาเซอร์ไบจาน (รวม 1 ประเทศ)

ภาคผนวก IV: ผลการออกเสียง ข้อมติคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนที่ 60/17

วันที่ 7 ตุลาคม 2568

เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2568 คณะมนตรีสิทธิมนุษยชน (HRC) ได้รับรองข้อมติที่ 60/17 ในระหว่างสมัยประชุมครั้งที่ 60 โดยมติดังกล่าวได้รับการรับรองโดยการลงคะแนนเสียงแบบมีการบันทึกในการประชุมครั้งที่ 43 ดังนี้

ประเทศที่ลงคะแนนเห็นชอบกับมติ

แอลเบเนีย เบลเยียม เบนิน โบลิเวีย บราซิล บัลแกเรีย บุรุนดี ชิลี โคลอมเบีย คอสตาริกา โกตดิวัวร์ ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก สาธารณรัฐโดมินิกัน ฝรั่งเศส แกมเบีย จอร์เจีย เยอรมนี กานา ไอซ์แลนด์ คีร์กีซสถาน หมู่เกาะมาร์แชลล์ เม็กซิโก โมร็อกโก เนเธอร์แลนด์ มาซิโดเนียเหนือ โรมาเนีย แอฟริกาใต้ เกาหลีใต้ สเปน และสวีเดน (รวม 31 ประเทศ)

ประเทศที่ลงคะแนนคัดค้านมติ

จีน เอธิโอเปีย ญีปุ่น คูเวต มัลดีฟส์ กาตาร์ และซูดาน (รวม 7 ประเทศ)

ประเทศที่งดออกเสียง

แอลจีเรีย บังกลาเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก อินโดนีเซีย เคนยา มาลาวี ไทย และเวียดนาม (รวม 8 ประเทศ)

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล
เป็นขบวนการระดับโลก
เพื่อสิทธิมนุษยชน
เมื่อเกิดความอยุติธรรมขึ้น
ต่อคนคนหนึ่ง
ย่อมเป็นเรื่องสำคัญของคนทุกคน

ติดต่อเรา



info@amnesty.or.th



02-513-8745

คุยกับเราได้ที่นี่



AmnestyThailand



AmnestyThailand

รายงานสถานการณ์โทษประหารชีวิต

และการประหารชีวิต

ปี 2568

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ติดตามข้อมูลการใช้โทษประหารชีวิตทั่วโลกและได้บันทึกข้อมูลการประหารชีวิตเท่าที่ทราบ เป็นจำนวน 2,707 ครั้ง ในปี 2568 ซึ่งเพิ่มขึ้นเกือบร้อยละ 78 จาก 1,518 ครั้ง ในปี 2567 ซึ่งจำนวนนี้ยังไม่รวมการประหารชีวิตหลายพันครั้งในจีนที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เชื่อว่าเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประเทศที่มีการประหารชีวิตมีจำนวนรวม 17 ประเทศ สอดคล้องกับแนวโน้มที่ต่ำลงเป็นประวัติการณ์ที่มีการบันทึกไว้ตั้งแต่ปี 2561

การเพิ่มขึ้นของจำนวนการประหารชีวิตส่วนใหญ่เชื่อมโยงกับการประหารชีวิตที่เพิ่มสูงขึ้นในอิหร่าน โดยมีจำนวนรวมสูงถึง 2,159 ครั้ง เพิ่มขึ้นมากกว่า 2 เท่า จากอย่างน้อย 972 ครั้ง ในปี 2567 และเป็นจำนวนสูงสุดที่มีการบันทึกไว้สำหรับอิหร่านนับตั้งแต่ปี 2524 ในขณะที่ทางการซาอุดีอาระเบียได้ทำลายสถิติสูงสุดของประเทศในปี 2567 โดยมีการประหารชีวิตอย่างน้อย 356 ครั้ง ท่ามกลางการใช้โทษประหารชีวิตอย่างต่อเนื่องในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2567 การประหารชีวิตมีจำนวนเพิ่มขึ้นในอียิปต์ คูเวต ลิงคโปร์ และสหรัฐอเมริกา ในขณะที่มีจำนวนการประหารชีวิตลดลงอย่างมีนัยสำคัญในอิรักและโซมาเลีย การใช้ความลับของรัฐและการปิดกั้นอื่นๆ ในจีน เกาหลีเหนือ และเวียดนาม รวมทั้งประเทศอื่นๆ ยังคงเป็นอุปสรรคต่อการประเมินตัวเลขที่แท้จริงของการใช้โทษประหารชีวิต

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล มีข้อมูลว่าเกือบครึ่งหนึ่งของการประหารชีวิตที่ทราบทั้งหมด (1,257 กรณี) เป็นความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งไม่ถึงขั้นเป็น “ความผิดอาญาร้ายแรง” ที่สามารถใช้โทษประหารชีวิตได้ตามกฎหมายและมาตรฐานระหว่างประเทศ โดยมี 5 ประเทศ ได้แก่ จีน อิหร่าน คูเวต ซาอุดีอาระเบีย และลิ่งคโปร์ ที่ยังคงดำเนินการประหารชีวิตในความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติดในปี 2568 อย่างไรก็ตาม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ไม่สามารถยืนยันได้อย่างอิสระถึงจำนวนการประหารชีวิตในจีนหรือยืนยันได้ว่ามีการประหารชีวิตดังกล่าวเกิดขึ้นในเวียดนามหรือไม่

อย่างไรก็ดี พัฒนาการที่สำคัญบางประการยังได้รับการบันทึกไว้ แคมเบียได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดฐานฆาตกรรมและความผิดอื่นๆ ขณะที่เวียดนามได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดฐานขนส่งยาเสพติดและความผิดอื่นๆ อีก 7 ฐานความผิด เคย์ ไควยี่ ผู้ว่าการรัฐแอละแบมา สหรัฐอเมริกา ได้ใช้อำนาจอภัยโทษแก่นักโทษประหารชีวิตผิดเป็นครั้งแรก และเป็นเพียงรายที่สองของรัฐ นับตั้งแต่มีการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้อีกครั้งในปี 2519 ทางทะเลบานอนและไนจีเรียได้เสนอร่างกฎหมายเพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิต ขณะที่ศาลรัฐธรรมนูญของคิริบาสถานได้วินิจฉัยว่าความพยายามในการนำโทษประหารชีวิตกลับมาใช้นั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล คัดค้านโทษประหารชีวิตในทุกกรณีโดยไม่มีข้อยกเว้น

ดัชนี: ASA 50/8976/2025

เมษายน 2569

ภาษาต้นฉบับ: อังกฤษ

แปลภาษาไทย

amnesty.or.th

AMNESTY
INTERNATIONAL

